

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 2

IX Legislatura

Any 2015

Sessió plenària
realitzada el dia 25 de juny de 2015

DEBAT D'INVESTIDURA DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Presidència del Molt Excel·lent
Senyor Francesc Colomer Sánchez

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 4 minuts)

Debat d'investidura del president de La Generalitat *pàgina 18*

Intervenció del candidat proposat per la presidència de les Corts Valencianes, senyor Ximo Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista, per a exposar el seu programa polític.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 56 minuts)
(Es reprén la sessió a les 11 hores i 46 minuts)

Intervencions del diputat senyor Alberto Fabra Part, del Grup Parlamentari Popular, i del candidat senyor Ximo Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista.

Intervencions de la diputada senyora Mònica Oltra Jarque, del Grup Parlamentari Compromís, i del candidat senyor Ximo Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 29 minuts)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 4 minuts)

Intervencions de la diputada senyora Carolina Punset Bannel, del Grup Parlamentari Ciudadanos, i del candidat senyor Ximo Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista.

Intervencions del diputat senyor Antonio Montiel Márquez, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, i del candidat senyor Ximo Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista.

Intervencions del diputat senyor Manuel Mata Gómez, del Grup Parlamentari Socialista, i del candidat senyor Ximo Puig i Ferrer, del Grup Parlamentari Socialista.

Declaració institucional en suport del col·lectiu LGTBI *pàgina 49*

Votació d'investidura del president de La Generalitat *pàgina 49*

Resultat de la votació: 50 vots a favor, 5 abstencions i 44 en contra.

(S'alça la sessió a les 18 hores i 32 minuts)

Relació de diputats i diputades assistents a la sessió

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 25 de juny de 2015. Comença la sessió a les 10 hores i 4 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Francesc Colomer Sánchez. Sessió plenària número 2.

El senyor president:

Molt bon dia a tots i a totes.

Senyories, distingit públic que ens acompanya, s'obri la sessió.

D'acord amb l'article 59 del Reglament de Les Corts, he de comunicar a la cambra que des de la dissolució de Les Corts no s'ha reunit la Diputació Permanent.

Debat i votació d'investidura del president de La Generalitat

El senyor president:

Punt únic de l'ordre del dia: debat i votació d'investidura del president de La Generalitat.

D'acord amb els articles 27.2 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana, 2.2 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre del Consell, i 139.1 i 3 del Reglament de Les Corts, atenent les consultes efectuades el passat 18 de juny amb els grups polítics amb representació parlamentària, i l'escrit del Grup Parlamentari Socialista, registre d'entrada 170, propose a la cambra el diputat Joaquim Puig i Ferrer, com a candidat a la presidència de La Generalitat.

Sí que vullc aprofitar per agrair la generosa cordialitat i el destacat nivell de responsabilitat que invariablement han demostrat tots els grups parlamentaris en este procés.

Per tant, té la paraula el candidat a la presidència de La Generalitat, senyor Ximo Puig i Ferrer. Quan vullga, per favor.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i diputats, la meua fe en la democràcia és ferma. La meua fe en la nostra democràcia és ferma. La meua fe en l'autogovern és ferma.

Em senc hereu de tots els demòcrates que a la nostra terra van confiar a posar en peu institucions justes. Van treballar per a conviure. Junts van aspirar a construir un país de drets i una societat de dones i hòmens iguals en llibertat.

Em reconec en este llegat de tanta gent de bé del nostre país. Perquè senyories, no hi ha futur sense memòria, ni memòria sense justícia. Les meues conviccions són socialistes, però els meus principis en defensa d'una convivència plural són infranquejables.

Desitge que em reconeguen com un bon demòcrata. Les paraules respecte i contenció presidiran tots els meus actes. El respecte a este parlament, a totes les forces polítiques, el respecte a la llei, el respecte a les virtuts cíviques. Respecte i contenció.

Contenció en l'exercici del poder. El meu compromís és liderar un govern des de la dignitat del comportament i la sinceritat en les seues afirmacions. Perquè la política necessita que les nostres paraules tinguen validesa.

Vull presidir un govern que tindrà el suport de diversos partits, però no serà un govern de partits. No permetré ciutadans exclosos, ni famílies sense els mínims per a la subsistència digna, perquè no hi ha democràcia sense solidaritat. No hi ha comunitat sense que ens sentim vinculats i preocupats pel destí d'aquells que veuen com se'ls han tancat les portes del futur.

No puc garantir que tots els valencians i valencianes tinguen èxit en les seues vides, però sí em comprometo al fet que tinguen les mateixes oportunitats per a aconseguir l'èxit.

Des de les meues conviccions sobre la democràcia, afirme que en la nostra comunitat no cap superioritat, i menys cap superioritat moral. En les meues conviccions sobre la democràcia no cal discriminació, ni per raó de sexe, ni d'orientació sexual, ni per cap discapacitat, ni de raça, ni de color de pell, ni d'origen, ni de fe, ni d'ideologia. I des d'esta convicció seré implacable en la lluita contra qualsevol forma de discriminació.

Democràcia, memòria, justícia, convivència, drets, respecte, dignitat, solidaritat, no discriminació, laïcisme. Eixos són les meues idees, eixos són els meus ideals.

Si he vullgut fer esta declaració de principis és perquè al meu entendre en la política no hi ha ni projecte ni programa que no estiga fermament ancorat en idees i en principis.

Senyories, després de les darreres eleccions valencianes, el passat 24 de maig, i d'acord amb el que disposa el nostre Estatut d'autonomia, comparec davant estes Corts per a sol·licitar la seua confiança i ser elegit president de La Generalitat. No demane la seua confiança només per a gestionar un govern. Demane la seua confiança per a liderar una societat amb valors i una política amb principis.

Vull saludar i felicitar a tots vostés, diputats i diputades d'estes Corts, perquè col·lectivament representem la voluntat del poble valencià. Tanmateix he de dir que no estem tots. Els propose ja una reforma electoral per rebaixar el llistó del 5% i facilitar encara més la pluralitat.

Vull també saludar els representants de la societat civil, dels sindicats, de les organitzacions empresarials, de les ONG, de les institucions de La Generalitat. Junts hem d'alçar la hipoteca reputacional que pesa sobre la nostra comunitat.

És temps de reparació, de suturar ferides. Per això vull recordar, abans de res, el coratge cívic de l'associació de víctimes del metro. Mai més un govern d'esquenes a les persones. Recuperarem la dignitat de les institucions i demanarem perdó. Eixa serà la primera decisió. *(Aplaudiments)*

Esta intervenció tindrà dos parts essencialment. En la primera, em referiré al context en què s'inicia esta legislatura, i en la segona, em referiré a la proposta programàtica, als cinc eixos que estructuraran l'acció política del futur govern d'estos quatre anys.

Senyories, hui iniciem un nou temps polític. Després de vint anys, els ciutadans han decidit majoritàriament que volen tancar una època i obrir una nova manera de fer política. La crida dels valencians i les valencianes és ben clara: volen un canvi amb exigències per al conjunt d'estes Corts i per al futur govern.

Què ens han demanat? Què ens demanen els ciutadans? Ens han demanat respecte a les necessitats socials. Ens han demanat que les persones i els seus problemes siguen l'atenció preferent dels poders públics. Ens han demanat radicalitat, sí, radicalitat en la lluita contra la corrupció i per la transparència. Ens han demanat també diàleg i enteniment. Ens han demanat que sumem esforços i que construïm un nou projecte sense frontismes i sense exclusions.

No crec en adamismes. No sóc dels que creuen que tot comença en u mateix, o que ara tot començarà de nou en el nou govern.

Estic convençut que la Comunitat Valenciana és molt més. És un projecte compartit, col·lectiu, que es construeix des de posicions diverses, sovint enfrontades, però totes legítimes, perquè això és la democràcia. Les dificultats i els condicionants en estos moments —ho saben tots vostés— són grans. Però també són grans totes les il·lusions, totes les energies, totes les esperances de tanta gent. L'esperança dels treballadors que no tenen faena, l'esperança de les famílies que han perdut la seua vivenda, l'esperança dels empleats precaris, de les persones dependents o dels que no arriben a

final de mes, dels autònoms que pateixen la crisi. L'esperança dels jubilats que mantenen les famílies dels seus fills i filles. L'esperança dels joves que han hagut de marxar.

Tots ells esperen que hi haja una alternativa a les polítiques de devaluació democràtica, una alternativa higiènica que acabe per sempre en la corrupció sistèmica, una alternativa econòmica per superar la desigualtat i crear ocupació.

No serà fàcil. No serà fàcil ni fer-ho tot, ni tampoc serà senzill fer-ho ràpid, com exigeix la societat. Però des del primer dia es notarà que són els ciutadans els que dirigixen esta comunitat.

Treballarem intensament, amb humilitat, amb realisme i amb ambició. Com a president comptaré amb la capacitat d'iniciativa de la societat valenciana, de tota la societat valenciana, tinguen les idees que tinguen, independentment del partit que hagen votat. I també representaré aquells que no han votat.

El Consell serà un govern a favor de totes les persones que viuen i treballen a la Comunitat Valenciana i no serà enemic de ningú ni anirà contra ningú. Però, per damunt de tot, el futur govern no serà condescendent amb la injustícia i la desigualtat.

Els ciutadans, el passat 24 de maig, van decidir que les Corts Valencianes foren plurals, més plurals que mai, i que cap partit tinguera la majoria absoluta. Els països democràticament més avançats d'Europa són democràcies pluralistes, on cap formació es creu l'única representant de la societat ni cau en el somni infantil de creure que una victòria electoral és una victòria política final i per a sempre.

El meu compromís, si sóc elegit, és fer realitat eixa normalitat i fer un govern sòlid, plural, coherent, dialogant, obert i col·laboratiu. Un govern que naix plural, però que a més a més vol el diàleg i la col·laboració oberta també a la resta de les forces polítiques que conformen les Corts Valencianes i al conjunt de la societat valenciana.

Senyores i senyors diputats, hui fa quaranta anys de la detenció dels deu d'Alaquàs. Eren un grup de joves que decidiren lluitar per la democràcia i per l'autonomia. Es van reunir el 24 de juny de 1975 per crear una plataforma en defensa de l'autogovern. S'havien convocat a la Casa d'Exercicis Espirituals de la Puríssima d'Alaquàs, però aquella vesprada la brigada politico-social de la policia franquista els va detindre. El delictiu: associació il·lícita per exigir l'autonomia. La condemna: tres anys de presó. Entre ells es trobava el nostre estimat, benvolgut Ernest Lluch assassinat per ETA anys després.

L'autonomia dels valencians, senyores i senyors, no és un invent contemporani. El poble valencià actual i les seues institucions tenen set segles d'història. En el passat, Les Corts i La Generalitat van ser les institucions bàsiques dels valencians durant segles. En el present, en la contemporaneïtat, cada vegada que la societat valenciana ha lluitat per la democràcia, per les llibertats, ho ha fet també per l'autogovern.

Tinc una confiança enorme en la capacitat, en el potencial, en les possibilitats del poble valencià, un poble que va superar la riuada de 1957. Un poble que va superar la pantanada de 1982. Un poble que superarà la riuada i la pantanada que han suposat per a la majoria dels ciutadans la crisi i la gestió de la crisi.

Però, per a posar-nos en peu de nou, per a alçar-nos col·lectivament, hem de saber treballar units i compartir elements comuns de solidaritat, d'honestedat i de coratge en la defensa de l'interés general dels valencians.

Hem de creure en el nostre autogovern i hem de potenciar-lo. Hem de cosir la Comunitat Valenciana. Hem de vertebrar-la. Hem de fer una xarxa que lligue Alacant, amb Castelló, amb València, amb totes les comarques i tots els pobles i ciutats. Sumant, multipliquem. Sumant, multipliquem.

Senyores i senyors diputats, passe ara a exposar-los les bases del programa de govern.

Com és públic i conegut, perquè s'ha fet tot amb absoluta transparència, el futur govern tindrà com a guia de treball impulsar les polítiques públiques recollides en l'Acord del Botànic, moltes de les quals –estic segur– són compartides també per moltes de les seues senyories; sens dubte, són compartides per una ampla part de la societat civil valenciana i per molts dels sectors socials del nostre país.

L'agenda del pròxim govern es conformarà entorn a cinc eixos: primer, el rescat de les persones; segon, la renovació de la democràcia i la lluita contra la corrupció; tercer, un govern centrat en les persones; quart, impulsar un nou model productiu; cinqué, aclarir els comptes i, sobretot, l'exigència, el treball per un nou finançament just. Cinc eixos estratègics que atenen els principals problemes dels valencians i les valencianes.

L'objectiu no és altre que traure la Comunitat Valenciana de la situació d'emergència econòmica, social i política que patim en estos moments.

En primer lloc, el rescat a les persones. Hi ha més d'un milió de valencians i valencianes que viuen sota el nivell de pobresa i en risc d'exclusió social, una part d'ella, important, xiquets i xiquetes.

No cal pensar, avui, en la imatge clàssica de la pobresa extrema. La pobresa del segle XXI ha adquirit perfils nous i el seu rostre es descobreix entre aturats sense prestació; entre immigrants sense accés al sistema públic; entre autònoms que el seu negoci ha entrat en fallida per la crisi; entre treballadors amb salaris tan baixos que, malgrat tindre ocupació, no arriben a fi de mes.

És obligació de tota la societat però, en primer lloc, del seu govern, assegurar la cobertura de les necessitats bàsiques dels ciutadans. Per això la primera prioritat del nou govern serà rescatar les persones més castigades per la crisi, les persones que ho han perdut tot i han estat abandonades per les institucions. La societat té un doble deute moral amb elles. A la Comunitat Valenciana n'hi ha hagut més de cent sis mil execucions hipotecàries entre 2007 i 2014.

Per acabar amb este drama, impulsarem una llei autonòmica per a la funció social de l'habitatge que configure un marc de garanties per a assegurar el dret a l'habitatge assequible; a més, instarem el Govern d'Espanya perquè aprobe una verdadera llei de segona oportunitat que arplegue la dació en pagament però, sobretot, que garantisca el dret constitucional a la vivenda (*apludiments*), però de forma immediata dialogarem amb la banca, amb la banca privada, i també amb la nacionalitzada per a trobar eixides no traumàtiques a les situacions més peremptòries. La Generalitat no mirarà cap a l'altre costat, serà un actor actiu per a impedir desnonaments, per a impedir que les persones més necessitades se queden sense vivenda.

A la comunitat, una de cada quatre persones amb dependència, amb el seu dret reconegut, està en llista d'espera. Dels quaranta-un mil beneficiaris, n'hi ha tretze mil als llimbs, cinc punts més que en la resta d'Espanya. Si açò no fóra suficient, aci es va establir un copagament injust que deixa literalment al carrer i sense atenció milers de persones dependents.

El nou govern de La Generalitat garantirà de forma progressiva el compliment absolut de la llei de dependència. Aplicarem d'una vegada per sempre la llei i de forma immediata. Immediatament, en el primer Consell derogarem el copagament confiscatori. (*Aplaudiments*)

Sens dubte, la pitjor cara de la crisi és la pobresa infantil. Que a principis del segle XXI, a la comunitat tinguem xiquets i xiquetes en situació de pobresa hauria d'avergonir-nos a tots.

La setmana pròxima, si obtinc la confiança de la cambra, La Generalitat i els ajuntaments obriran coordinadament els menjadors escolars amb la finalitat de garantir el menjar a tots els xiquets i les xiquetes que ho necessiten durant este estiu, i en el mes de setembre s'obriran en tots els centres educatius que siga necessari.

En conclusió, per a rescatar persones: paralització dels casos més greus de desnonaments; derogació del copagament; aplicació de la llei de dependència; menjadors escolars oberts en vacances; implantació progressiva de la renda garantida de ciutadania. *(Aplaudiments)*

El segon dels eixos del programa del futur govern serà la reconexió de la política amb la ciutadania. La revitalització de la nostra democràcia passa per la transparència, la lluita decidida contra la corrupció i l'enfortiment ciutadà de les nostres institucions. Garantirem per llei l'obligatorietat que La Generalitat siga de debò transparent, sense paranys i llacunes legals premeditades. Mai més contractes secrets, com el la fórmula 1, mai més factures secretes. *(Aplaudiments)*

Els valencians i les valencianes paguen les factures i tenen el dret a conèixer allò que paguen. Des del primer dia, en la pàgina web de La Generalitat es podran vore en què es gasten els impostos dels ciutadans, des de la factura més xicoteta a la més gran.

Senyories, la Comunitat Valenciana no és corrupta. Qui han estat corruptes han sigut els dirigents que l'han dirigida en estos vint anys. *(Aplaudiments)* ¡Eixos sí que han sigut els corruptes, però no la Comunitat Valenciana!

El nou govern serà bel·ligerant contra la corrupció, mantindrem una lluita sense descans i sense distincions partidàries. El corrupte ho és, independentment del partit que siga. Crearem una oficina contra el frau i la corrupció, independent, que desenvolupe una tasca preventiva de la corrupció, del control dels conflictes d'interessos i de la recerca preliminar a tota la comunitat; regularem la figura del denunciador per a garantir la seua protecció; signarem pactes d'exemplaritat amb les empreses contractants de l'administració per garantir un plus d'ètica en les seues actuacions, i evitarem les portes giratòries.

Però per moltes lleis que fem o per molt que endurim les penes n'hi ha un element que depèn de tots nosaltres, de tots i totes, que no es pot regular, i és el nostre compromís ètic com a representants ciutadans. Cal distingir entre responsabilitats polítiques i responsabilitats judicials.

Copiar una tesi potser no és un delictes, però per a un representant públic és una línia roja; no pagar impostos fins a una determinada quantitat potser no siga delictes, però per a un representant públic és una línia roja; cobrar sobresous potser no és un delictes, però per a un representant públic és una línia roja. *(Aplaudiments)*

Lleis més contundents, exemplaritat personal en el comportament.

I, finalment, revitalitzar la democràcia necessita enfortir les institucions fent-les més dels ciutadans, fent-les més participatives, i independents les que han de ser clarament independents, i ètiques totes. I per això cal retornar a Les Corts el paper que li correspon com a cor de la democràcia.

Reformarem, amb el suport –espere– de tots els grups parlamentaris, el reglament permetent que els ciutadans tinguen un paper molt més actiu, creant la figura del diputat número 100 i facilitant la participació de la societat civil en les comissions parlamentàries però, sobretot, garantirem el paper que en un sistema democràtic ha de tindre l'oposició. *(Aplaudiments)*

Hem format part d'una oposició silenciada i perseguida pel seu govern. Hi haurà qui ara diga allò de «ojo por ojo» però jo dic que no, ¡no!, no silenciarem ni perseguirem l'oposició. La crítica legítima i el control del govern dels partits d'esta cambra és una exigència democràtica i el meu compromís és respectar totes les forces polítiques i facilitar el seu treball.

Proposarem rebaixar els límits per poder crear comissions d'investigació, i els anuncie que, des del primer dia, el Grup Parlamentari Socialista no li preguntarà al president per deixar l'espai de la fiscalització clarament a l'oposició. *(Aplaudiments)*

I també farem una auditoria ètica, la primera auditoria ètica d'una institució pública a Espanya, perquè és fonamental que els ciutadans tinguen la garantia que el comportament dels polítics és el comportament adequat, perquè no existisca cap procediment administratiu que deixe una xiqueta sense beca del menjador perquè els seus pares no han pagat un impost municipal.

En síntesi, per renovar la democràcia: una vertadera llei de transparència; una oficina contra el frau; pactes d'integritat amb contractants de l'administració; protecció al denunciador de pràctiques corruptes; garantir el treball de l'oposició i una auditoria ètica pública. *(Aplaudiments)*

El tercer eix que els he plantejat és crear un govern per a la majoria i no per a gestionar uns determinats interessos econòmics, un govern centrat en les persones. El nou govern reformarà la sanitat, l'educació i els serveis socials però per reflotar-los, no per retallar-los. Els reformarem per a fer-los més eficaços i posar-los al servei de valencians i valencianes.

L'educació és la millor inversió de futur que té un país, és la millor herència que una generació li pot donar a l'altra generació. Com sol dir Àngel Gabilondo, si l'educació els sembla cara, proven amb la ignorància.

Les retallades generalitzades en els pressupostos, tant a Espanya com a la Comunitat Valenciana, han suposat: una disminució sense precedents del nombre de professors; l'increment d'alumnes per aula; la desaparició de les ajudes a les famílies per la compra de llibres; la disminució de les línies de transport escolar.

Únicament vaig a donar-los una dada, una dada prou significativa: a la dècada dels noranta érem la cinquena comunitat autònoma en èxit escolar, i ara som la quinzena. En els resultats escolars hi ha més diferències entre la Comunitat Valenciana i Astúries que entre la mitjana d'Espanya i Finlàndia, que és el país amb millors resultats. Per tant, no són sols qüestions de lleis.

Iniciarem un procés de diàleg amb tots els sectors de la comunitat educativa amb la finalitat de dotar el nostre sistema educatiu de l'estabilitat normativa i de les partides pressupostàries necessàries que es necessiten. Eixe procés de diàleg, en el qual volem incorporar tots els grups parlamentaris i tota la comunitat educativa, ha d'acabar amb l'aprovació d'una llei integral de l'educació i la formació a la Comunitat Valenciana.

Però començarem a actuar amb rapidesa. La setmana pròxima es mantindrà una reunió urgent amb la comunitat educativa amb la finalitat de retardar, al voltant del 10 de setembre, l'inici escolar 2015-2016. Per a poder organitzar-lo bé, per a atendre en condicions l'alumnat iniciarem este curs, en conveni amb els ajuntaments, l'oferta pública i gratuïta d'unitats d'educació infantil de dos a tres anys ja este curs amb vint-i-cinc centres de la Comunitat Valenciana.

Mantindrem una reunió urgent amb els centres que han suprimit unitats d'educació infantil que suposen el tancament progressiu d'eixe centre, amb la finalitat d'estudiar els

casos en els quals hi ha un nombre de famílies suficients per a tornar a obrir immediatament el proper mes de setembre eixes aules i, en estos casos, obrírem un període de matrícula extraordinari per a estos centres.

Si hi ha alguna cosa davant de la qual tots haurien de tindre sempre les mateixes oportunitats és davant la malaltia. La progressiva privatització de la sanitat pública valenciana, el considerar filosòficament la salut un negoci i no un servei públic ha donat com a resultat que tinguem la ràtio més baixa de llits hospitalaris, dos per mil enfront de tres per mil que hi ha a la resta de l'estat, i més de cinquanta mil pacients en llista d'espera per a operar-se. Malgrat els millors professionals que tenim en esta comunitat, la comunitat no té unes bones dades en sanitat, és més, estem a la cua de la sanitat espanyola.

La determinació central del nou govern serà tornar a considerar la sanitat com un dret, com un dret, una sanitat eficaç i universal, un dret. Auditem totas les àrees de salut privatitzades per a conèixer els seus vertaders costos, garantirem el compliment dels contractes amb absoluta transparència i rescatarem les concessions al final d'estes.

Universal. Cap persona que visca a la comunitat es quedarà sense targeta sanitària, sense cap discriminació per renda o per origen. *(Aplaudiments)*

I, també, eficaç. S'acabarà la pràctica de manipular els pressupostos i amagar les factures. Comptarem des del primer moment amb tots els professionals per aconseguir un gestió més eficient, més eficaç i de millor atenció als ciutadans.

I vull fer una referència especial també als pensionistes i jubilats. Molts d'ells, i açò no és demagògia, perquè m'ho han dit molts jubilats, han deixat de prendre les seues medicines perquè havien de donar alimentació als seus néts. Per tant, el nou govern eliminarà el copagament dels medicaments als pensionistes que tinguen una pensió de menys de mil euros al mes. *(Aplaudiments)*

Un govern centrat en les persones ha de ser un govern per a la igualtat. És evident que les mesures que ha adoptat el Govern d'Espanya per a eixir de la crisi ho són a costa de les dones. En altres termes, per al Govern d'Espanya, en este cas, la igualtat és un luxe del qual és pot prescindir. De fet, el progrés en igualtat de l'última dècada es va sustentar sobre un programa de polítiques públiques d'igualtat de gènere i del desenvolupament de l'estat del benestar. Avui, els dos han retrocedit, i amb ells, l'oportunitat de les dones.

Per a aconseguir igualtat hem de ser proactius, impulsant acords amb les organitzacions empresarials i sindicals per a acabar amb la discriminació salarial: a igual treball, igual sou.

I La Generalitat serà un exemple en el primer govern paritari de la història. La primera vegada que hi haurà un govern paritari de la història d'esta comunitat serà el nou govern de progrés de la Comunitat Valenciana. *(Aplaudiments)*

Però si hi ha una desigualtat inadmisible, intolerable i incompatible amb qualsevol societat moderna és la violència que patixen les dones pel simple fet de ser dones.

Els propose reordenar i concentrar tots els esforços, tots els esforços perquè més enllà de les competències, la lluita contra la violència de gènere és una competència d'humanitat de La Generalitat.

Impulsarem una llei de mesures de prevenció i de protecció integral contra la violència de gènere, però molt més enllà de la llei. El que anem a proposar són recursos suficients perquè les lleis s'apliquen.

La meua convicció i el nostre repte, més enllà de les grans apel·lacions discursives, serà, a més a més, tindre la igualtat de gènere com a política transversal. Hi haurà una

política econòmica amb perspectiva de gènere. Hi haurà una política educativa amb perspectiva de gènere. N'hi haurà una política d'ocupació amb perspectiva de gènere. Impulsarem una acció de govern que veritablement aprofite el potencial i el talent del cent per cent de les valencianes i els valencians. *(Aplaudiments)*

En resum, per a tindre un govern per a les persones: acord en el calendari escolar, ampliació de l'oferta d'Educació Infantil, auditoria en la privatització de la sanitat, eliminació immediata del copagament de medicaments per a pensionistes, plans d'igualtat salarial i una lluita implacable contra la violència de gènere.

El quart eix que els propose és avançar en el canvi del patró de creixement.

Durant la crisi en el període 2009 a 2014, l'economia espanyola es va contraure 5,9 punts del seu PIB, i l'economia valenciana, ho va fer 8,9 punts del PIB, un 50% més. El nostre PIB *per capita* és avui del 88% de la mitjana espanyola. Per tant, a tots els efectes som una regió pobra.

De les dèssset comunitats autònomes ocupem el lloc dotze en renda *per capita*. I les comunitats amb les quals històricament ens havíem comparat, com ara Madrid o Catalunya, tenen un 50% més i un 35% més de renda *per capita* que la Comunitat Valenciana, amb un model productiu paregut. I el pitjor, tenim una taxa d'atur del 24,3% amb tots els efectes devastadors que esta situació té sobre la pobresa i l'exclusió social.

Adéu «Levante feliz». Com més prompte ho assimilem, millor. Com més fugim del triomfalisme, millor. Com més prompte enfrontem la nostra realitat, millor.

Este és el punt de partida que ens trobem. Són dades objectives incontestables. I ningú va a vindre ací a solucionar-nos el futur. Mai ho han fet. Ho haurem de fer els valencians a pulmó, a força d'esforç, de coratge i d'intel·ligència.

Amb este resultat és evident que el model econòmic impulsat durant estos vint anys va ser un error polític, econòmic i social amb lamentables conseqüències per a les persones.

És l'objectiu del nou govern anar cimentant les bases per a avançar cap a un nou model de creixement, basat amb el coneixement, la recerca, articulat sobre el principi de la sostenibilitat mediambiental, amb l'obsessió per crear ocupació de qualitat.

Però hi han urgències que cal atendre immediatament. Hi ha una urgència que exigeix un pla de xoc per als col·lectius més castigats per la desocupació: per als joves i els aturats de llarga durada.

Aprovarem un pla específic per a les persones aturades sense prestació i activarem la iniciativa de la Unió Europea perquè tots els joves aturats es beneficien d'una oportunitat d'ocupació o formació.

Tenim per davant una finestra d'oportunitat. La ideologia de l'austeritat extrema està sucumbint a Europa. Ha fracassat terriblement. El preu del petroli i el tipus de canvi en estos moments juguen al nostre favor. El Banc Central Europeu ha canviat la perspectiva. Tot això fa que les nostres empreses i els agents socials, treballant junts, poden aconseguir cada dia ser més competitives.

Hem d'aprofitar esta oportunitat per, també, impulsar canvis en profunditat en el sector públic i en les empreses, que any a any se van retardar.

És necessari potenciar tots els nostres sectors econòmics, començant pel sector agroalimentari com un motor econòmic, dotant-lo d'una adequada planificació estratègica que modernitze les estructures de producció, que fomenti la innovació, que ordene la cadena comercial per a protegir l'agricultor i que defensi els seus interessos a Europa.

En el sector turístic, malgrat la nul·la planificació d'estos anys de La Generalitat, ha sabut adaptar-se i ha sabut continuar la crisi i continuar creixent.

Però hi ha molt més marge per a la millora si l'administració passa de ser un obstacle a ser un dinamitzador. Per això obrirem un procés ampli de participació per a l'elaboració d'un pla integral de competitivitat turística per a les diferents destinacions i pimes de la Comunitat Valenciana.

Anem a obrir l'espai a la cogestió amb participació... com a partida entre els sectors i La Generalitat.

Un aspecte absolutament central de la nostra estratègia econòmica és la reindustrialització de la comunitat. I per a la reindustrialització i per a tots els sectors econòmics és fonamental l'articulació de la innovació a través d'un instrument nou que serà l'agència d'innovació.

L'agència d'innovació posarà fi a la més que evident fragmentació i dispersió i atomització de les polítiques d'innovació, i jugarà, de manera renovada, el paper que jugà l'Impiva en el sector industrial als anys noranta. El seu objectiu fonamental serà promoure un model de creixement basat en la innovació, la cohesió social i el respecte al medi ambient.

La reindustrialització, ho compartim, és l'ànima econòmica del futur. No hi ha país avançat socialment en el món que no tinga un sector industrial potent. Juntament amb la innovació, és necessari el crèdit..., millorar la situació del crèdit a les empreses.

Som conscients que no es pot reconstruir en un curt espai de temps allò que va costar més d'un segle edificar.

Les empreses i les famílies són les que estan patint avui la lamentable destrucció del sistema financer valencià. Seriosament, la pitjor derrota que hem sofert els valencians des de la batalla d'Almansa ha segut la pèrdua del sistema financer valencià. I això... (*aplaudiments*) i això va passar per actituds polítiques, no per cap catàstrofe natural.

El nou govern refundarà l'Institut Valencià de Finances i, amb el seu impuls, afavorirà la competència financera a la Comunitat Valenciana, recolzant les caixes locals i cooperatives que encara existixen perquè les nostres empreses i famílies puguen tindre millor accés al finançament dels seus projectes.

Amb eixe objectiu, una de les primeres mesures del nou IVF serà engegar un programa de microcrèdits per a lluitar contra l'exclusió financera.

És evident que la millora de les condicions de finançament i una major sensibilitat amb els desnonaments necessita un major compromís, una aliança entre les institucions bancàries que operen a la comunitat, especialment aquelles que han rebut fons públics.

Un nou compromís dels valencians i les valencianes amb el sector que jo em comprometo a activar i a treballar d'una manera directa.

Recapitulant, per reformular el model productiu: agència d'innovació, refundació de l'IVF, reindustrialització intel·ligent, pla d'ocupació per a joves aturats i de llarga durada, planificació estratègica del sector agroalimentari, pla de competitivitat del turisme, concertació i diàleg per a un nou contracte social. Per a això convocarem els partits polítics, organitzacions empresarials i sindicals, universitats i societat civil als pactes de La Generalitat. Soles tots junts superarem una crisi d'esta magnitud. (*aplaudiments*)

El darrer eix del programa de govern és aconseguir un finançament just. És el punt zero per a aconseguir una nova prosperitat social.

En 1995 el deute públic de la Comunitat Valenciana era del 6,5% del PIB. 1995, deute públic de La Generalitat, allò que se va trobar el Partit Popular quan va arribar, 6,5% del deute del PIB.

Després de vint anys de gestió del Partit Popular, la Generalitat valenciana té el dubtós honor de ser qui encapçale el deute en tota Espanya. Tenim el 37,5% del PIB de deute, 37.615 milions d'euros, sis vegades més d'aquell que es van trobar, en un moment del cicle econòmic, a més, extraordinàriament positiu.

La Comunitat Valenciana és la més endeutada d'Espanya. En 1995 cada valencià tenia un deute autonòmic de 1.626 euros. Avui cada valencià té un deute de 7.522 euros.

Si este deute, a més a més, haguera servit per a reformar el nostre sistema productiu, si este deute haguera servit de veritat per a tindre els millors serveis públics d'Espanya, podríem donar-lo per bo, l'esforç. Però no ha sigut així. Una part del deute, efectivament, ha estat fruit d'apostes fallides i de prioritats absolutament errònies. Té origen en la ineficiència, en el balafament i, fins i tot, em dol dir-ho, en la corrupció, en el robatori permanent que s'ha produït en esta comunitat. (*aplaudiments*)

Per açò proposarem que la Sindicatura de Comptes, amb caràcter urgent, realitze una auditoria integral de La Generalitat per a conèixer el seu estat real i exigir les responsabilitats a qui corresponga. Sí, a qui corresponga.

I si és veritat que una part del deute correspon a esta mala gestió del Consell, hi ha una part del deute que efectivament correspon a l'infrafinançament, el dèficit de finançament de l'estat.

La nostra comunitat mai ha rebut de l'estat els recursos que hauria d'haver obtingut per a oferir als valencians i a les valencianes un nivell de prestacions públiques equivalent al que gaudeixen els qui resideixen en altres territoris.

El model actual no és el pitjor que hem tingut, però és francament insuficient, molt insuficient, perquè manté, a més a més, el *statu quo* heretat dels anteriors. Només entre 2002 i 2014, el dèficit de finançament acumulat supera els 13.000 milions d'euros, als quals poden afegir-se'n 3.000 milions d'euros més en interessos que podríem haver-nos estalviat si els ingressos addicionals s'hagueren dedicat a evitar l'emissió del deute. I per molt que s'obstinen no és el FLA la solució.

Propose a la cambra un pacte per la viabilitat de La Generalitat, un acord d'unitat dels valencians extensible a tota la societat civil per a exigir al Govern d'Espanya: en primer lloc, un canvi just en el model de finançament; en segon lloc, un finançament transitori extraordinari mentre es modifica, i en tercer lloc, la negociació ja del pagament del deute històric. (*aplaudiments*)

I des d'esta tribuna em comprometo que, independentment de quin siga el partit que governe Espanya a partir de la tardor que ve, el govern valencià emprendre accions legals si no aconseguix de forma negociada allò que se mereix el poble valencià! (*aplaudiments*)

Ho he dit en altres ocasions, la comunitat està exhausta d'*ofrendar nuevas glorias a España*. Nosaltres volem *ofrendar* noves glòries, però Espanya també ens ha de retornar la glòria, és la qüestió. I fins ací hem arribat, fins ací hem arribat. És l'hora que es tracte els valencians amb equitat, amb justícia, amb igualtat.

El debat sobre el canvi de finançament autonòmic no és un debat entre partits, no és un debat ni fins i tot identitari. És un debat sobre que en una democràcia, en una Constitució com l'espanyola, no pot haver-hi ciutadans de segona en l'accés als serveis públics fonamentals. Avorrisc el victimisme, però més la injustícia.

En qualsevol cas, som nosaltres els que ens hem de guanyar un paper protagonista perquè ningú ens posarà la catifa,

ningú serà el que farà la nostra feina. Per això estem decidits a fer-la.

En definitiva, per garantir la viabilitat de La Generalitat i els serveis públics valencians: auditoria integral de La Generalitat; exigència d'un nou model de finançament; mecanisme extraordinari de finançament fins que s'aprove el nou model; negociar el pagament del deute històric i, a més a més, que en els pròxims pressupostos, que ja este govern sí que al parèixer vol tirar endavant, el Govern d'Espanya, que encara que siga l'última vegada del senyor Rajoy, pose les inversions que li pertocquen a la Comunitat Valenciana. *(Aplaudiments)*

Vaig conclouent.

Senyories, sé que els ciutadans concentren avui les mirades en nosaltres. Són mirades expectants. Són mirades exigents.

No oblidaré que seré president, si vostés em donen la seua confiança, en nom de tots els ciutadans, per a representar a tots els ciutadans, per a servir les causes dels ciutadans, per a fer-me càrrec de les seues aspiracions. Tindran en mi un president proper i humil.

Al poder s'arriba per a canviar la vida dels altres, no per a canviar la vida d'un mateix.

Acceptaré la crítica com un valor essencial de la societat lliure. Però governar no és solament intentar agradar. Governar també és demanar als ciutadans que es comprometen, que facen del seu compromís individual per la ciutadania un compromís col·lectiu.

Tenim una causa comuna, sentir que vivim junts com a éssers semblants.

No hi ha democràcia sense drets, però tampoc hi ha democràcia sense deures. Hi ha deures col·lectius, aquells en els quals un país pot reconèixer-se com un país digne: el deure del treball, de l'esforç, del mèrit, de la solidaritat.

Per això hem de saber que l'educació i la cultura són els principis que permeten als pobles no limitar les seues aspiracions.

Fem que cada col·legi, que cada institut, que cada aula universitària siguen institucions lliures, cultes, cuidades i benivolgudes.

Fem un país on els mestres siguen reconeguts i benivolguts.

Fem que els nostres creadors, els nostres artistes, els nostres escriptors, els nostres compositors siguen els referents de les nostres vides, perquè ells inspiren el millor de la història.

La cultura és un valor col·lectiu de les societats modernes. Per al nou govern valencià de progrés no serà una mercaderia més, no serà un objecte mercantil, ni un àmbit hostil al qual cal castigar.

La cultura és l'instrument de continuïtat entre el passat i el futur d'una societat. És un món on es combinen vivències, experiències, expectatives, el caràcter i la raó de ser d'un país.

La cultura i les llengües en què s'expressen les manifestacions culturals són la millor carta de presentació d'una societat al món.

I la cultura valenciana, amb tota la seua diversitat, amb totes les seues llengües, amb tota la seua pluralitat va ser la nostra via per a comprendre'ns millor, perquè ens coneguem millor i perquè ens valoren com cal.

Per això, senyores i senyors, reobrirem la RTVV. Ho farem dialogant i serà una televisió pública sostenible econòmicament, independent i plural. *(Aplaudiments)*

Senyories, no sé si hi ha vella o nova política, no sé si hi ha vella o nova democràcia, però sí que sé que la millor democràcia és una democràcia culta. Sí que sé que la millor política és una política culta.

Els ciutadans tenen dret que fem un esforç ingent, una tasca compromesa i seriosa. Tenen dret que fem política en el seu més noble sentit, que fem una política també per a

educar, perquè no hi ha política en l'insult ni en la desqualificació.

Per açò, demostrem que les nostres arrels democràtiques són fortes i que la nostra capacitat per a l'acord i el compromís desborda els nostres propis interessos.

Pensant en tots i cadascun dels ciutadans, pensant en la confiança que volem recuperar en la política, pensant en la història de la nostra terra, pensant en els més joves, pensant en ells, els demane la confiança. Els demane la confiança per a governar humilment i pensant abans de res en els més humils.

Com deia el ben estimat Vicent Andrés Estellés: «Rescatarem la dignitat i la responsabilitat, i farem un ús segur i recte de la llibertat que ens hem guanyat.»

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor candidat.

Se suspén la sessió durant quaranta-cinc minuts.

(Se suspén la sessió a les 10 hores i 56 minuts)

(Es reprén la sessió a les 11 hores i 46 minuts)

El senyor president:

Senyories es reprén la sessió.

Té la paraula el diputat il·lustre senyor Alberto Fabra Part, representant del Grup Parlamentari Popular. Quan vullga.

El senyor Fabra Part:

Gracias, señor presidente.

Señorías, como presidente del Consell que hoy dejaré paso a un nuevo gobierno, quiero empezar esta intervención haciendo un breve balance del trabajo realizado.

En primer lugar quiero decir, como presidente y también en nombre de todos los *consellers* que me han acompañado en los distintos gobiernos, que ha sido un verdadero orgullo y un enorme placer el haber servido a todos los valencianos y haber trabajado para intentar hacer una *comunitat* mejor. Les puedo asegurar que estamos razonablemente satisfechos de muchas cosas que hemos conseguido y que han servido para mejorar la vida de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Señorías, creo sinceramente que hoy dejamos una *comunitat* mejor que la que encontramos en el año 2011. Hoy dejamos en manos del nuevo gobierno una *comunitat* con más actividad económica que cuando empezó la legislatura anterior, con más industria, con más exportaciones, con más turistas y una agricultura más competitiva y moderna. Hoy dejamos en manos del Partido Socialista y de sus socios de gobierno una *comunitat* que cada día tiene menos personas en paro y más trabajando, donde crecen mes tras mes las afiliaciones de la seguridad social.

Solo le daré dos datos. Hoy tenemos 36.000 parados menos que en mayo de 2011. Mientras que en 2011 se destruía empleo todos los meses, en la actualidad se ha invertido la tendencia y llevamos diecisiete meses consecutivos generando empleo neto. En mayo teníamos 70.000 afiliados más a la seguridad social que hace un año y ese crecimiento sigue acelerándose.

Hoy también dejamos en manos de un gobierno de izquierdas una administración valenciana más pequeña, menos costosa, más saneada, más sostenible, más transparente y más eficiente. Les dejamos las cuentas de La Generalitat estabilizadas, sin una sola factura en el cajón y con todo el camino avanzado para que llegue la nueva financiación autonómica. Una financiación que deberá resolver el

problema que generó un gobierno socialista en la Comunitat Valenciana y que nos situó a la cola de la financiación por habitante en España.

Hoy también les dejamos un sistema educativo público de calidad. En la *comunitat* tenemos 64.300 docentes, 800.000 niños escolarizados y 2.132 centros educativos sostenidos por fondos públicos. Les entregamos una educación pública y gratuita donde hemos garantizado la libertad de las familias y así pueden elegir el colegio y el idioma en el que quieren que estudien sus hijos. Un sistema educativo donde ya está implantado el plurilingüismo que permite a nuestros hijos estudiar en valenciano, en castellano e inglés en colegios públicos, señoría.

Además, le recuerdo que hoy la Comunitat Valenciana lidera tanto el número de empresas que participan en la formación profesional dual como el número de centros que tienen estos ciclos. Contamos, además, con cinco universidades públicas en las que uno de cada tres alumnos no paga matrícula.

Hoy, señoras y señores del multipartito, les dejamos igualmente un sistema sanitario universal, público, gratuito y de calidad al que se destinan todos los días más de quince millones de euros. En estos cuatro años hemos finalizado dos nuevos hospitales y hemos construido diecisiete nuevos centros sanitarios. Además hemos reducido la lista de espera quirúrgica de ochenta y cinco a una media de sesenta días. Si nos remontáramos a los años noventa, las listas de espera eran de doscientos cincuenta días. Y hemos garantizado la libertad del paciente para poder elegir tanto el hospital como al profesional sanitario que le va a atender.

En cuanto al sistema de atención y protección social hoy les dejamos un sistema con más centros y más plazas que en 2011. A pesar de las dificultades hemos hecho un esfuerzo por mantener la calidad y la profesionalidad de la asistencia que se ofrece tanto en los centros residenciales como en los centros de atención diurna de la Comunitat Valenciana.

En el peor momento de la crisis hemos facilitado una vivienda digna a familias que habían perdido la suya a causa de un desahucio o que se encontraban en grave riesgo de exclusión social. Y lo hemos hecho a través de acuerdos con entidades financieras y con ayuntamientos. En el peor momento de las cuentas públicas hemos ayudado a más de ciento veintitrés mil trescientas personas con la renta garantizada de ciudadanía. En el peor momento para las familias garantizamos que 6.700 menores asistan durante todas las vacaciones escolares a les *escoles d'estiu*, donde les ofrecemos una alimentación adecuada junto a actividades lúdicas. Eso, señorías, ya lo estaba haciendo el Partido Popular en el gobierno.

Sé que muchos de ustedes no querrán reconocer estos cambios a mejor, porque nunca han querido ver nada positivo durante estos cuatro años. Yo, por el contrario, sí que reconozco que queda mucho por hacer. Pero también puedo decir con orgullo que mi gobierno en el peor momento de esta *comunitat* ha hecho el mejor trabajo posible.

Señorías, a pesar de los cambios conseguidos en la Comunitat Valenciana, los resultados electorales del 24 de mayo han demostrado que mi gobierno no ha sabido conectar con la mayor parte de la ciudadanía, quizás porque nuestros esfuerzos estaban centrados en adoptar medidas para iniciar la recuperación económica.

Por otra parte, y aunque he intentado ser contundente desde el minuto cero con todos los casos de corrupción, en el retraso en la salida de algunas personas imputadas de sus cargos ha llevado a que parte de nuestro electorado no confiara en nosotros. La línea roja que emprendí y que con posterioridad ha sido copiada por todos los partidos políticos se ha quedado corta para los valencianos.

Los electores con su voto en las urnas han dejado patente que nos reclamaban una actuación más rotunda en las exigencias de responsabilidades políticas, dejando la penal para el poder judicial. Esta contundencia del electorado en su mensaje nos tiene que servir al Partido Popular de autocrítica y, a la vez, de estímulo para avanzar hacia un nuevo tiempo político.

No obstante, el guante que la sociedad valenciana nos ha lanzado también debe ser entendido como una encomienda al conjunto de partidos representados en esta cámara.

Es nuestra obligación incidir en aquellas reformas ya iniciadas para que la regeneración democrática, la transparencia y las medidas contra la corrupción lleguen a todas las instituciones, a todos los partidos y a todas las personas que participan en nuestro sistema democrático.

Aprovecho esta tribuna para anunciar el compromiso del Grupo Popular de apoyar en esta cámara todas aquellas medidas que acordemos para ser todavía más exigentes con la ejemplaridad, la honradez y la ética política. (*Aplaudiments*)

Señorías, siguiendo con el análisis de las pasadas elecciones, hay una cuestión que no deben olvidar. Los valencianos han decidido que el Grupo Popular sea la primera fuerza política de la Comunitat Valenciana. Somos el partido más votado y, por tanto, el grupo parlamentario con más representantes de los valencianos en Les Corts y, como tal, ejerceremos con responsabilidad la labor que nos han encomendado, pero también con flexibilidad, diálogo y mano tendida para defender el interés general de los valencianos y de los españoles.

Es cierto que el Partido Popular ha perdido votos, pero no la hegemonía electoral y seguimos siendo la opción mayoritaria de centro preferida por todos los valencianos. Estoy convencido de que cualquiera de los tres grupos que conforman el tripartito quisiera para sí ser la opción mayoritaria de los valencianos; es más, con los ojos cerrados, cambiarían sus resultados por los nuestros.

Señor Puig, las reglas de la democracia le van a permitir gobernar la Comunitat Valenciana con Compromís y Podemos, pero no olvide usted que no ha contado con el apoyo mayoritario en las urnas para ser *president* de todos los valencianos. (*Aplaudiments*) Estas mismas reglas le van a permitir, dentro de una gran paradoja, que el candidato del nuevo Grupo Parlamentario Socialista, con los peores resultados de la historia del PSPV, sea propuesto presidente de La Generalitat.

Usted no cuenta con un apoyo social sólido, tan solo ha aprovechado una tendencia de voto fragmentado entre tres marcas diferentes con programas en el fondo muy distintos. La mejor prueba de esto es el lamentable espectáculo que han ofrecido a la sociedad valenciana con la negociación del pacto en el último mes. Los valencianos, señor Puig, no se merecen ese mercadeo bochornoso, porque han demostrado ustedes que lo único que les preocupa es negociar los cargos y no las políticas. (*Aplaudiments*)

Hoy sabemos que usted va a ser presidente de La Generalitat, pero no sabemos quién va a gobernar realmente la *comunitat*, ni con qué programa. Yo no le resto legitimidad a su gobierno tripartido, señor Puig, pero sí que le puedo decir que no es bueno para la Comunitat Valenciana.

A ustedes tan sólo les une su odio al PP. Y creo sinceramente que tan sólo un pacto anti-PP, hecho desde el rencor y la venganza, no pueden hacer un proyecto de ilusión para los valencianos. Su único punto programático era echar al PP y lo han conseguido. Ahora les toca construir en lugar de destruir. Ahora van a tener que asumir sus errores en vez de criticar los de otros.

Hasta ahora su única política era intentar hacerse con el poder, hoy lo tienen. Y deben pasar de la crítica, la denuncia

y de situarse detrás de la pancarta a tener que gestionar y tomar decisiones.

Ahora les toca a ustedes asumir la responsabilidad de gobernar para todos, no sólo para sus votantes. Y nosotros, el Grupo Popular estaremos ahí para hacer una opción sensata y constructiva. Apoyaremos cualquier iniciativa que redunde en la mejora de la Comunitat Valenciana y de la vida de todos los valencianos, desde la sensatez y no desde la demagogia, desde la seriedad y el rigor, no desde el titular fácil, desde la admiración por el esfuerzo y el sacrificio que han hecho los valencianos y no desde la crítica burda que solo buscaba ridiculizar el nombre de la Comunitat Valenciana. Porque yo sí que creo en las instituciones, creo en el poder del pueblo valenciano, creo en esta *comunitat* y creo en su futuro.

Desde este nuevo Grupo Parlamentario Popular, formado por treinta y un hombres y mujeres, vamos a recuperar nuestro electorado trabajando día a día, con humildad y tesón y haciendo nuevas propuestas para ofrecer a los valencianos más empleo, mejorar la calidad de vida y plena regeneración de la vida política. Estos tres objetivos han sido pilares de nuestro programa electoral y a partir de ahora lo serán también de las políticas del Grupo Popular.

Señor Puig, le avanzo que el voto de mi grupo en esta sesión de investidura será el no. Los 658.000 valencianos que nos dieron su voto no lo querían a usted como *president* y apoyarle sería traicionar esa confianza mayoritaria que nuestra lista sí que ha logrado.

Los diputados y diputadas del Grupo Popular vamos a ejercer una oposición exigente y hoy vamos a votar en contra de su investidura. Pero si ustedes quieren mejorar la calidad de vida de las familias, que la recuperación llegue a todos los segmentos de la sociedad y que se afiance el crecimiento y la creación de empleo tendrán ustedes el respaldo de este grupo. Porque nosotros no olvidamos que nuestro único objetivo es velar por el bienestar de los valencianos y defender los intereses de esta tierra.

Por eso, en este debate, ofrezco al Grupo Socialista y al resto de grupos que lleguemos a acuerdos para que aquellas medidas defendidas por el Partido Popular y respaldadas por los ciudadanos sean las que ustedes también puedan tener en cuenta.

Si ustedes quieren seguir apoyando a los nuevos autónomos con ayudas y bonificaciones fiscales, cuenten con el Grupo Popular.

Si ustedes quieren seguir impulsando la formación profesional dual con becas y prácticas laborales remuneradas, cuenten con el Grupo Popular.

Si ustedes quieren que nuestros alumnos aprendan de manera equilibrada en castellano, valenciano e inglés, cuenten con el Grupo Popular.

Si ustedes quieren bajar el IRPF a los que cobren menos de treinta y cinco mil euros para compensarles por los esfuerzos que les hemos pedido durante estos años de crisis, cuenten con el Grupo Popular.

Si ustedes quieren que las familias puedan deducir el coste de contratar a personas para cuidar a sus mayores o familiares con alguna discapacidad, cuenten con el Grupo Popular.

Si ustedes quieren poner en marcha un plan estratégico contra la pobreza que recoja mecanismos que favorezcan la segunda oportunidad, cuenten también con el Grupo Popular.

Y si ustedes quieren seguir mejorando las infraestructuras sanitarias y educativas, cuenten también con el Grupo Popular. (*Aplaudiments*)

Hay muchas medidas concretas en las que podemos entendernos, señor Puig, porque son de sentido común y

pueden beneficiar a los valencianos, sobre todo. Pero, antes, le avanzo que, para llegar a acuerdos con nosotros, usted tendrá que cambiar mucho ese discurso discriminador que ha tenido hasta ahora.

Usted ha planteado, desde hace tiempo, un aislamiento al Partido Popular y ha encabezado un frente, desde la izquierda más radical, para expulsar al Partido Popular de las instituciones como único objetivo. El PSOE se ha aliado con cualquier fuerza política con tal de impedir el gobierno del Partido Popular, aunque fuese la lista más votada. Solo le pondré un ejemplo: el PP ganó en las elecciones en diez de los quince municipios con más de cincuenta mil habitantes, solo gobierna en dos; sin embargo, el PSOE ha ganado en cuatro de esos municipios y gobierna en diez.

No se equivoque, señor Puig, la democracia no se construye intentando borrar de las administraciones al adversario político.

Si para el Partido Socialista la regeneración pasa por impedir que gobierne el partido más votado, se están equivocando y, con ello, demuestran su irresponsabilidad y su falta de sentido de estado.

Ese planteamiento de alcanzar el poder a toda costa, señor Puig, es el que le lleva hoy, aquí, a presentarse ante esta cámara para liderar un gobierno en el que su partido es rehén de otras voluntades. Quiere encabezar un gobierno que nace débil, porque sus socios saben que han obtenido el peor resultado electoral en la historia del PSPV y, desde las negociaciones iniciales, ha estado usted a merced de sus luchas, sus ambiciones y sus intereses partidistas.

Por eso, señor Puig, igual que le he tendido la mano para acordar medidas que puedan mejorar la vida de las familias valencianas, también le digo que el Grupo Popular no va a permitir que usted ni su frente de izquierdas tiren por tierra todo lo que hemos conseguido los valencianos durante muchos años y con tanto esfuerzo. (*Aplaudiments*)

Nuestro compromiso con los más de seiscientos cincuenta mil votantes que nos eligieron nos hace reforzar la defensa de los valores que caracterizan el proyecto político que representa nuestras siglas.

Defenderemos, frente a cualquier ataque, los valores de la estabilidad, la libertad individual y el desarrollo personal de los valencianos.

Defenderemos la garantía de un modelo social integrador y basado en la igualdad de oportunidades.

Defenderemos la autonomía de la Comunitat Valenciana dentro de una gran nación que es España. Mantendremos nuestra apuesta por la solidaridad entre regiones, frente a quienes alientan enfrentamientos y rivalidades destructivas entre territorios. (*Aplaudiments*)

Esa es la verdadera esencia del Partido Popular. Y, como militante de hace más de treinta años, me siento orgulloso de pertenecer a este partido, un partido que no negocia sus convicciones, que no vende sus principios y que no compra sus valores. (*Aplaudiments*)

Nuestro compromiso con el bienestar de los valencianos es lo que siempre ha guiado nuestras políticas y que va a ser nuestro eje principal durante estos cuatro años. Por eso, señor Puig, le digo que tendrá en contra al Grupo Parlamentario Popular si restringen la libertad de los valencianos para elegir el colegio o la lengua en que estudien sus hijos o limitan nuestra actual libertad para elegir el médico o el hospital.

Nos tendrán en contra si ponen en peligro la sostenibilidad financiera de la *comunitat*, incrementan el gasto público por encima de los ingresos o intentan aumentar el tamaño de la administración.

Nos tendrán en contra si adoptan medidas que ralenticen la actual senda de crecimiento de empleo, si limitan la actividad de las empresas para generar más riqueza o suben los impuestos a las familias valencianas. (*Aplaudiments*)

Nos tendrá en contra, señor Puig, si impide que nuestros agricultores y regantes dispongan del agua que necesitan a un precio asumible por ellos, oponiéndose a trasvases solo por criterios políticos sectarios. He echado de menos, señor Puig, que no hablara del agua en todo su discurso, cuando es fundamental para poder tener una agricultura competitiva y, sobre todo, que genere riqueza en todo los rincones de la *comunitat*. (*Aplaudiments*)

Y también nos tendrán en contra si atacan, de alguna manera, las señas de identidad de nuestro pueblo valenciano o promueven cualquier movimiento que pueda poner en peligro la unidad de España.

Señorías, como dijo Adolfo Suárez, quienes alcanzan el poder con demagogia, acaban haciendo pagar a los ciudadanos un precio muy caro.

Desde hoy, les pido que se alejen de cualquier ruptura y no caigan en la tentación de los populismos, de la demagogia, de las purgas, el rencor y la venganza.

Les pido que seamos capaces de ceder en todo aquello que sea necesario y, solo así, podremos marcar el camino para llegar a acuerdos donde ganemos todos los valencianos. Si ese es el camino que eligen –la tolerancia, el consenso y trabajar por los valencianos– el Grupo Popular les tenderá la mano y, con ello, alcanzaremos los acuerdos que sean necesarios para construir, entre todos, la mejor *comunitat*.

Señorías, los valencianos merecemos partidos responsables, cuyos dirigentes piensen por sí mismos y que sepan entender las necesidades de la Comunitat Valenciana. En ese sentido, el Partido Popular está inmerso en una etapa de regeneración y evolución que nos tiene que llenar de esperanza y también de ilusión para afrontar los nuevos tiempos. Las personas que forman este grupo parlamentario trabajaran conscientes de que forman un equipo nuevo, regenerado y comprometido.

Por eso, les digo, señor Puig, señora Oltra y señor Montiel, que no necesitamos que nadie nos haga ningún cordón sanitario, como a muchos de ustedes les gusta decir; sencillamente, no lo necesitamos. Y, en todo caso, les pido que respeten la voluntad de un gran número de valencianos que situaron al PP como la fuerza más votada en las pasadas elecciones.

Sean ambiciosos, señorías, y trabajen todos los días para conseguir que la Comunitat Valenciana pueda liderar el crecimiento económico y la generación de empleo en toda España; pero sean también humildes, sabiendo reconocer el trabajo que ha realizado el Partido Popular en este sentido y aprovéchelo en beneficio de toda la sociedad valenciana. Sería lo lógico y lo más responsable, porque les recuerdo que ya no representan solo a sus votantes, sino que deben gobernar para todos y, por tanto, es imprescindible que escuchen al Partido Popular.

Después de escuchar su discurso, señor Puig, se nos han generado dudas, porque ha sido un discurso muy genérico, donde no ha profundizado y no ha querido comentar aquellas cuestiones que, posiblemente, todavía precisen de muchos debates dentro de ese tripartito.

Pero yo le pregunto, ¿va a subir los impuestos a los valencianos? Y, si es así, dígame, ¿cuáles y cuándo?

Ha hablado usted de eliminar el copago a las personas con discapacidad y también ha hablado que no quiere que haya personas de segunda y de primera en la Comunidad Valenciana. ¿Se acuerda usted de los mayores, señor Puig? ¿Va a quitarles usted también el copago que tienen que pagar

en estos momentos las personas mayores en la Comunidad Valenciana; o solo lo va a hacer con las personas que tienen algún tipo de discapacidad?

Como le decía, no ha comentado usted nada del agua. Durante estos cuatro años hemos llegado a consensos, tanto con otras comunidades como también con el Gobierno de España. Pero ya hemos escuchado que hay comunidades vecinas, que ahora gobierna el Partido Socialista, que han dicho que quieren derogar el trasvase Tajo-Segura. ¿Qué va a hacer usted, señor Puig? ¿Se va a plegar a los intereses de partido o va a luchar para que se defiendan los intereses de todos los valencianos, (*aplaudiments*) haciendo que un recurso básico para nuestra economía sea una realidad?

Ha hablado de que no va a renovar las concesiones sanitarias. ¿Qué va a hacer usted con los diez mil trabajadores que, en estos momentos, están en esas empresas, realizando la labor que tienen encomendada? Tampoco lo ha dicho.

¿Y qué va a hacer con los conciertos educativos? ¿Va a quitar conciertos educativos?

Todas esas cuestiones las quiere conocer el Grupo Parlamentario Popular porque, si usted va en contra de lo que son los intereses de los valencianos y, sobre todo, no respeta lo que son criterios de libertad, de igualdad y, sobre todo, de generación de oportunidades, nos va a tener en contra, señor Puig. Tengan esto en cuenta cuando gobiernen. Eso sí, de forma legítima y con todo mi respeto.

Aprovechen esta ocasión que les ha dado nuestro sistema electoral de sumar minorías, pero no caigan en el error de despreciar a la mayoría.

Miremos siempre hacia delante y abandonemos los lamentos del pasado.

Ahora es su oportunidad para demostrar que son capaces de gobernar hacia todos los valencianos, defendiendo a aquellos que les han votado y a los que no.

Le deseo suerte, señor Puig, por el bien de todos y por el bien de la Comunitat Valenciana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Fabra.

Té la paraula l'il·lustre senyor Ximo Puig i Ferrer, candidat a la presidència de La Generalitat, per a contestar el representant del Grup Parlamentari Popular.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies, president.

Y muchas gracias, señor Fabra, por su tono y, en general, por cómo se está abordando este tiempo.

Yo creo que es muy importante que, finalmente, los ciudadanos sepan que lo fundamental son las instituciones, que lo fundamental es la democracia, que lo fundamental es el respeto. Y en mí encontrará siempre a alguien respetuoso, a alguien que, en todo momento, ha tenido la conciencia de ser leal con su *president* de La Generalitat.

Quiero decirle que en muchas de sus afirmaciones, efectivamente, no solo no puedo estar de acuerdo, sino que, en algún caso, me parecen extraordinariamente atrevidas. Porque claro, decir que les dejamos las cuentas públicas estabilizadas, después del aviso que nos dio ayer Montoro, pues la verdad es que es bastante dramática la cuestión. Porque es que ayer Montoro dijo que ustedes han incumplido sistemáticamente todo, y que ahora el nuevo gobierno valenciano va a tener dificultades de partida para poder llevar a cabo su gestión. Por tanto, las cuentas estabilizadas no parece que sean así.

Ha dicho, además, que el culpable de la infrafinanciación es el gobierno socialista. Mire, durante todos estos veinte

años de gobierno del Partido Popular, la inmensa mayoría de ese tiempo ha estado gestionado con sistemas de financiación vinculados directamente al Partido Popular. Es más, hubo un modelo, que es el modelo que ha llevado a esta comunidad al peor de los momentos posibles, que se autodenominó «el modelo Zaplana». (*Aplaudiments*) Por tanto, ¿de qué estamos hablando, señor Fabra? Y a las cifras me remito.

Mire, ustedes quieren determinar un período determinado de la historia. La historia son veinte años de Partido Popular, y usted hubiera tenido la ocasión en un momento determinado probablemente de plantear un ruptura definitiva, pero no lo planteó. No planteó la ruptura. Y usted ahora, lo quiera o no lo quiera, es el representante del partido que ha gobernado esta comunidad veinte años y que nos ha llevado a la ruina (*apludiments*), a la ruina económica, a la ruina social. El partido que ha acabado con las cajas, el partido que ha llevado al peor de los momentos a la Comunidad Valenciana.

Por tanto, mire, es verdad, yo nunca le voy a decir que... hay aspectos en las exportaciones que están mejorando. Pero miren, exportaciones, por hablar de las exportaciones, que es un tema muy importante y fundamental, y para mí, desde luego, es la clave del futuro, que seamos capaces cada día más de ser más fuertes en la exportación. Pero realmente en los años noventa teníamos una parte de la tarta de las exportaciones españolas que estaba alrededor del 16%. Las exportaciones valencianas estaban alrededor del 16%. Ahora estamos en el 10%, y ahora han subido cerca del 11%. Y está bien, pero, ¿de verdad ha sido eso producto de su gobierno? ¡No! Ha sido producto, entre otras cosas, de la bajada del precio del petróleo, de la nueva política europea. ¡De eso ha sido, de eso ha sido! Es verdad. (*Aplaudiments*) Pero si no tienen dinero para incentivarlo, pero si no han tenido posibilidad. Y yo creo que el *conseller* ha intentado y ha hecho cosas bien. Yo se lo voy a decir. Mire, las cosas que se hayan hecho bien, nosotros las vamos a continuar haciendo. Porque nosotros no somos los que quieren la política de tierra quemada. Eso, desgraciadamente en el pasado lo han significado demasiado ustedes.

Mire, 580.000 personas sin empleo. ¿Cómo puede hablar de triunfalismo en estas condiciones? 123.000 personas paradas sin prestación. 75.400 personas menos trabajando que cuando usted fue presidente. El paro juvenil afecta al 50% de los jóvenes. La temporalidad es una auténtica plaga y eso está dificultando el proyecto de vida de miles de personas. La tasa de cobertura, que es lo que lleva a la pobreza, en estos momentos está por debajo del 50%. Y somos... Por favor, no hable de desahucios así, somos la segunda comunidad autónoma de España donde ha habido más desahucios. Por tanto, si ustedes dicen que eso ha sido un éxito de gestión, pues que venga aquí el notario del reino y lo diga.

Mire, la realidad es que en lo que ha sido la gestión económica, ustedes han roto un mito. Había un mito en la sociedad española que decía que la derecha gobierna bien la economía, que maneja bien la cuestión económica. Pues bien, aquí se ha demostrado que no, que la gestión económica ha sido catastrófica. 37.615 millones de euros de deuda. ¿Les parece poco? Casi el 40% de deuda sobre el PIB. ¿Les parece poco? En este rato que hemos estado aquí, en este rato que llevamos, ya llevamos alrededor de 120.000 euros más de deuda.

Mire, ustedes han llevado a esta comunidad, que casi estaba en la media nacional de renta per cápita a tener doce puntos menos de renta per cápita. Y eso ha sido un gran éxito, pero estamos ahí. Doce puntos menos de renta per cápita. Escondieron en los cajones 2.000 millones de euros en facturas y ahora el reino de España, o si el señor Montoro quiere, pues vamos a tener que pagar todos diecinueve millones de euros de multa.

Mienten en los presupuestos. Lo saben. Lo denunciarnos los socialistas, y ahora hasta la Fundación de Estudios de Economía Aplicada lo ha dicho: 1.500 millones de euros pintados en el presupuesto que no van a ser verdad. Eso sí que es una hipoteca desde el minuto cero para este gobierno.

En distintos asuntos de lo que es la gestión económica, ¿de qué vamos hablar? Esto es como las oposiciones. Coja la bola y en lo que quiera. Hablemos de RTVV, que no han sido capaces de cerrar ni la primera ni la segunda tele, que llevaron a esta televisión a tener 1.200 millones de euros de deuda, y que la siguiente televisión ha llegado al despropósito enorme de costarnos más dinero manteniéndola cerrada que si hubiera estado abierta.

En el aeropuerto de Castellón, ¿qué voy a decirle? Otra bolita. 150 millones. Está como está. La Ciudad de la Luz, que la quieren cuartear y vender, cuando estamos ya al final. Eso es terrible. Esto es la gestión del Partido Popular. (*Remors*) ¿Y qué les voy a decir? Mire, respecto a la discriminación de cualquier gobierno, nunca jamás nadie como el señor Rajoy. En todos los años de gobierno de Rajoy hemos tenido menos inversión pública que jamás, que jamás en ningún gobierno. Jamás.

Esta es la realidad. Pero si es que además, es que son los datos de la Cámara de Contratistas. Sí, señora *consellera*, són una risa enorme, pero es verdad. Es la verdad de los hechos. La Cámara de Contratistas, los diarios oficiales, es lo que hay.

Mire, señor Fabra, usted estaba hablando de que yo soy rehén de otros grupos, no sé de quién más. ¿Sabe de quién soy rehén? Soy rehén de esos 500.000 parados de esta comunidad. Soy rehén de aquellas personas discapacitadas que en estos momentos ustedes les quitaron los derechos. (*Aplaudiments*) ¡De esos soy rehén! Soy rehén de los trabajadores y trabajadoras que están en estos momentos peor que estaban por su culpa. De esos sí que soy rehén y voy a continuar siendo rehén. Porque mire, hay una cosa muy fundamental. La democracia es el sistema en el que yo me siento confortable, y la democracia tiene unas reglas, claro que sí. Pregúnteselo a la señora Barberá, cuántos votos sacó, cuántos concejales sacó cuando fue alcaldesa, si fue la fuerza más votada. Lo que pasa es que aquí se cambian las reglas en función del momento. Eso es lo que quiere hacer el Partido Popular (*apludiments*) y eso no es democracia, eso es otra cosa. ¡No es democracia!

En estos momentos, nosotros, España, España y la Comunidad Valenciana, está transitando hacia un espacio que es donde están la inmensa mayoría de los países de Europa. Si quieren que hagamos un debate sereno y tranquilo y razonable, pues lo tenemos. Mire, el presidente de Finlandia es exactamente con los mismos votos que yo presidente. Eso es así, en porcentaje. Eso es así. Y además, Finlandia tiene cinco millones de habitantes. (*Rialles*) No sé cuál es la broma, pero es que es cinco millones de habitantes, el mismo porcentaje, el 21%. O sea, vamos a ver. Mire, Europa y las democracias europeas tienen un comportamiento cada vez más plural, y no hay gobiernos de mayoría absoluta en prácticamente ningún país de Europa. Ahora, no sé si están mirando otros sistemas, porque ellos están tan... No sé, a lo mejor están mirando otros sistemas. (*Aplaudiments*) A lo mejor sí, a lo mejor sí. Pero... Gran tranquilidad.

Mire, hay una cosa que es... La historia de la democracia es así. Hay en el ala oeste de la Casablanca una frase muy interesante en un momento determinado, que la secretaria de comunicaciones —es por distender— le dice al presidente: «Oiga, señor presidente, es que a veces también ganan los otros.» (*Aplaudiments*) Esa es la cuestión. Y no solo, hay otros que dicen otra cosa que no voy a decir yo. Pero en cualquier caso, mire, rehén de los ciudadanos me siento absolu-

tamente. Rehén de los valencianos hasta el final me siento absolutamente. Y le digo una cosa: en políticas de sentido común, en políticas de honradez, en políticas de acabar con la desigualdad nos van a encontrar.

Muchas de las cosas que usted está planteando aquí están recogidas en el *pacte* del Botànic. Si no pasa nada, el *pacte* del Botànic no ha sido firmado por rojos peligrosos. No, no. Es gente normal. Mírenlos. Yo creo que somos normales. Vamos a ver si nos entendemos. ¡Y ya está bien la broma esta de la radicalidad! La radicalidad es la persona que sale a la calle diciendo allí por la tele... Me he encontrado asustado una diputada, una señora diputada de esta cámara, que estaba diciendo: «Van a llevar al catalanismo hasta Murcia.» Y digo, pero vamos a ver, pero vamos a ver, un poco de serenidad (*aplaudiments*), un poco de tranquilidad, de verdad, pausa, tranquilidad.

Que no, que esto va de otra cosa, que esto va de normalidad democrática y de hablar con todos, por supuesto, señor Fabra, hablar con todos. A mí me merecen tanto respeto los votantes del Partido Popular como los votantes de cualquier partido. Yo voy a trabajar por los votantes del Partido Popular, como cualquier votante de cualquier otro partido. (*Aplaudiments*) Porque voy a ser presidente de todos los ciudadanos. Y eso, ¿sabe una cosa? ¿Sabe una cosa? Eso sí que va a ser revolucionario. Va a ser revolucionario, porque aquí durante muchísimo tiempo se ha gobernado solo para una parte de la población (*aplaudiments*), ¡solo para una parte! Maniqueísmo total. Los buenos, los malos. ¡Los buenos valencianos, los malos valencianos! Ya está bien. Por tanto, esta... (*Rient*) Lo lleva muy mal. Hay que tener en cuenta, porque claro, hay gente... Saben ustedes... Algunos jóvenes diputados, y otros no tan jóvenes, saben que hay personas que entran en las instituciones y se creen que son suyas. Y por eso les han dado lo que les han dado. Y por eso fue tan expresiva, señora diputada, el día de la noche electoral. Porque es eso. Lo que ha pasado es que los ciudadanos no quieren que las instituciones sean de unos cuantos. Que sean de todos.

Y ya está bien. Y a mí, señor Fabra, claro que me gustaría tener más votos, cómo que no. Y a los señores de Compromís, y a los señores de Podemos y a los señores de Ciudadanos. ¿Y a usted qué le voy a contar? (*Rialles*) Claro que le gustaría tener más votos. Pero al final los ciudadanos mandan, y han decidido que esto es así. Y así hay que ponerse de acuerdo. Y nosotros tenemos capacidad de ponernos de acuerdo. Y ustedes, después de tanto tiempo, no tienen posibilidad de ponerse de acuerdo. Pero eso no es que haya cordón sanitario ni nada. Es que, claro, después de lo que ha pasado en la Comunidad Valenciana, después de todo lo que ha llovido aquí, ¿algún partido sensato, algún grupo político sensato podía sentarse con ustedes para gobernar? Era imposible. No es cordón sanitario, es que era imposible, es imposible, porque ha sido una gestión catastrófica, y además adosada permanentemente a la corrupción. Por tanto, no hay cordón sanitario. Hay que hablar con todos.

Y son ustedes los que tienen que hacérselo mirar. Yo creo que es fundamental. Es fundamental que entiendan el momento político, y que entiendan que la pluralidad ha venido para quedarse. Y que por tanto pues habrá que hablar con todos. Y eso del «orden y mando», pues que se ha acabado, pues que ya no va así.

Y yo estoy contento de poder formar un gobierno plural, un gobierno compacto, un gobierno sólido, un gobierno en el que vamos a concertar. Y le digo una cosa: es muy atrevido hablar de que los gobiernos con mayoría absoluta son gobiernos más sólidos, porque desde luego más sólidos y más –digamos– coherentes que el gobierno del Partido Popular, desde luego, lo vamos a ser. Porque le digo una

cosa: desde luego la relación que va a haber entre los miembros del gobierno va a ser bastante mejor que la que tuvieron en muchos momentos ustedes. Por tanto, esa es la realidad. La realidad es que mayoría absoluta no significa más coordinación, no significa desde luego más solvencia.

Señorías, yo no odio a nadie. Ni odio, ni tengo rencor, ni miro por el retrovisor. Yo quiero mirar hacia el futuro. Porque hay una cuestión que es fundamental. Eso creo que... Bueno, lo decía Kennedy, creo, pero creo que es verdad: si te fijas en el pasado, no ves el futuro. Y por tanto, nosotros vamos a mirar hacia al futuro. Pero mirar hacia el futuro es saber dónde estamos. Y mirar hacia el futuro también es decir la verdad sobre lo que ha pasado.

Y señor presidente, le digo con total sinceridad: me hubiera gustado que hubiera sido mucho más valiente en este tiempo. Yo le ofrecí mi colaboración desde el minuto cero para acabar con la corrupción en la Comunidad Valenciana. Y le dije que... echar a todos los diputados corruptos de esta cámara, porque el Partido Socialista iba a garantizarle la estabilidad. Y usted prefirió mantener a los diputados corruptos. (*Aplaudiments*) Los mantuvo. Y los mantuvo hasta el final. Porque quien ha hecho el trabajo en este país contra la corrupción han sido: los jueces, los fiscales, la policía, la oposición, y desde luego también los medios de comunicación. Pero quien no lo ha hecho, de verdad, ha sido el Partido Popular. (*Aplaudiments*)

Respecto a esta cuestión, yo creo que, de verdad, me alegro mucho de que abra un espacio de diálogo en el futuro. Por supuesto, tiene que ser así. Yo no voy a dar lecciones a nadie de regeneración ni de nada. Yo no me siento legitimado para dar ninguna lección a nadie. Lo que sí que digo es que sería muy importante que ustedes hicieran una reflexión seria sobre lo que ha sido este tiempo. Y que lo que ha pasado ha sido muy grave en esta comunidad, porque en esta comunidad no ha habido un caso de corrupción como ha habido en muchas... aquí ha habido una con-ca-te-na-ción sistémica de corrupción y, además, directamente adosada a la financiación ilegal del Partido Popular, y eso va más allá del caso de una persona corrupta, eso tiene que ver con el propio Partido Popular.

Por tanto, abran ese espacio de regeneración que va a ser muy importante porque, desde luego, la derecha valenciana, los votantes de derechas valencianos, los votantes conservadores necesitan un partido conservador limpio, fuerte, capaz de pactar y capaz de defender un modelo alternativo, y eso es lo que tiene que significar el Partido Popular y, si no, otros que puedan sustituirle. Porque lo que es verdad es que yo no aspiro a una mayoría que impida jamás el debate y que se tenga una visión totalizante. Todo lo contrario, creo que es muy importante que haya una buena oposición para que haya un buen gobierno. Y voy a acabar con algunas de las cuestiones que ha planteado.

Respecto al agua, volvemos a sacar los viejos fantasmas del pasado. El agua la sacan ustedes a pasear cuando está el conflicto, cuando quieren rellenar de conflicto el debate.

Mire, ¿dónde está el Ebro?, ¿dónde está el Ebro? Está donde estaba. Y han estado cuatro años gobernando aquí, gobernando Aragón, gobernando en España. ¿Y qué ha pasado con el Ebro? ¿Pero no era tan importante, tan rápido, se podía hacer ya? ¿Dónde está el Ebro? Pues el Ebro está donde está, donde estaba y donde estará.

Por tanto, busquemos soluciones efectivas para los problemas reales de los ciudadanos, busquemos soluciones reales. Y, desde luego, ya le digo, el trasvase Tajo-Segura se va a mantener, desde luego, con todas las convicciones por parte del gobierno del Partido Socialista y de Compromís. (*Aplaudiments*)

Y respecto a otros fantasmas que se van sacando, los conciertos, mire, los conciertos..., si es que nosotros hemos gobernado esta comunidad y ha habido conciertos. Ahora bien, hay una cosa que usted dice, «que se mantenga la libertad de elección de centro y de médico», pero ¡si no es verdad!, si a mí me para mucha gente por la calle que no puede llevar a su hijo al centro que quiere, ¡no es verdad! Por tanto, vamos a mejorar para que de verdad eso sea posible. ¡Es que no es verdad!

Y, desde luego, claramente, si usted me pregunta cuál es la prioridad educativa o cuál es el modelo prioritario del nuevo gobierno, sin duda: la educación pública, gratuita y de calidad. (*Aplaudiments*)

Respecto al copago, derogación del decreto de copago que hicieron ustedes, afecta a todos los que afecta. (*Veus*) Eso es lo que afecta porque eso es lo que hicieron ustedes. ¿Cómo?, valencianos de primero, ¿no? (*Veus*) No, pero si es que no, pero si es que a mí me encanta, si a mí me gusta, el ala radical del Partido Popular es muy importante, que está muy bien también (*rialles i aplaudiments*), pero creo que no tenemos que abrir nuevos espacios de confrontación donde no los hay. Va a haber respeto a la seguridad jurídica, respeto a la legalidad y va a haber respeto a todos los ciudadanos.

De eso se trata, señor presidente, señor Fabra. Yo... me ha gustado su apelación al diálogo. Esté tranquilo, las señas de identidad van por buen camino, van a mantener la misma posición que en el año... creo que fue 1983, 1984, aprobó con una mayoría muy grande el Partido Socialista y con todos los ciudadanos representados en esta cámara. Vamos a continuar haciendo las cosas sumando.

Y, desde luego, lo que le pido es que si yo les escucho, ustedes también, por favor, me escuchen en el gobierno de esta comunidad. Esto es un trabajo enorme para todos, y ustedes que estaban sentados en el gobierno saben mejor que ¡nadie! cómo está situación.

Yo lo que les pido es simplemente que en este nuevo tiempo que se abre déjense ustedes de pasear el rencor (*veus*) porque eso, desde luego..., sí, sí señora, sí señora, usted, gran representante del rencor.

Muchas gracias, amigos, compañeras y compañeros. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Puig.

¿Per a què vol la paraula, senyora Barberá? Jo crec que no hi ha hagut..., no s'ha esmentat el seu nom personal i li pregue que mantinguem el plenari en pau (*veus*) i que continue la sessió com li pertoca.

Ara, té la paraula per a torn... (*La senyora Barberá Nolla parla amb el micròfon desconnectat*) ¿Un ruego? Però un ruego ha de tindre abric en algun article del reglament, al·lusions entenem... Senyora Barberá, faça el favor, disculpe, però un *por favor* no sé exactament què significa. (*Rialles*) Si és per al·lusions, ja, però un per favor no té abric i reconeixement ni en l'esperit ni en la lletra del reglament. (*La senyora Barberá Nolla continua parlant amb el micròfon desconnectat*) D'acord. Senyora Barberá, entesos. Moltes gràcies.

Té la paraula, senyories, guarden, per favor, les formes que se'ns pressuposa a tots i a totes. Té la paraula per al torn de rèplica el senyor Fabra.

Si té la bondat, quan vullga.

El senyor Fabra Part:

Gracias, señor presidente.

Señor Puig, le puedo asegurar que este grupo parlamentario no se va a mover por el rencor, se moverá por la seriedad

y, sobre todo, por la defensa de los intereses de los valencianos. Pero es curioso que lo digan ustedes porque hemos tenido que sufrir y padecer mucho durante estos cuatro años, y a mí no me gustaría que estas Cortes se convirtieran en lo que hemos padecido el grupo parlamentario (*aplaudiments*) y el gobierno del Partido Popular durante estos cuatro años.

Hablemos de muchos de los temas que están encima de la mesa y que preocupan a los ciudadanos y que nos tengan que hacer defender sus intereses por encima de todo.

Yo sé lo que es gobernar en una situación difícil, usted tampoco lo tiene fácil, señor Puig. Lo que le pido es que sea usted mismo y que, ante todo, defienda los intereses de todos los valencianos por encima de cualquier interés partidista que le puedan presentar encima de la mesa. (*Aplaudiments*) Se lo digo como presidente de La Generalitat, porque eso es lo que esperan de una persona que pueda representar a todos los valencianos con dignidad y con la autoridad que le da el hecho de ocupar ese cargo.

Hablaba usted de una serie del ala oeste de la Casa Blanca, pero yo me pregunto que hubiera tenido una difícil explicación la secretaria de estado si hubiera querido hacerle comprender al presidente de los Estados Unidos que van a gobernar los que habían perdido las elecciones, entonces lo hubiera tenido muy complicado, que es lo que ha pasado aquí; el partido mayoritario, el que ha tenido respaldo de los ciudadanos ha sido el Grupo Popular y ha sabido entender lo que ha sido esta situación por muchas razones, señor Puig.

Y nosotros vamos a hacer propósito de enmienda porque somos conscientes de que tenemos que ofrecer más a los valencianos y que muchas de las cuestiones que hemos podido hacer no han sabido conectar hacia todos los sectores de la población, pero también —como le decía— hemos hecho cosas positivas porque, mire, el crecimiento que en estos momentos tiene la Comunidad Valenciana, que está liderando el crecimiento en toda España, ustedes no lo pueden echar por la borda.

Cuando hablamos de que estamos generando empleo o que estamos reduciendo el paro —y somos la segunda comunidad de España que lo está haciendo— es porque algo habremos hecho bien y porque hemos sabido cambiar la tendencia, y usted tampoco puede en los próximos años querer modificar sustancialmente lo que son esas cuestiones.

Claro que vamos a trabajar para conseguir una mayor financiación, pero no me hable usted del pasado. Desgraciadamente, le hemos escuchado mucho en su discurso hablar de los años noventa y de Finlandia pero poco de la Comunidad Valenciana y de los problemas que tiene en estos momentos (*aplaudiments*), poco, señor Puig.

Y hablemos de las cuestiones que necesita esta comunidad para seguir creciendo y liderando en muchos aspectos aquellos temas que por nuestra capacidad, por lo que hemos invertido en innovación, por nuestra capacidad de salir al exterior, señor Puig, puede poner de manifiesto las bases para hacer una economía con más proyección en el futuro.

Ha hablado usted de educación, ¡claro que nos preocupa la educación!, y ponía el dato del fracaso escolar que había en los años noventa y los que hay ahora. ¿Sabe que las políticas que ha habido en educación desde los años noventa hasta ahora siempre han sido leyes de educación socialista las que ha habido en este país y en esta comunidad? ¿No ve usted el fracaso que ha habido de las políticas socialistas y que no hemos tenido ocasión de poner en práctica ninguna ley del Partido Popular que era absolutamente necesaria como usted reconoce?

Hay que cambiar muchas cosas pero, también, desde el respeto a lo que piden los ciudadanos, a la libertad de elección, tanto para la lengua como para los colegios, y también para los profesionales de la sanidad, para poder elegir tanto el centro como el profesional que quiere que les atienda.

Y en ese camino estoy convencido de que vamos a encontrar muchos puntos de encuentro, muchos, pero, desde luego, la seriedad y la responsabilidad va a ser lo que utilice como instrumentos el Grupo Popular en estos años.

Ha hablado usted de cuestiones que, desde luego, merecen, al menos, una reflexión.

Ha hablado usted de la Ciudad de la Luz. Debe saber que ha sido un comisario de la Unión Europea, un comisario socialista el que obligó a la Comunidad Valenciana sacar a la venta por lotes lo que es la Ciudad de la Luz, no es una cuestión del Partido Popular, es que fue el señor Almunia y la Comisión Europea. *(Aplaudiments)* Y lo que queremos es que se resuelva de la mejor manera posible e intentando, después de muchas negociaciones, que pueda seguir siendo un centro que genere riqueza y vinculado al mundo audiovisual.

Ha hablado usted de televisión valenciana pero no ha hablado de lo que quiere saber la gente, y es cuántos trabajadores van a seguir estando en Radiotelevisión Valenciana. Y ¿sabe por qué no contesta? Porque no lo sabe, o si lo sabe porque no le interesa que otros conozcan cuál es la respuesta.

Pero, en cualquier tema, sepa que nosotros sí que apoyaremos el que haya la apertura de una radiotelevisión valenciana cuando se cumpla el que sea sostenible, el que no genere incremento del déficit, el que no se reste partidas presupuestarias destinadas a la educación, a la sanidad, y que eso no suponga subir los impuestos a los ciudadanos valencianos. *(Aplaudiments)*

Ha hablado usted de agua, ha sacado usted el tema del Ebro, nosotros hemos llegado a acuerdos con otras comunidades autónomas, pero resulta curioso que nos presente como la gran solución al trasvase del Ebro instalaciones que todavía no se han podido poner en marcha por el alto coste que suponen, especialmente para los agricultores, como son las desaladoras.

Fíjese, las dos grandes inversiones que el señor Zapatero hizo en la Comunidad Valenciana fueron las desaladoras y el Castor, y ninguna de ellas se ha podido poner en marcha por la mala previsión que tuvo el Partido Socialista en la Comunidad Valenciana. Y no nos las puede poner como ejemplo porque no han resuelto absolutamente nada y ha tenido que ser el consenso con gobiernos del Partido Popular para poder garantizar en la provincia de Alicante y en la provincia de Valencia tanto el agua del Júcar como del Tajo a la Comunidad Valenciana. Y que sepa que para nosotros es irrenunciable seguir defendiendo los derechos de los agricultores *(aplaudiments)* y de los regantes en la Comunidad Valenciana.

Se abre un nuevo tiempo, señor Puig, nosotros somos conscientes de cuál es el papel que tenemos que representar en estos cuatro años y lo vamos a hacer, desde luego con dignidad, con seriedad y sabiendo que los ciudadanos esperan también mucho de nosotros porque hemos sido la fuerza más votada. Y eso también es democracia, señor Puig, no olvide que el partido más votado ha sido el Partido Popular porque así lo han decidido los ciudadanos, y nosotros nos debemos principalmente a ellos porque son los que han depositado la confianza en nuestro grupo y en nuestro partido.

Lo seguiremos haciendo –como le digo– tendiendo la mano para encontrar soluciones a aquellas cuestiones que entren dentro de la defensa de los principios y valores que representa mi partido y, desde luego, haciendo una crítica constructiva pero, también, contundente en todo aquello que entendamos que va en contra de los intereses de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana.

Como le he dicho antes, le deseo lo mejor porque, si ustedes lo hacen bien, irá bien la Comunidad Valenciana, y a nosotros nos tendrá vigilando que todas las cuestiones que ustedes hagan sean aquellas encaminadas para seguir creciendo, seguir

generando riqueza y hacer que los valencianos y valencianas puedan tener más esperanza y expectativas en el futuro.

Si ese es el camino, señor Puig, coincidiremos mucho, pero, sobre todo, que sepa que desde aquí, del Grupo Parlamentario Popular, vamos a hacer lo posible para que entre todos seamos capaces de generar esperanza e ilusión a todos los valencianos de sus representantes políticos, cada uno con su visión ideológica, pero todos, confío, sumando sus esfuerzos para recuperar la ilusión y la esperanza de todos.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El señor president:

Moltes gràcies, senyor Fabra.

A continuació té la paraula el candidat a la presidència de La Generalitat, el senyor Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Amb molta brevetat.

Yo creo que es un buen camino. Me gustaría de verdad que el conjunto del Partido Popular, en esta legislatura que se aproxima, en esta que empezamos ahora, tuviera esas buenas intenciones que usted ha planteado en este momento. La verdad es que me sentiría reconfortado.

Y creo que ese es el camino, porque el camino es intentar buscar un gran acuerdo de Comunidad Valenciana para sacar a esta comunidad de la emergencia social, política y económica que vive. Y para eso es fundamental, como principio fundamental, conseguir la financiación adecuada del estado, conseguir que el estado tenga en cuenta nuestra deuda histórica, conseguir que el estado cada año invierta de una vez por todas lo que corresponde.

Y por eso ya le digo que le voy a pedir a esta cámara que levante el veto para la discusión en el Congreso de los Diputados de la reforma del Estatuto que va a poner en el Estatuto la obligación del estado de situar las inversiones que corresponden cada año a la Comunidad Valenciana. *(Aplaudiments)*

Y, de verdad, ese pacto es necesario. Y ustedes han hecho un informe, y nosotros lo vamos a respaldar como lo respaldamos cuando estábamos en la oposición y vamos a mirar hacia delante también con los informes que tiene el ministerio de economía. No puede estar el señor Rajoy mirando hacia el otro lado. Es que ya está bien. No puede continuar Montoro faltando al respeto a los valencianos. ¡Ya está bien! No puede ningún presidente autonómico faltar al respeto a esta comunidad. Tenemos que hablar, desde luego, por el interés general de todos.

Y nosotros no queremos hacer frentismo tampoco con otras comunidades autónomas, porque este problema no es de cómo nos repartimos el trocito de la tarta. El problema es hablar de toda la tarta. El problema es que finalmente se sepa que aquello que es fundamental para los ciudadanos, que es la sanidad, la educación, los servicios sociales, tenga la financiación adecuada, y esa es la cuestión.

Aquí no estamos hablando de frentismo con ninguna comunidad, pero sí que tenemos que defender el interés general de los valencianos. Y el interés general de los valencianos es ese. Y, después, cada uno puede defender una visión determinada en lo social, y tiene derecho... y tiene derecho a que..., y tiene que existir una visión más conservadora y una visión más progresista, y visiones mediopensionistas. Si es igual. Es importante que haya pluralidad. Pero, efectivamente, hay cosas en las que tenemos que estar unidos y tenemos que trabajar con toda la fortaleza.

Usted decía que hablaba de los noventa y de 2015. Es que tengo que hacer necesariamente la equiparación de lo que fue esta comunidad desde que ustedes empezaron a gobernar hasta ahora. Es que es eso lo que estamos analizando. Estamos analizando una época en la que todo el poder se ha residenciado en ustedes y, por tanto, por más que ahora quieran evadirse de la realidad, esa es la realidad. Y la realidad de los hechos es que en veinte años hemos perdido mucho en relación a España. Hemos perdido doce puntos de renta per cápita, que se dice pronto. Esa es la realidad.

Y la realidad es que, mire, ha habido leyes que han sido para toda España. Usted hacía referencia a las leyes educativas. Las leyes educativas –efectivamente, algunas han sido consensuadas– no eran del Partido Socialista. La LOGSE o LOE eran votadas por una gran parte del Congreso de los Diputados. Desgraciadamente, siempre el Partido Popular ha bombardeado los pactos educativos; el último, en el último gobierno.

Pero bueno, al margen de eso..., por intereses partidistas, pero al margen de eso, dejémoslo estar, le digo, hay una cosa que es fundamental, las mismas leyes, distintos resultados.

Mismas leyes en la Comunidad Valenciana que en Asturias, y la diferencia de fracaso escolar entre la Comunidad Valenciana y Asturias es más grande que la que hay entre la media española y Finlandia, que Finlandia es el país más avanzado de Europa en educación, el mejor éxito. ¡Claro que hablo de Finlandia! Finlandia, además, un país que creo que es muy, muy interesante. Yo creo que es interesante, estudien.

Mire, yo... yo lo que intento es todos los días aprender. De usted, también..., de ustedes aprendo, aprendo incluso mala educación, pero aprendo, quiero decirle... (*rialles*) yo aprendo, aprendo siempre; de usted, también. Aprendo de todos. Yo creo que hay que aprender, hay que salir de casa todos los días diciendo: «¿Qué voy a aprender?» Y todos los días se puede aprender.

Yo, desde luego, estudio todo lo que puedo. Me gusta mucho la literatura. De hecho, mire, fiché aquí a literatos, que algunos de ustedes decían: «Las Cortes van a convertirse ahora en un club de lectura.» ¡Pues sí! ¡Ojalá! ¡Que las Cortes..., que leamos todos más! Es importante. Hay que leer más. (*Aplaudiments*) Yo leo, y leo..., leo y he visto lo que ha pasado en Finlandia, es muy interesante. Finlandia ahora está además en una situación difícil también. Pero Finlandia hizo una gran apuesta por la educación, la tecnología y la innovación. Hizo una gran apuesta. Yo estoy convencido que *consellers* inteligentes como el señor Buch saben perfectamente de qué estoy hablando.

Y eso es lo que hay. Lo que hay es que tenemos que aprender de las experiencias positivas que ha habido en Europa y en el mundo. Y hay que tener una visión abierta, no una visión sesgada. No hay que ser maniqueos, hay que pensar en general en el bien común. Y en esa situación, desde luego, si usted o el Partido Popular..., yo sé que usted sí, pero si el Partido Popular quiere, nos va a encontrar.

Respecto a Radiotelevisión Valenciana, la gente no pregunta cuántos trabajadores. ¿Sabe lo que pregunta la gente? (*Veus*) No, no, eso lo preguntan ustedes. ¿Sabe lo que pregunta la gente? «¿Quan vas a obrir Canal 9?» Això és el que me pregunten pel carrer a mi, això. I jo dic: el més prompte possible, i si pot ser el Nou d'Octubre, ja. (*Remors*) Sí, sí. No, esto es como... tranquilo, interactivo. (*Veus*)

Yo creo que es fundamental, es absolutamente fundamental que haya una radiotelevisión pública, de calidad, plural y, desde luego, no una radiotelevisión pública, esa que hicieron ustedes, que acabó con 1.200 millones de euros de deuda, y con todo lo que saldrá ahí, ya verá lo que saldrá ahí, porque eso sí que saldrá, ¿eh?, eso ya está..., bueno, porque está en los juzgados, la visita del papa y todo esto, pero bueno,

eso... Nosotros, a lo nuestro y la justicia, a la justicia.

Y bien, respecto a la Ciudad de la Luz. Bueno, venir ahora a decir que el problema de que ustedes lo hicieran mal es de un comisario que era socialista, vamos. Y si este comisario, además, ha tenido una cuestión que es evidente es que no ha tenido ningún interés ni partidista, ni incluso de otro tipo, porque así ha sido. O sea, yo estoy en bastantes cosas más en desacuerdo con el señor Almunia que usted, seguro. Por tanto, esta no es la cuestión.

La cuestión fundamental es que ustedes lo hicieron mal y ahora tenemos que recuperar la Ciudad de la Luz porque no se puede ir al garete con 300 millones de euros que nos ha costado, y no se puede ahora malvender. ¡Eso es lo que no puede ser! Si ustedes están de acuerdo. No sé por qué me lo dicen a mí, si están de acuerdo. Están de acuerdo. Por tanto, creo sinceramente..., los que saben, otros no saben, pero ustedes que saben, sí.

Y, entonces, eso hay que hacerlo. Tenemos que trabajar juntos para salvar todo lo que podamos salvar.

Y, mire, yo no voy a entrar en esta guerra otra vez. De las guerras van a sacar todos los fantasmas. Hoy, uno; otros días que estén personas menos moderadas sacarán otro. Pero yo no voy a entrar en esta cuestión, creo que...

De verdad, ¿queremos salvar la agricultura valenciana? ¿Sí o no? ¡Pues trabajemos por salvar la agricultura valenciana! ¿Saben cuántos agricultores hemos perdido en estos años de gobierno del Partido Popular, desde el año 1995 hasta ahora? Más de cien mil personas han abandonado el campo valenciano. Por tanto, no hablemos tanto de los agricultores y ganaderos como si de la patria se tratara, sino hablemos de cómo solucionamos el problema de los agricultores para que los agricultores puedan vivir de la tierra, de eso se trata. (*Aplaudiments*)

I acabe ja. Acabe demanant la comprensió de tot el Grup Parlamentari Popular respecte al nou temps. Crec que és fonamental. Mire, jo vull ser un president de tots els valencians, ho he reiterat i ho faré fins al final, però de veritat han de fugir de la confrontació. Han de fugir de l'enfrontament. Han d'intentar posar per damunt, de veritat, l'interés general dels valencians, que no és la confrontació. Hi han molts d'espais en els quals podem discutir, però no discutim en allò que puga malbaratar la convivència.

En mi tindran sempre un aliat en el que és la defensa de l'interés general, però sobretot en defensa del valor més preuat que té un poble, que és la convivència.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor candidat, senyor Ximo Puig.

A continuació té la paraula la diputada il·lustre senyora Mònica Oltra i Jarque, representant del Grup Parlamentari Compromís. Quan vullga.

La senyora Oltra Jarque:

Bon dia, senyories.

Gràcies, senyor president.

Vull començar agraint-li que haja visibilitzat la llengua de signes. Gràcies també per traduir. (*Aplaudiments*)

«Algunes claus del futur no estan en el present ni en el passat, estan extrañament en el futur.» He volgut començar amb esta poesia de Mario Benedetti, primer perquè estes Corts conviden la poesia que s'havia apartat perillosament en esta cambra.

La meua primera intervenció davant de Les Corts, i per tant davant del poble valencià, he volgut que començara

amb poesia esta intervenció per a explicar el posicionament de Compromís davant de la investidura del senyor Puig i la posterior formació d'un govern de canvi i transformació a la nostra terra, perquè crec que les paraules del poeta representen les incerteses i esperances que vivim en este moment polític efervescent, obert, alegre i en què el camí que hui encetem té les claus estranyament en el futur.

Però em permetran que comence l'explicació del sentit del nostre vot, en primer lloc –saben que no sóc molt xovinista, però crec que un dia com hui toca– agraint a les 456.823 persones que han situat Compromís com a motor de canvi en estes Corts Valencianes, donant suport a un treball intens i emancipador que ha contribuït decisivament al canvi polític valencià.

Tenim una gran responsabilitat, companys i companyes, i la volem compartir amb la resta de diputats i diputades d'esta cambra.

Tenim ni més ni menys que la responsabilitat de representar de forma digna i honesta el conjunt dels nostres conciutadans i conciutadanes per a posar en marxa polítiques que milloren les vides de les persones.

El nostre deure és garantir que esta cambra –el poder legislatiu– no només controle –i espere que vostés tinguen més possibilitats de vigilar que les que ens han atorgat a nosaltres en altres anys– no només que vigile, com dic, sinó que indique quin és el camí que ha de seguir el poder executiu i el panorama multipartidista que han determinat les urnes garantix que el diàleg, l'acord, la paraula siguen els protagonistes d'estes Corts, i que escoltar a l'altre, posar en valor allò que defensa, transigir i acordar siguen la manera habitual i no anecdòtica de relació entre nosaltres. No és cap espectacle, es diu democràcia. (*Aplaudiments*)

També, senyories, ha de ser la manera de governar del nou Consell, dialogant, obert, que reinvente el poder i la manera d'exercir-lo. Volem passar d'una manera de govern despòtica i deshumanitzada que exercia des de la verticalitat i des de l'abús a un govern obert i amable, on el poder siga eixe poder modern, horitzontal, feminitzat i fecund, que és una eina que permet fer, que governa amb, que escolta, que respecta i mira als ulls, i no de dalt a baix.

El 24 de maig la ciutadania va decidir que el temps de les majories absolutes, que alguns de forma interessada havien confós en poder absolut, s'havia acabat.

Durant l'última legislatura hi havia una bancada, la del Partit Popular, que donava suport a un Consell i que ocupava més de la mitat de les cadires d'esta sala. Esta majoria va portar a un intent de segrest del debat parlamentari en esta cambra, que la resta de grups polítics presents vam lluitar per evitar perquè es respectara el mateix poble valencià al qual volíem representat.

No obstant això, vàrem treballar junt amb altres grups per rescatar el debat democràtic, per defensar els drets de les persones més vulnerables, per traure de la invisibilitat els milers de persones que la política estava deixant pel camí. I deixen-me dir que ho hem aconseguit.

Malauradament, una d'eixes forces polítiques, que es va deixar la pell també junt a nosaltres durant la passada legislatura, hui no té representants en esta cambra. Per tant, açò que és fruit d'una llei electoral injusta que empobrix la nostra democràcia, li agarrem la paraula, senyor Puig, i sí, apuntem-nos a canviar la llei electoral, que hem de canviar de manera urgent per salut democràtica perquè el vot de totes les persones valga igual i sobretot per a eliminar barreres injustes que ens empobrixen.

El 24 de maig el poder absolut i absolutista es va acabar. Però no només això, es va acabar per a donar pas a un escenari de pluralitat mai vist en Les Corts. Ací estem fins

a cinc grups polítics i cap de nosaltres arriba a un terç del total. Cinc grups nombrosos, consolidats, que volem parlar i entendre's.

La ciutadania ens ha encomanat entendre's, i aixina ho haurem de fer. Substituir l'opacitat per la transparència, creant una conselleria específica que aborde un pla de xoc contra la corrupció generalitzada que hem patit estos anys és una de les nostres prioritats.

Substituir el despotisme per la participació política ciutadana és una altra. Proposar mesures que garantisquen que mai més torne a passar el que ha passat els darrers anys ha de ser el que vertebrarà la política per a enfortir la nostra democràcia.

Coïncidim amb la ciutadania, amb l'anhel de més democràcia i participació, impulsant una nova llei per la transparència, mecanismes de participació en la confecció de pressupostos, auditoria permanent dels ciutadans i ciutadanes, de l'acció de govern i la gestió econòmica del Consell.

Posar el debat i l'argument al centre de l'activitat política al lloc on es mereix i no al racó on malauradament s'havia quedat confinat és un altre dels nostres objectius.

Hem d'aconseguir més política i menys partidisme. Eixe és un repte més gran que probablement tinga esta cambra. Política que no reduïska a la condició d'espectadors les ciutadanes i els ciutadans. Política reflex d'una societat que cada dia a les seues places i carrers, a les cases, als centres d'estudi o de treball dialoga i arriba a acords, expressa les seues opinions i té en compte la dels altres.

Hem obert les portes de l'Ajuntament de València, sí, unes portes que estaven tancades massa temps, unes portes que hem obert i ens hem trobat el *medievo*. Però també obrirem les portes de Les Corts perquè entre directament la ciutadania i deixe enrere una etapa fosca d'imposicions i retrets, per a obrir-ne una de diàleg i treball conjunt pel bé comú. I també volem un govern de portes obertes, protector i amable.

El poble valencià ha reclamat alt i fort un profund canvi en la direcció política del nostre país. Ha decidit posar punt i final a anys de majories conservadores i governs d'esquenes a les persones per a obrir un temps de progrés i sobirania ciutadana.

Va dir «no» a una política que, amb l'excusa d'eixir de la crisi, ha deixat pel camí milers de persones, ha deixat arruïnades les arques públiques i nugades les possibilitats dels poders públics per a fer transformacions profundes, allunyant les decisions més importants de la legitimitat democràtica i provocant una situació d'emergència social i democràtica sense precedents en la nostra etapa democràtica recent.

Creiem que la interpretació dels resultats no deixa lloc al dubte. S'ha conformat una majoria parlamentària sòlida, a favor de virar la trajectòria del Consell cap a polítiques transformades, amb persones al seu centre.

Tenim a la cambra un espai de progrés que suma una majoria de 55 diputats i diputades, però que també és un espai plural, multipolar, amb diferents accents i prioritats. Un espai amb tres grups polítics diferents i diversos. Un espai ric en els matisos i que deixa enrere èpoques d'hegemonies electorals i de debats totals.

És este deure i responsabilitat el nostre compromís amb un canvi realment transformador el que ens ha portat a salvar les nostres legítimes diferències i posar-nos d'acord en allò essencial, en el que hem de fer durant els propers quatre anys.

Damunt de la taula, senyories, tenim el què, els reptes que vertebraran l'acció de govern, l'Acord del Botànic, molt més estimulants fins i tot que el nom que li posaren al pacte del *pollo*.

Ací està eixe què del qual tant s'ha parlat estos dies. Què hem de fer per a rescatar persones que estan patint en el seu

dia a dia. Què hem de fer per recuperar i defensar i enfortir la democràcia després del règim de saqueig que ens ha enfonsat en la misèria. Què hem de fer per a governar per a les persones garantint els serveis públics i els seus drets civils i socials. Què hem de fer per a impulsar un nou model productiu sostenible mediambientalment i just socialment. Per acabar amb aquesta estafa de crisi, que tant sols ha servit per a augmentar les desigualtats i fer més rics al rics i cada dia més pobres una majoria de la societat valenciana.

Hem arribat a acords també en què hem de fer per generar treball i benestar per a la nostra gent, i què hem de fer perquè ens deixen de tractar com a ciutadans i ciutadanes de segona, amb el finançament injust que patim, i també hem acordat com garantir una auditoria ciutadana de la gestió econòmica i l'acció política.

Estos cinc eixos imprescindibles per fer els fonaments d'un nous país que deixe enrere el passat que a tots ens ha avergonyit són els cinc eixos de l'anomenat Acord del Botànic. Un text que plasma en un programa de govern la part més substancial del programa electoral de Compromís. I per això n'estem molt satisfets.

També és cert que no inclou tot, però recordem que hem de saber gestionar la pluralitat des de la generositat.

El full de ruta és bo, molt bo per als propers quatre anys, amb el qual ens hem compromés tres forces polítiques que representem una majoria social i també parlamentària.

Reitere que l'Acord del Botànic que vosté avui ací ha desgranat també, és allò essencial del programa sobre el qual hem de construir la legislatura. I nosaltres, des de Compromís, treballarem des del primer dia per a la seua aplicació.

I diguem això perquè caldrà fer un enorme esforç per tirar endavant el projecte que significa este acord. Perquè la situació de La Generalitat a nivell financer és especialment greu. D'això n'hem de ser plenament conscients els representants polítics i també la ciutadania.

I també n'hi haurà altres impediments, com les forces contràries al canvi. O un govern de l'estat on els seus ministres, hostils al nou govern valencià, ja estan amenaçant-nos d'una manera que no té precedents probablement en els països avançats i democràtics.

Però, no senyor, a partir d'ara també els ministres del Govern d'Espanya han de saber que les coses han canviat. I a nosaltres no ens van a fer baixar la cara, perquè als hòmens i dones que venim del poble ningú ens fa abaixar la cara. (*Aplaudiments*)

A més, tampoc ens enganyem, les oligarquies econòmiques que s'han enriquit durant la crisi i que s'han beneficiat i lucrats del patiment de les persones tampoc estan molt contents amb el canvi. Les xifres canten: el 10% més ric de la nostra societat ara és un 24% més ric que abans de la crisi; i el 10% més pobre de la nostra societat ara ho és un 10% més després d'estos anys.

Els que han fet l'agost amb esta crisi faran tot allò possible perquè no funcione el canvi profund que hui encetem. És normal, és normal perquè se'ls acaba la festa, eixa festa que no acabava mai.

Tinguem clar que hi haurà dificultats, hi haurà poderoses forces contràries a este canvi. Caldrà ser valents, per tant, i plantar-se en més d'una ocasió. Com, per exemple, per aplicar un dels punts. Parlem de l'exigència d'un finançament just, com vosté plantejava en la seua primera intervenció. Un finançament just per als valencians i valencianes que no volem ser més que ningú, però tampoc menys, perquè l'actual sistema genera desigualtats i és manifestament contrari a la Constitució.

Tal i com figura el programa de govern, el Consell haurà de plantar-se per un sistema de finançament que ens deixi

de marginal i tractar com a ciutadans de segona. I davant de qualsevol govern que isca en les urnes en les pròximes eleccions generals, que esperem que també siguen unes eleccions de canvi.

La mateixa valentia per a enfrontar-se a este problema caldrà també per a parar-li els peus a cert poder econòmic, que mentre executa desnonaments inhumans, s'ompli les butxaques; aquells que sabien abans d'un concurs públic que li anava a tocar un contracte; aquells que regulen i desregulen a través de contractes dels seus consells d'administració, de contactes plens de persones provinents de les portes giratòries. També caldrà impulsar mesures que regulen incompatibilitats i que tanquen d'una vegada per totes estes portes giratòries.

I sí, necessitem valentia per a recuperar la dignitat dels serveis públics, l'educació, la sanitat, els serveis socials i la justícia, senyor Puig. Eixe servei públic tantes voltes oblidat per les esquerres, que necessita mitjans i recursos. Perquè és cert que sense solidaritat no n'hi ha democràcia, però també ho és que sense justícia, senyor Puig, tampoc no n'hi ha, de democràcia.

Necessitem valentia per a tornar a teixir una xarxa de serveis universals que no deixi exclòs a ningú, que no deixi caure als qui no tenen recursos. Necessitem un govern que escolte els professionals i les persones usuàries dels serveis per arribar a acords i millorar-los. No un govern que tinga per objectiu debilitar el sistema públic, per propiciar fer negoci amb les necessitats de les persones.

Volem un govern valent, que es mulle, faça esforços i demostre que no poden haver-hi més tancaments de serveis públics, més retallades i més inestabilitat de les persones professionals, mentre se segueixen pagant amb els nostres impostos negocis privats.

Serem fermes i no dubtarem en votar sempre d'acord amb aquest principi, que per nosaltres és bàsic.

Hem estat al costat dels moviments socials que reclamen aquestes noves polítiques, hem format part i formem part d'ells, i no els anem a deixar caure en l'oblit.

Necessitem un govern dinàmic i valent, un govern que vaja al fons del problema i a aquell que els ha creat, i que assenyalen les injustícies que els fan créixer i que treballen per crear un nou model de societat que no en permeta de més, d'injustícies.

Tenim una de cada tres persones del nostre país en situació de pobresa, no en risc d'exclusió social, senyories, el risc és una altra cosa. En situació d'exclusió. I no se construeix una societat sobre l'esquena llastimada d'un terç de la seua població.

Hem d'acompanyar-los per eixir d'esta situació el més prompte possible, sense oblidar-nos de lluitar contra les estructures profundes que han generat esta situació d'exclusió.

Abordar les dos emergències, la social i la democràtica, ha de ser la primera línia d'actuació del nou govern. Perquè, senyories, hi ha molta gent que ja no té temps. I en el plànol social donar compliment als expedients de renda garantida de ciutadania, que ara mateixa s'amuntonen damunt de les taules. El que per a anteriors governs eren números d'expedients no atesos, són persones amb vides difícils i molt de patiment, persones que per perdre han perdut fins l'esperança.

I també necessitem un gran pacte com a societat per generar els mecanismes que ens impedisquen tornar a una situació similar.

Hem de fer una nova estructura de societat cooperativa i col·laborativa, que repartisca justament la riquesa i el treball i que genere oportunitats per a tot el món. Ni fam, ni fred, ni xiquets amb malnutrició, ni persones que abandonen els tractaments mèdics per a menjar. No, senyor Puig, no és que només li ho conten pel carrer, som la primera comunitat

autònoma amb un trist rècord en abandonament de medicaments. Això ho diuen les estadístiques públiques. La primera de tota Espanya de gent que abandona els seus tractaments perquè ha de triar entre menjar o medicar-se.

I no m'estranya que alguns se remenegen en els seients quan se parla d'estes coses, perquè són els majors responsables d'esta terrible i dramàtica situació.

Hem de reparar ferides, sí, de la gent més vulnerable, les persones que han estat sotmeses a un maltracte constant, culpabilitzant-les i estigmatitzant-les. Estic parlant de les persones amb dependència o amb diversitat funcional. Se'ls ha retardat la valoració, sotmés a copagaments, a rebaixes en les ajudes, abaixades de grau sense milloria física, s'ha esperat que se moriren abans de cobrar, a retards en els pagaments. S'ha maltractat els centres que atenen eixes persones i els seus treballadors i treballadores que han trigat fins a sis mesos sense cobrar alguns d'ells.

Reparar significa acabar amb els copagaments, senyor Puig, acabar amb ells. En una societat avançada i inclusiva l'esforç per a finançar els serveis públics, sí senyories, se fa a través dels impostos, se fa a través de sistemes tributaris progressius i se fa a través de sistemes on el que més té més aporta en els impostos.

Sí, senyories, per això se paguen impostos. I a la gent el que li molesta és quan se paguen impostos i algú se'ls tira a la butxaca, no li molesta que se paguen impostos per a finançar estos serveis. (*Aplaudiments*)

Tal i com ja va dir el Tribunal Superior de Justícia, un servei del qual depén la vida digna de les persones no és voluntari, i per tant no pot fer-se dependre de la capacitat adquisitiva de la persona que el necessita.

Reparar significa consensuar amb el sector un sistema de finançament estable i suficient, dialogar i acordar.

Les polítiques inclusives per a la igualtat han de ser la prioritat del nou govern, perquè en este cas allò important i allò urgent coincidix.

Coincidim també amb la part del seu discurs amb què ha fet referència a tots els aspectes de la igualtat. Perquè construir polítiques inclusives és dignificar els serveis públics. Sanitat universal sense exclusions, com vosté anunciava, però també on cap persona malalta que té tractaments per a curar-se al seu abast no en tinga accés per un tractament injust.

Això que han patit els malalts d'hepatitis C i d'altres malalties durant tant de temps. On persones de malalties rares o minoritàries no siguen abandonades. Moltes d'elles que afecten majoritàriament les dones: la fibromiàlgia, fatiga crònica, síndrome de sensibilitat química múltiple, que mai ha trobat la sensibilitat de l'anterior govern.

Persones que, per les seues afeccions, tenen una vida diària molt difícil; persones amb diabetis, a les quals han condemnat a unes agulles que els ferixen la pell; persones celiaques, a les quals este govern sempre s'ha negat a facilitar-los la vida.

La política ha de facilitar la vida de manera integral a les persones que més difícil la tenen. La investigació, precisament perquè estes malalties tinguen unes cures en un futur, que este govern ha abandonat la investigació, ha desmantellat el centre Príncep Felip, quan començàvem a ser punters en determinades investigacions científiques.

Un sistema sanitari públic, de gestió pública, on ningú puga fer negoci amb concessions o privatitzacions a costa de la nostra salut i a costa d'exclusions injustes. Això és un dels eixos d'este Acord del Botànic quan parlem de dignificar els serveis públics.

I en el sistema educatiu volem que es dignifique el treball dels i les mestres, dels i les professores.

Volem una llei valenciana d'educació, que és un repte col·lectiu, consensuada, parlada, acordada amb tot el sistema educatiu i també amb esta cambra. Un sistema que eduque persones lliures, persones crítiques, persones que sàpiguen plantar-se enfront del poder; un sistema que aposte decididament per l'ensenyament públic, on no es tanquen unitats educatives públiques per afavorir escoles privades. Sistema, un sistema que tinga infraestructures dignes. Hem d'acabar amb els barracons en què els xiquets han estudiat totes les etapes educatives. Això s'ha d'acabar, senyories. (*Aplaudiments*)

Un sistema i un govern que tinga en la nostra llengua, en la nostra estimada llengua una oportunitat i no la veja com un problema o com un enemic. La nostra llengua no és patrimoni dels valencians i valencianes; és patrimoni de la humanitat, perquè conforma una cosmovisió única que volem compartir amb la resta de pobles de la terra.

I també hem d'anar més enllà de les urgències. I volem eixe canvi en el sistema productiu, eixe nou model que en Compromís entenem que ha de basar-se i sostindre's sobre quatre eixos: la transformació ecològica de l'economia, el benestar, la cultura i l'R+D+I.

La transformació ecològica de l'economia on ha de basar-se principalment eixe creixement industrial del qual vosté parlava i que nosaltres compartim. Hem d'augmentar el pes de la indústria en el nostre PIB, però ho hem de fer entrant en les polítiques del segle XXI. No podem perdre el tren de la transformació ecològica de l'economia o perdrem el tren del futur. És una transició imprescindible, perquè els dos reptes més grans als quals s'enfronta la humanitat en este moment és el canvi climàtic i la crisi energètica, i també les polítiques autonòmiques i les polítiques municipals han de posar el focus en esta greu crisi que ve. I que l'actual crisi estafa té molt a vore amb este futur que s'albira.

Propostes com la rehabilitació energètica de vivendes, la mobilitat sostenible, les energies renovables o l'agricultura tradicional sostenible són les que poden fer reviscolar els nostres sectors productius, alguns tan maltractats com el de la construcció.

Enfront del model econòmic del dogma neoliberal, que acumula capital i poder en mans d'unes poques persones, volem un model productiu amb salaris dignes basats no en l'especulació sinó en la productivitat i basat en la distribució de la riquesa i compartir el benestar. Sí, sona rar, ¿veritat? Nosaltres volem una economia on la gent se puga guanyar la vida i la gent puga tindre una vida digna i no només sobreviure. I el benestar depén molt d'eixe sector públic i dels serveis públics que parlàvem adés. I també, senyor Puig, depén de que La Generalitat i el Consell facen una aliança indestructible amb els ajuntaments.

En este moment el major problema dels ajuntaments i el major deutor dels ajuntaments és la Generalitat valenciana. La Generalitat ha de ser aliada dels ajuntaments en esta construcció del benestar que ha de ser un motor econòmic i una font d'ocupació per a milers de persones que treballen en estos sectors.

I també hem d'organitzar l'administració, tenint en compte estos eixos fonamentals. Moltes voltes els canvis més importants no costen diners; només és organitzar-se un poquet millor.

I la cultura. La cultura és una eina que ens fa humans i que ens diferencia de les de les altres espècies amb les quals compartim planeta. Perquè de l'esperit, l'esperit s'alimenta de la cultura, el cos s'alimenta de menjar, però nosaltres som molt més complexos. I és una eina d'emancipació, perquè un poble cult no pot tiranitzar-lo ningú; un poble cult sap quan un poder el vol sotmetre i un poble cult

és probablement el que no vol el senyor Wert i per això és tan enemic de la cultura.

I volem que la cultura més que això, més que una eina de llibertat, també siga un motor econòmic on la gent se puga guanyar la vida amb la seua creativitat i el seu talent. No com ara que la gent està condemnada a abandonar el seu talent per a poder sobreviure.

I el teatre, l'audiovisual, on efectivament reobrir Canal 9 i Ràdio 9 és tan important. La literatura, esta que el senyor Wert vol condemnar a dos hores setmanals, les arts plàstiques, el cine i qualsevol expressió cultural és i ha de ser un motor econòmic.

I la investigació, el desenvolupament i la innovació. Investigació lligada al progrés humà, a que les persones pugam viure millor; i innovació per a posar a l'abast de la productivitat de les xicotetes i mitjanes empreses eixe teixit fecund, eixe teixit que crea ocupació en el nostre país i que tantes voltes ha estat abandonat per les polítiques d'un govern que sempre s'ha centrat en els grans i sempre ha deixat de banda els xicotets.

I també l'R+D+I amb una aliança necessària amb la ciència i les universitats. També d'esquenes a la ciència i les universitats s'ha governat fins ara, senyor Puig. Hem de fer una altra aliança indestructible que fins ara se governava des del despotisme, però des del despotisme il·letrat i ignorant. I nosaltres volem acabar amb el despotisme i fer una aliança amb la ciència i les universitats.

I, sí, ara és el moment. Davant nostre s'ha presentat el candidat del Partit Socialista a la presidència de La Generalitat, senyor Puig, per demanar la confiança d'estes Corts per a formar un nou Consell. I el posicionament de Compromís, per totes les raons que he esmentat i moltes altres que no caben en eixe temps, és un vot favorable. No és un xec en blanc, però és un vot favorable. I és necessari per a crear les bases d'un nou país. I ens pensem dedicar a fons, ens pensem dedicar a fons des del primer moment per a contribuir a que este Acord del Botànic puga ser una realitat en accions de govern en el dia a dia.

I és un sí per a lluitar contra la pobresa que pateixen un 33% de valencians i valencianes; és un sí per acabar amb la pobresa infantil en què estan quasi un 40% dels nostres xiquets i xiquetes; és un sí per la dignitat i la justícia per a les persones amb dependència o amb diversitat funcional; és un sí per a un nou model productiu de futur que reindustrialitze el país, fomenta l'economia sostenible i ecològica; és un sí per a que puguem tornar els nostres joves que se n'han hagut d'anar. I no se n'han anat per aventura; se n'han anat perquè ací no se'ls ha oferit un projecte de vida ni una esperança. Els volem ací, ací els parírem i els volem tornant a tots aquells joves que han hagut d'anar-se'n d'este país.

I és un sí per a recuperar el sistema financer valencià i que arribe el crèdit a la xicoteta i mitjana empresa. És un sí per a una sanitat universal, pública, al servei de les persones i no de les empreses que volen enriquir-se amb la nostra salut. És un sí per a una educació pública innovadora i de qualitat que forme persones lliures i crítiques. I un sí per acabar els atacs al Cremona, al Herrero, al Martínez Valls i a tantes altres escoles del sistema públic.

És un sí per a una justícia eficaç, sense taxes, sense traves, amb recursos i possibilitats i veritablement autònoma i independent.

Un sí per a una ràdio i televisió públiques de qualitat i en valencià. És un sí per un finançament just i una auditoria ciutadana que pose els recursos al servei del bé comú.

És un sí per acabar amb la corrupció i amb els corruptes i el latrocini que ens ha arrastrat els últims anys. I un sí per a que els culpables paguen el que toca i no es puga tornar a repetir esta vergonya a les nostres institucions.

I és un sí pels drets civils, eixe dia que celebrarem de colors el pròxim 28 de juny i que omplirà també d'igualtat el nostre Consell que ha d'atendre les llibertats LGTB.

I és un sí, també, –i permeten-me que no acabe este discurs sense fer una referència– per a polítiques més enllà de les nostres fronteres, especialment aquelles que han de vore amb la cooperació i la solidaritat internacional. Este àmbit d'ONG, este àmbit de gent que treballa tots els dies, perquè igual que no se pot construir una societat sobre un terç llastimat de la seua població, no se pot construir un planteta sobre la immensa majoria de persones sumides en una pobresa que no els permet ni sobreviure, mentres estem parlant, les xiquets i xiquetes i les persones que moren de fam en el nostre planeta. I, sí, vam haver de viure la vergonya que els diners de la solidaritat internacional es desviaren cap a butxaques de persones sense escrúpols i sense vergonya. Un ja està en presó, i està bé ahí. I vull rendir homenatge a les dones valentes d'estes Corts que ho han fet possible.

I no podia no fer referència, també, a les ONGD que segueixen treballant dia a dia per a posar la solidaritat i la cooperació on es mereix. Un govern també, senyor Puig, que no s'oblidi que més enllà de les nostres fronteres també n'hi ha patiment.

I un sí per tantes i tantes coses que faran que amb tot l'esforç i la valentia que siguen necessàries... I vosté pot comptar amb la nostra valentia, i els assegure que som un grup de dones i hòmens valents, pot comptar amb eixa valentia per a que traguem el nostre estimat país del pou on l'han clavat i que el posem en el mapa, però en el mapa de la dignitat, de la justícia social, d'eixa transició ecològica per a ser punters en Europa, en la prosperitat que ens mereixem els valencians i les valencianes, per a que ningú mai més, ningun governant mai més ens torne a avergonyir al poble valencià i per a que pugam eixir d'ací amb la cara ben alta dient que som valencians i valencianes alegres i combatius que estem a punt d'encetar el nostre futur.

Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Oltra.

A continuació té la paraula el senyor candidat, el senyor Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Molt breument, senyora Oltra.

Moltes gràcies per l'anunci del suport del seu grup i per la seua confiança.

Per a mi és especialment emocionant que este nou govern, un primer govern plural, obert, estiga format per grups com els nostres. Perquè hem demostrat ja en l'àmbit local que això és possible, i que és possible fer-ho bé. I estic absolutament convençut que serà un gran èxit per al país, no per a nosaltres que no seria el més important. El que és fonamental és que sapiguem sempre que a qui ens devem és a estes persones de les quals vosté parlava fa un moment, sobretot als més humils.

I li vull dir una cosa que m'ha agradat especialment de la seua intervenció al final. Esta comunitat és una comunitat que té greus dificultats econòmiques, però mai ha de perdre l'horitzó d'aquells que encara estan pitjor que nosaltres. I el paradigma de la nova Comunitat Valenciana ha de ser també la solidaritat, la solidaritat, la humanitat que hem tingut sempre els valencians. Perquè precisament el més greu que ha passat de tot el que ha passat, i han passat moltes coses en este país, ha estat que se furtara als més pobres del món.

Per tant, senyora Oltra, agrair-li, com dic, les seues paraules, compartir eixe futur que ens espera de treball, d'ambició. I acabar també amb Benedetti, ens unixen més coses que les

que diuen, Benedetti també: «Contra el optimismo no hay vacunas.»

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Se suspén la sessió fins a les quatre.

I els recorde que convoque a continuació la Junta de Síndics, si tenen l'amabilitat. Moltíssimes gràcies.

(*Se suspén la sessió a les 13 hores i 29 minuts*)

(*Es reprén la sessió a les 16 hores i 4 minuts*)

El senyor president:

(*El president colpeja amb la maceta*) Senyories, bona vesprada a tots i a totes.

Se reprén la sessió.

A continuació, té la paraula la diputada il·lustre senyora Carolina Punset Bannel, representant del Grup Parlamentari Ciudadanos.

Quan vullga.

La senyora Punset Bannel:

Buenas tardes a todos.

Voy a encadenar, a riesgo de hacerles dormir la siesta, con una poesía de Benedetti, (*rialles*) y..., una que me gusta particularmente, ¿no?, que dice: «¿Qué pasaría si rompemos / las fronteras y avanzamos / y avanzamos y avanzamos / y avanzamos? / ¿Qué pasaría si quemamos / todas las banderas para / tener solo una, la nuestra, / la de todos, o mejor / ninguna porque no / la necesitamos? / ¿Qué pasaría si de pronto / dejamos de ser patriotas para / ser humanos? / No sé..., me pregunto yo: / ¿qué pasaría?»

Señor Puig, me alegro del cambio. Quería empezar diciéndole eso. Quería empezar diciéndole que nuestro grupo, Ciudadanos, se alegra de que haya un cambio en la Comunidad Valenciana, lo considerábamos una cuestión de higiene democrática. Pensamos que es absolutamente necesario abrir las ventanas, que corra el aire fresco. Y es evidente que la Comunidad Valenciana se había ido demasiado lejos, que los casos de corrupción ya eran icónicos, que nos habíamos hecho demasiado famosos, que aquí estaba todo demasiado podrido y que hacía falta un cambio.

Quiero también empezar reconociendo la labor que se ha hecho desde la oposición en estos últimos años, me parece de justicia. Me parece que se ha tenido una travesía, una dura travesía en el desierto, por parte del PSPV, que ya tocaba algún cambio. Y también se ha hecho una muy buena labor desde el Grupo Compromís, especialmente y particularmente por parte de su portavoz, en la labor de denuncia de la corrupción.

Y también le quiero decir que estoy absolutamente convencida, no dudo en ningún momento, que se van a alcanzar consensos y se van a alcanzar acuerdos en multitud de cuestiones a lo largo de esta legislatura, en multitud de cuestiones no solo con mi grupo, sino con todos los grupos de la cámara, a los que espero que no se excluya, ¿no? Yo no soy partidaria ni nuestro grupo es partidario de los cordones sanitarios ni de ningún tipo de sectarismo.

Y, en ese sentido, creo que vamos a estar todos de acuerdo, por ejemplo, en reclamar una mejor financiación autonómica, de eso no hay duda.

También, desde luego, compartimos con usted el tener siempre presente en esta legislatura a las personas –y, como primer ejemplo, las víctimas del metro–. Hacerlas el eje central de nuestra política.

En tercer lugar, desde luego, reforma de la ley electoral. Nos tendrán de su parte para ponerla en marcha, para ponerla en marcha en el sentido de «un nombre, un voto», de bajar ese listón que está demasiado alto, que es único en España, ¿no?, el del 5%.

Desde luego, también nos tendrán de su lado en todo lo que sean medidas de regeneración democrática y lucha contra la corrupción, pero no para dejarlas al albur de la buena voluntad de los diputados. Las dimisiones no tienen que depender de la voluntad de los políticos, sino que tenemos que hacer los cambios legislativos que sean necesarios para que no vuelva a haber nunca un ambiente de podredumbre como el que hemos vivido. Para eso, nosotros entendemos que es absolutamente esencial limitar mandatos, la transparencia, las listas abiertas, la responsabilidad subsidiaria de los partidos políticos.

También, por supuesto, compartimos, señorías, (*algú diu: «Xxt!»*) el cambio de modelo productivo, lo que se menciona en el Acuerdo del Botànic, ¿no?: la transición ecológica de la economía. Abandonar ese modelo productivo en el que se apostaba únicamente por el *boom* del ladrillo, basado en la especulación, en los grandes eventos, en las grandes infraestructuras que tanto dinero cuesta mantener.

Compartir, desde luego, el combate para luchar contra el cambio climático. El cambio de modelo energético.

Compartimos también, por supuesto, la apuesta por cambiar el viejo modelo de nuestra economía, ese modelo que estaba basado en mucho paro –siempre duplica al de la media europea–, en bajos salarios, en muy baja productividad y muy poca cualificación y una concentración única y exclusiva en el sector de la hostelería y la construcción.

¡Oiga!, no se puede salir de esta crisis sin haber aprendido la lección. No nos conformamos con volver a lo de antes. Queremos diversificar el modelo productivo; apostar, desde luego, por la modernidad, por la inversión en I+D+I para que la productividad se incrementa no a base de bajar indefinidamente los salarios, sino incrementando el valor de la cadena productiva. Y eso solo lo vamos a conseguir invirtiendo en I+D+I.

Apostar, desde luego, por la transición del sector de la construcción hacia la rehabilitación y la eficiencia energética, pero con medidas en serio. Una apuesta decidida para esa transformación.

Suscribo también su preocupación por el sector de la agricultura, que tiene que volver a ocupar el lugar que merecía; y, especialmente, por la agricultura ecológica, que es la que tiene en ese sector un valor añadido frente a la ruina de la agricultura convencional. Pensamos que es la que puede generar mayores oportunidades para crear empleo, que debería ser nuestra tarea fundamental en esta legislatura.

En todo eso y mucho más nos pondremos de acuerdo, señor Puig.

En lo que no nos pondremos de acuerdo, y mantenemos todas nuestras reservas –y por eso, con una mano tendida, pero votaremos en contra de su investidura–, será en todo lo que nosotros consideramos que se acerca al populismo o al nacionalismo. Y, en ese sentido, tenemos, desde luego, reservas con lo que nosotros consideramos populismo.

No hay nada más irresponsable para un político, para un gestor de recursos públicos, que hacer promesas que no se puedan cumplir. Y, ¡oiga!, hemos visto una retahíla inmensa de promesas que no nos han contado cómo se van a financiar. No nos han hablado más que de incrementar el gasto público, pero no nos han explicado lo primero que te enseñan en primero de economía, que es decir, cuando vas a gastar, ¿cómo lo vas a pagar?

Y, en ese sentido, pues, ¿qué quiere que le diga? Nos preocupa, nos parece poco prudente hacer tantas promesas. Y hubiese sido una muestra de responsabilidad que hubieran llevado a cabo un discurso más prudente, menos populis-

ta, en el que no se hubiera prometido abrir ya televisiones públicas, rentas para la ciudadanía, agua, luz y vivienda para todos, ¿no?

En ese sentido, desde luego, pensamos que se corre un grave peligro de desilusionar a amplias capas de la población y que no hay nada más arriesgado que generar desesperanza en amplias capas de la población, a sabiendas de que uno no va a poder cumplir con sus promesas o, por lo menos, no con la efectividad que demanda la situación, puesto que estamos en una situación de quiebra económica en la Comunidad Valenciana.

Lo fía usted todo a pedirle el dinero a Madrid. Dice, incluso, que «estamos cansados de ofrecer nuevas glorias a España». ¡Oiga!, pero esa confrontación entre España y la Comunidad Valenciana, ¿a qué viene?, como si fuéramos algo distinto. De eso al «España nos roba» hay un paso, señor Puig. ¿Cuándo van a empezar a vender el «España nos roba», cuando no les den la financiación en Madrid para cumplir todas las promesas que ustedes han hecho? Nos preocupa, nos preocupa a nuestro grupo que se entre en esa dinámica.

Tenemos también reservas en relación, y como usted bien sabe, al nacionalismo. Y, mire usted, no quiero ser agorera, pero existe un paralelismo muy claro entre la situación del PSC en el año 2000 –que yo viví en primera mano– y la que está viviendo el PSPV en esta comunidad, hoy por hoy. Allí por el año 1999 el PSC sacó en las elecciones autonómicas de Cataluña el mejor resultado de su historia, más de un millón de votos; y en las últimas europeas apenas superaban los trescientos mil votos. Los socialistas catalanes, por tanto, se han dejado por el camino más de dos terceras partes de sus votantes en la última década. ¿Y sabe usted por qué le ha ocurrido eso? Pues, por su inquebrantable adhesión al nacionalismo catalán más rancio.

Mire, en esa época, en el año 2000, me invitaron a una cena de un máximo dirigente del PSC, en Barcelona. Me acuerdo como si fuera ahora. Me acuerdo como si fuera ahora porque fue un *shock* para mí, ¿no? Fue esa noche cuando tomé conciencia de la deriva nacionalista del Partido Socialista catalán, ¿no?, porque las manifestaciones nacionalistas, tanto de ese máximo dirigente irresponsable del PSC catalán como de su familia más próxima, eran tan claras en aquella cena como las que son hoy en día del señor Mas y del señor Pujol, que entonces no hablaban como hablan ahora.

Pero lo peor de aquello no fue tanto tomar conciencia de en qué se había convertido el Partido Socialista catalán, sino mi asombro porque en público, fuera de la intimidad de una cena, jamás les había oído un discurso semejante.

Es la careta, señorías. Es la careta con la que siempre juega el nacionalismo, solo se la quitan cuando están seguros de que su discurso no les hace perder votos.

Y, en ese sentido, lo que allí se dijo esa noche, se decía de puertas para dentro, se decía con los que piensan como tú, pero no se mantenía en ningún caso públicamente, hace quince años, allí. Eso sí, seguían trabajando en la sombra, desde la administración pública, para parasitarla, para conseguir adoctrinar a cuanta más gente mejor. Y así nos pintan en Cataluña, con seis canales de televisión, hoy por hoy, dedicados a la causa del nacionalismo.

Y le digo una cosa, señorías, no existe nacionalismo moderado. El nacionalismo es siempre una carrera hacia la independencia. Aunque en un primer momento no se plantea nunca como una apuesta soberanista –no se planteaba entonces–, acaba desembocando siempre en eso. Lo que hace el nacionalismo es pasar siempre por distintas etapas, no lo dudena.

Una primera etapa en la que se limitan a una afirmación de la supuesta identidad colectiva, de esa entidad, esa entele-

quia que algunos llaman «pueblo», ¿no?, unos lo llaman aquí «valencianismo», otros lo llaman allí «catalanismo».

En segundo lugar, se pasa a una parasitación del espacio público, normalmente a través de la imposición de la lengua, tanto en el ámbito educativo como en la administración pública y, por último, para cerrar el círculo, la ocupación de los medios de comunicación públicos –y, de ahí, en Cataluña, que tenga seis canales de televisión, como les decía, al servicio del nacionalismo.

El tercer paso es siempre el doble discurso: uno de puertas para dentro y otro de puertas para fuera. Mientras piensan que sus planteamientos les pueden restar votos, les pueden restar votos, no hablan con claridad. Tontos no son. Quieren ganar elecciones y no van a perderlas, pero tienen una estrategia, evidentemente, y toman sus precauciones.

En Cataluña, ya os he contado, en el año 2000, cuando el movimiento independentista era nadie, era residual –ERC sacaba entonces un 5% en las generales–, de puertas para dentro el discurso de un socialista era aterrador, y de puertas para fuera se ocuparon mucho y muy bien de imponer un sistema de inmersión lingüística que hizo desaparecer la enseñanza del español en Cataluña en la escuela pública.

En el caso de nuestra comunidad, un ejemplo clarísimo de ese doble discurso son los estatutos del Bloc Nacionalista Valencià, señorías, con el que usted va a gobernar porque, evidentemente, es accionista principal de la coalición Compromís. Por un lado, tenemos a miembros de ese partido exigiendo a Albert Rivera que pida perdón y se retracte por tildarles de nacionalistas o separatistas, como si fuera un insulto. Pero, por otra parte, ¿eh?, de cara para dentro, tenemos los estatutos de ese partido que fijan como objetivo irrenunciable –no en cualquier artículo, no, como primer objetivo irrenunciable de ese partido–, la plena soberanía del País Valencià y su futura vinculación a otros países con la misma lengua, historia o cultura –léase «països catalans».

¡Oiga!, lo repito por si alguien no lo ha entendido. No existe nacionalismo moderado. Siempre es extremista y siempre, para garantizar su propia supervivencia, intenta no asustar e ir paso a paso. Pero el resultado es siempre tóxico: pedagogía del odio, adoctrinamiento, propiciar el conflicto permanente con España, imponer una política de inmersión lingüística, levantar fronteras. Ha servido incluso como coartada de la corrupción. Hay que acordarse de aquella humillante sesión en la que Maragall recordaba lo del 3% y, ante la amenaza de ruptura por parte de los nacionalistas del gobierno, se calla. Control sobre los medios de comunicación y sobre la educación.

En fin, señorías, todo un rosario de actuaciones soterradas, o explícitas, que al final llevan a hacer inhóspita la tierra a todo el que no comulga con el mito identitario. Y, señorías, me temo que el PSPV ha emprendido el mismo camino que hace quince años emprendió el PSC, y acabarán, si no cambia usted el rumbo y lo endereza, como ellos. Porque le digo una cosa: con todo el respeto y la estima que sabe que le tengo, dentro del PSPV usted forma parte del ala considerada más próxima al nacionalismo.

Y la política de inmersión lingüística la iniciaron, y esto hay que recordarlo, los socialistas. Más concretamente la inició un Consell, el de Lerma, del que usted formó parte evidentemente.

Un sistema que ha provocado, por ejemplo, que hoy por hoy más del 90% de los centros de las escuelas públicas en Castellón tengan un sistema de inmersión puro y duro únicamente en valenciano.

¿Y qué quiere que le diga, señorías? Nadie niega que el valenciano es un bien cultural, y que debe protegerse y que debe aprenderse de forma proporcionada en la escuela. Pero si lo convertimos en idioma único estamos frenando el

desarrollo personal, profesional y colectivo de la Comunidad Valenciana.

No es cierto eso de que el saber no ocupa lugar. No se puede saber de todo. Además, el tiempo es un bien escaso. Allí donde triunfa la política de inmersión lingüística estamos, señorías, volviendo a la aldea. Ahora, en pleno siglo XXI, hay que ser más universales.

El español, porque así es como se conoce fuera de España a los que se empeñan en llamarlo en nuestro país «castellano», sigue siendo una apuesta de futuro. No digamos el inglés, que es el esperanto de nuestro tiempo. Abandonar lenguas universales para únicamente recuperar una minoritaria puede ser muy emotivo, no lo dudo, pero ¿qué quiere que le diga? Es poco útil para encontrar empleo.

Pero es que además la obsesión de financiar con recursos públicos ideas que no son mayoritarias va, señoría, contra la voluntad popular de la mayor parte de la sociedad valenciana. Y le cito una de las últimas encuestas, el porcentaje de una de las últimas encuestas que se hicieron a padres de alumnos en nuestra comunidad en la que solo un 7,8% prefería que dominara de manera única el valenciano en la enseñanza.

Y el resultado, señoría, es el de siempre: que las clases menos pudientes, los más desfavorecidos, están condenados a pasar por el aro de la imposición de la inmersión lingüística en valenciano en las escuelas públicas. Y los que tienen dinero se salvan de la quema y envían a sus hijos a escuelas privadas o concertadas, plurilingües.

¿O es que cree usted que es casualidad que, a pesar de que hay que pagar que pagar, en la mayor parte de ellas, tengan más demanda en esta comunidad las escuelas concertadas que las públicas?

Oiga, y a ese currículum que usted arrastra, ahora se suma su pacto con Compromís, que con un poco de mala suerte rematará su faena poniendo al frente de una cartera —esperemos que no— como la de educación, a una persona vinculada al soberanismo nacionalista periférico. Pues pobre Comunidad Valenciana. Sí, pobre. Pobres los que no se pueden pagar escuela privada o concertada, porque condenarán a sus hijos a aprender el español por ósmosis, como dicen que lo tienen que aprender, porque está en la tele, dicen. Español, por cierto, muy poco culto el de la tele.

Pobres los que no se pueden pagar escuela privada o concertada, porque la prioridad no va a ser en la pública, como debería ser, un sistema trilingüe, como el que propone Ciudadanos, en el que se pueda estudiar en los tres idiomas: en valenciano, en español y en inglés.

Y ustedes, señorías, que se dicen socialistas, ¿excluyen del plurilingüismo en un mundo global, en pleno siglo XXI, a los que no se lo pueden pagar? Ustedes, a los que luego se les llena la boca hablando de igualdad. ¡Oiga!, pues denles las armas suficientes a los más vulnerables. Pónganles en condiciones de competir con las clases dirigentes.

Y una de esas condiciones, hoy en día, ¿sabe cuál es, señor Puig? Pues hablar algo más que valenciano. Concretamente hablar inglés. Pero es que hay que hablarlo bien, porque se calcula que siete de cada diez ofertas de empleo lo requieren. Y es una vergüenza que pudiendo convertir nuestro sistema educativo al plurilingüismo lo estemos condenando al monolingüismo por puro sectarismo, por puro adoctrinamiento.

Ha mencionado varias veces a lo largo del día de hoy el sistema educativo de Finlandia, al que dice admirar. ¿Sabe usted cuántos idiomas obligatorios tienen que estudiar en Finlandia? Pues inglés, sueco y finés. Y además tienen de optativo alemán, italiano o francés. Con eso van a tener que competir nuestros hijos y nuestras hijas en un mundo global.

Por tanto, más nos vale darles las armas para que lo consigan. No solo no debe entregar la competencia de educación a un partido nacionalista. Es que deben cambiar ustedes, el

Grupo Socialista, su concepción sobre el sistema educativo, si no quieren arrebatar a los valencianos lo peor que te pueden arrebatar en la vida, que es la libertad y la educación. Por eso, mi pregunta es, señor Puig: ¿qué piensa usted hacer con nuestro sistema educativo?

Termino recordándole, señor Puig, tal y como empecé, que lo que nos une es mucho más que lo que nos separa, a pesar de todo. Por eso, votaremos «no» a su investidura. Votaremos «no» a la investidura por esas reservas que tenemos en relación al nacionalismo y en relación a sus propuestas que en cierta medida nos parecen populistas, pero le demos la mano y seremos una oposición leal y constructiva. Y les deseo la mejor de las suertes y el mayor de los aciertos, porque esa será la suerte y el acierto de todos los valencianos.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Punset.

A continuació, té la paraula el senyor Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Muchas gracias, señora Punset. Sobre todo, además, por el tono de su intervención, y por las discrepancias y por los acuerdos, porque es que esto es así.

Mire, por empezar por los acuerdos, yo creo que es fundamental que hubiera un cambio en la Comunidad Valenciana, que hubiera esa alternancia higiénica de la que hemos hablado. Y es fundamental que leamos bien lo que ha pasado. Y lo que ha pasado es que hay un cambio muy plural, y que efectivamente los nuevos grupos que están en esta cámara representan un aire nuevo que yo, desde luego, saludo. Y saludo aunque no comparta muchas de las partes de su intervención, pero las saludo.

Y creo que es importante, porque esa parte representa también una parte fundamental de la Comunidad Valenciana. Creo que es efectivamente muy importante que abramos una mirada amplia y que veamos las grandes posibilidades de consenso que existen en todo aquello que nos pueda unir. Pero sobre todo yo sí que le pido que cuando hablemos de sectarismo, cuando hablemos de apertura, cuando hablemos de no estar anquilosados en la ortodoxia, lo seamos todos. Y no veamos permanentemente en los demás lo que nosotros criticamos.

Porque sinceramente yo creo que hay muchas de las cuestiones que ha planteado que podemos coincidir respecto a la limitación de mandatos, que ya le aseguro que va a ser una realidad en esta legislatura. O como el cambio de modelo productivo que tenemos que impulsar todos juntos. No puede ser, además, una cuestión de gobierno. Es una cuestión de la sociedad, es una cuestión de los empresarios fundamentalmente, que son quienes crean empleo y quienes son el motor del sector productivo.

Pero es evidente que cuando nos situamos en el paradigma de que lo bueno es un nacionalismo y lo malo es otro nacionalismo, partimos de un problema grave. Yo no soy nacionalista. Yo soy una persona progresista. Soy un demócrata sobre todo. Y como demócrata lo que entiendo es que efectivamente no se puede querer al mundo si no quieres tu propia tierra. No se puede querer otras lenguas si no quieres tu lengua.

Para mí hablar valenciano no es una cuestión de exigencia identitaria. Es que mi lengua es el valenciano. A mí mi madre me enseñó a hablar valenciano. Es mi lengua, y mi lengua no es una cuestión menor. (*Aplaudiments*)

La lengua no puede ser objeto de confrontación. No lo debe ser. Pero efectivamente tiene que basarse en el respeto.

Y el respeto es que en esta comunidad tenemos dos lenguas oficiales, que es el castellano y el valenciano. Y, por tanto, son dos lenguas que todos los niños y las niñas, al llegar a los catorce, quince años, tienen que saber perfectamente. Y pueden y deben saber también inglés, por supuesto que sí. Yo soy absolutamente partidario del inglés. Pero le digo una cosa: el problema del aprendizaje de las lenguas en España no es un problema de las comunidades bilingües. Es un problema de lo que ha pasado en los métodos de enseñanza en toda España, porque es que realmente hay un problema de aprendizaje de las lenguas en este país. Y es así. Incluso, es más, según dicen los pedagogos, la gente que sabe, es que incluso el bilingüismo ayuda a aprender más lenguas. Esto está fuera de discusión.

Por tanto, yo creo que hay que verlo de otra manera, con otra mirada. De verdad. No se trata de imponer un monolingüismo. Es que no es eso. No voy a estar nunca de acuerdo en el monolingüismo, faltaría más a estas alturas de la historia.

Ahora bien, es verdad que el valenciano no es una cosa folclórica de unos cuantos indígenas que van por ahí. (*Rialles*) No, es que no es así. ¡Es que el valenciano es nuestra lengua (*aplaudiments*), de verdad, es nuestra lengua! No se trata de fastidiar a nadie, no se trata de fastidiar a nadie. Es más, mire, yo soy de una generación en la que siempre, cuando alguien te saluda en castellano, le saludas en castellano. Soy de esa generación, porque al final estábamos en una situación de inferioridad. Pero es que no pasa nada, porque hables en castellano, hables en valenciano, que haya respeto.

Si es, de verdad, muy positivo para la apertura intelectual entender que cada uno tiene su lengua y puede absolutamente hablar sin ningún tipo de problema. Yo creo que eso es una riqueza enorme. Y desde luego no tiene que ser en ningún caso un problema.

Yo, de verdad, creo que aquí, señora Punset, sinceramente no hay ningún problema soberanista. No montemos problemas donde no hay. Aquí no hay nacionalismo excluyente ni hay soberanismo, ni hay nadie que quiera la independencia. Y cuando yo hablo de que estamos un poco exhaustos de ofrendar nuevas glorias a España no lo digo como una visión de confrontación con España.

Lo que digo simplemente es que España debe ser de todos y no de unos cuantos. Y es que no es razonable que tengamos una financiación seis veces menor que otras partes de España. Es que eso no es razonable. Es que el que está incumpliendo la Constitución, quien está incumpliendo la LOFCA, quien está incumpliendo con el deber de tratar a todos los ciudadanos españoles con igualdad es el actual Gobierno de España. Y eso es lo que yo pongo encima de la mesa. Y es verdad, también el anterior en algún momento. Porque es verdad, porque ha habido una cuestión de carácter histórico en la que los valencianos realmente, como hemos ido bastante a la suya, como hemos capacidad de iniciativa, como hemos hecho cosas, pues nuestro éxito en cierta medida también ha sido nuestro fracaso.

Por tanto, yo creo que debemos ver cuál es la realidad de esta comunidad. Esto no es Cataluña. Y lo que está pasando en Cataluña desde luego es responsabilidad de todos los actores políticos que han intervenido en Cataluña, y ellos tendrán que buscar una solución.

Yo sí que le digo una cosa: haré todo lo que esté en mi mano para que Cataluña forme parte de España, de una España federal, de una España abierta, de una España en la que todos quepamos con libertad, con igualdad y con solidaridad. Pero este es un problema de Cataluña, no es nuestro problema. Aquí no hay un problema soberanista. Aquí hay un problema de desigualdad en los recursos que reciben los ciudadanos.

Y no se trata... Mire, yo, del tema este de la financiación lo quiero decir con claridad. Lo he dicho esta mañana. Es

que aquí no se trata de que las comunidades autónomas empecemos a discutir permanentemente sobre el trocito de nuestra tarta. Es que no es eso. De lo que se trata es de que los fondos, los recursos públicos de España se prioricen. Y para priorizarlos adecuadamente hay que tener en cuenta cuáles son las necesidades básicas de la población. Y en estos momentos de la historia todo es absolutamente evaluable y se puede saber lo que cuesta la sanidad, la educación, los servicios sociales. Y si queremos de verdad que exista equidad lo que hay que hacer es priorizar esas políticas y, después, distribuirlas a las instituciones. No se trata tanto de las instituciones sino que se trata de las políticas. Y esa es la cuestión.

Y, en este caso, lo que es evidente es que la Comunidad Valenciana no puede continuar así porque si continúa así... No es un problema de ninguna bandera ni de ninguna patria, es un problema de los ciudadanos, que los ciudadanos están –y las ciudadanas–, están padeciendo una situación de falta de igualdad.

Mire, yo creo absolutamente –como le decía– en la educación, creo que la educación es lo único, lo único que de verdad puede relanzar a esta comunidad. Los recursos que tengamos hay que priorizarlos en la educación.

Y estaba usted, por ejemplo, hablando de Finlandia, y le digo una cosa, mire, en Finlandia –como usted decía– todos los niños y las niñas... primero, Finlandia, educación pública cien por cien, ¿eh?, o sea, para que veamos que cuando hablamos de educación pública tampoco estamos diciendo nada extraordinario, educación pública cien por cien. Yo no digo que aquí tenga que ser así pero allí, en Finlandia, es así. Y le digo más. En Finlandia solo hay menos de doscientas mil personas que hablan sueco y es el sueco una lengua oficial, ¡y solo hay doscientas mil personas de cinco millones! Por tanto, yo creo que eso es riqueza, si es que eso..., y no creo que haya ningún problema ni hay ya ningún efecto independentista tampoco en Finlandia.

Por tanto, yo creo sinceramente que no debemos generar más problemas donde no los hay porque, mire, nosotros tenemos aquí una ley de uso y enseñanza del valenciano, hemos pasado treinta años con esa ley, esa era una ley importante para lo que ha sido la normalización y es una ley que ha servido a distintos gobiernos y ha funcionado.

Pero, desde luego, en esta comunidad, sinceramente, si hay una lengua que aún debe ser potenciada, es el valenciano. Aún hay, en estos momentos, muchos niños y niñas que no pueden estudiar en educación pública en valenciano, y eso es así. Pero yo lo que le garantizo es que aquí nunca se va a perseguir a nadie por hablar en castellano, nunca. Lo que se ha perseguido aquí es a mucha gente por hablar en valenciano, eso es lo que ha pasado. (*Applaudiments*)

Señora Punset, sabe que me merece la mejor de las opiniones, creo que podemos trabajar juntos, que es verdad que todos nos tenemos que quitar, a veces, las viseras de mirar la vida desde una manera de ver, y yo lo único que le pido es que también hagamos conjuntamente el ejercicio, y que discutamos, y que dialoguemos, pero que no estemos en el apriorismo, y que no estemos en posiciones de partida absolutamente imposibles de cambiar. Escuchar, oír, finalmente reflexionar y tomar decisiones.

Y, mire, le voy a decir una cosa, respecto a las medidas económicas que hemos planteado, nosotros estamos planteando unas medidas económicas a cuatro años que queremos financiar a través del sistema de financiación justo. Nosotros estamos pidiendo que se aplique la ¡ley de dependencia!, y aplicar la ley de dependencia aquí como en otras comunidades que ya se está aplicando. No estamos pidiendo la luna. Estamos diciendo otras medidas como, por ejemplo,

que cuando hay una situación de emergencia en una familia que no tiene dinero para pagar el agua, la luz y la electricidad pues que se le dé solución.

No estamos hablando de grandes cantidades, enormes, de dinero, estamos hablando de sensibilidad humana y tenemos que, además, concertar en una cuestión que usted y yo estamos de acuerdo: entre las diputaciones y los ayuntamientos poner, con La Generalitat, todos los recursos al servicio de las personas. Y no hay que continuar fomentando instituciones como las diputaciones que, desde luego, el tiempo de su historia ha finiquitado y que tienen que ser, desde luego, otra cosa bien diferente de lo que han sido hasta este momento.

Señora Punset, creo que en el transcurso de este tiempo vamos a encontrar muchos puntos de coincidencia –como usted ha dicho–, creo que debemos trabajar seriamente en el diálogo, y yo lo único que le pido de verdad es que sea su grupo también capaz de mirar hacia adelante y de mirar de una manera abierta. Yo sé que muchas personas de su grupo político entienden perfectamente que el valencianismo que yo pueda representar no es un peligro, de verdad, de verdad. (*Rialles*)

Yo, sinceramente, soy una persona como usted, que tiene unos principios y unos valores, que para mí la humanidad y el humanismo es lo fundamental, pero le digo que para creer en el mundo tienes que creer primero en aquello que tienes más cerca; para querer a la gente de todo el mundo primero tienes que querer a la gente más próxima.

Por eso, señoría, estoy abierto –ahora y siempre– a dialogar, a trabajar conjuntamente y, desde luego, si es necesario, a eliminar todos los fantasmas que aún puedan habitar entre nosotros.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Per a torn de rèplica, té la paraula la representant del Grup Ciudadanos, senyora Punset.

Endavant.

La senyora Punset Bannel:

Señor Puig, estese usted tranquilo que yo confío absolutamente en que su nacionalismo no es ni mucho menos peligroso.

Pero es que, de verdad, a veces, pareciera que el nombre de nacionalista al Bloc se lo puse yo. ¡Oiga!, yo no veo fantasmas donde no los hay, es que se lo pusieron ellos solitos el nombre, ¿no?, se lo pusieron, Bloc Nacionalista Valencià, ellos solitos. Y el artículo 3 que aprobaron –hace poco, además– también lo aprobaron ellos solitos, y habla de conseguir la plena soberanía del pueblo valenciano y su plasmación mediante una constitución y de la posible unión y deseable unión con los *països catalans*. Y eso lo aprobaron hace nada.

Y, efectivamente, estamos de acuerdo en algo, estamos de acuerdo, plenamente de acuerdo que, hoy por hoy, no existe en la Comunidad Valenciana un problema soberanista, hoy por hoy –añado–, pero, evidentemente, lo que yo estoy advirtiendo es que tampoco existía hace quince años un problema serio, soberanista, en Cataluña. Y a lo que usted está dando pie en estos momentos es a un comienzo –que también empezó en Cataluña hace quince años–, que es a que lleguen a las instituciones personas que sí tienen un punto de vista soberanista –como usted dice– y bien marcado en sus estatutos, aunque muchas veces, de cara a la galería, evidentemente, no sean posturas que les hagan ganar muchos votos y permanezcan soterrados.

Pero, ¡oiga!, tampoco hace falta irse a documentos ocultos. Cuando usted trabaja con el programa electoral de

Compromís, programa electoral, usted verá que lo primero que dice en educación es que hay que acabar con el modelo de educación bilingüe para sustituirlo por un modelo de educación único de inmersión lingüística. Y diga usted lo que diga, el modelo de inmersión lingüística es un modelo con una sola lengua, no con tres, una lengua muy querida (*veus*), sí, señor, pero no tres.

Por tanto, usted a lo que está condenando a nuestro sistema educativo es a un sistema de inmersión lingüística en el que se aprende alguna lengua extranjera con suerte.

Desde luego, no se deja libertad a los padres para elegir y no se da un sistema proporcionado, como el que nosotros planteamos, de 30, 30, 30, valenciano, español e inglés.

Y le digo una cosa, eso no es de izquierdas ni es progresista porque la izquierda ha sido –y tendría que ser– siempre internacionalista y solidaria.

Por tanto, desde luego, nosotros en eso no nos podremos poner de acuerdo y no son apriorismos, son hechos, son datos, usted va a dar acceso a las instituciones a personas que lo que van a imponer es un sistema por obligación creado por los nacionalistas.

Porque le digo una cosa, yo hice el documento de educación de Ciudadanos a nivel nacional y tenía verdadero interés por saber si en algún país del mundo, del mundo le digo, ya no de Europa, existen sistemas de inmersión lingüística con las lenguas cooficiales, en sitios donde hay varias lenguas cooficiales: no existe.

En todos los sitios, evidentemente, se aprenden las lenguas cooficiales o, incluso, se prohíben, como en el caso de Francia, que es un país muy jacobino, ¿verdad?, pero, evidentemente, los países donde hay pues una conciencia, como es nuestro caso, del valor que tiene, del bien cultural que suponen los idiomas pues, evidentemente, se aprenden, pero en ningún caso se imponen y menos en un sistema de inmersión lingüística.

Por tanto, le aseguro que eso que usted considera tan normal y que le aplauden la bancada de la derecha pues no es tan normal, es un sistema único en España y en el mundo.

En cuanto a su plan B para financiar las muchas promesas que se han hecho, ¡oiga!, ya sabemos que va a ir a Madrid –si es que eso lo compartimos– va a ir a reclamarlo, ¡muy bien!, pero yo lo que digo es que a mí me hubiera gustado escuchar alguna propuesta, aparte de lo de las diputaciones, que lo de las diputaciones no va a dar para todo lo que usted ha prometido, para la renta básica, para la televisión, para el agua, para la luz, para la vivienda, para todos; eso, las diputaciones ya le aseguro yo que no dan para tanto, pero me gustaría que nos hubiera dado alguna pista de cómo piensa usted generar empleo, y cómo piensa usted dinamizar la economía, y cómo piensa usted adelgazar la administración pública y los organismos de la administración pública –que son muchos– en donde hay burocracia y hay duplicidades, y de dónde vamos a sacar el dinero, aparte de ir a pedirselo a Madrid, que le deseo muy buena suerte y le acompañaremos todos pero, ¡vamos!, judicializar la vida política ya le digo yo que tampoco va a ser solución.

Por tanto, me gustaría que hubiera una explicación más concreta a ese respecto y, si no la puede haber, señor Puig, que sería muy normal porque, la verdad, la situación está muy difícil, y resulta muy difícil decir, concretamente, de dónde voy a sacar el dinero para sacar a esta comunidad del hoyo, entonces, lo mínimo que se le puede exigir como futuro presidente es más prudencia, menos promesas difíciles de cumplir. Y eso es lo que mi grupo le pide, simplemente, más prudencia porque, si no, decepcionará rápido y a muchos, y no conviene a la Comunidad Valenciana una quiebra del sistema político, además de una quiebra del sistema económico.

Por otra parte, también le digo que le voy a tomar la palabra –y termino con esto mi intervención porque ya no voy a tener oportunidad de hablar a la cámara puesto que usted cierra el turno de réplica–, le tomo la palabra porque hubo un titular en junio que me gustó, dijo usted: «Un gobierno de progreso no tiene por qué ser con Compromís y Podemos.» Lo dijo usted cuando pensaba en nosotros. (*Veus*) Bueno, pues, le tomo la palabra y le digo, señor Puig, que a pesar de la campaña de difamación y descrédito que muchos han intentado lanzar sobre mi partido, sobre Ciudadanos, le recuerdo que el acta fundacional de nuestro partido nos empieza describiendo como un partido demócrata, como un partido constitucionalista y como un partido progresista y, desde luego, si no fuera progresista le puedo asegurar que yo no estaría en él.

Así que, estaremos tendiéndole la mano –como le decía– y estaremos asociados en una oposición constructiva y leal, siempre y cuando no veamos –y entonces lo denunciaremos con dureza– una vertiente nacionalista, que consideramos –como ya le he explicado– tóxica, o de despilfarro de los recursos públicos en la que, desde luego, nosotros tampoco vamos a entrar.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyora Punset.

A continuació, té la paraula el candidat a la presidència de La Generalitat, senyor Puig.

El señor Puig i Ferrer:

Muchas gracias, señora Punset.

Mire, nosotros estamos explicitando, en este caso mi candidatura como presidente, en base a un programa de gobierno, a un programa de gobierno que tiene unas bases que hemos denominado «el *pacte* del Botànic», «el Acuerdo del Botànic». Y ahí, en el Acuerdo del Botànic no hay nada que se parezca a una operación soberanista, no hay nada que se parezca a un proyecto llamado «països catalans». Ese proyecto político ¡no existe!, no existe en el planteamiento que nosotros hemos hecho, nadie lo ha planteado ¡jamás!

Y es verdad que el propio programa de Compromís lo que habla es de la incorporación de dos lenguas extranjeras más. O sea, yo creo que, de verdad, muchas veces estamos intentando maquetar el futuro de los demás, ¡y eso no es así!, intentando decir que los demás son aquellos que nosotros pensamos que son.

Y yo creo, necesariamente en este caso, que tenemos que abrir –como le decía antes– la mirada y tenemos que intentar, de verdad, no situarnos en posiciones de maniqueísmo porque esto no es lo que funciona realmente para una buena acción de gobierno en la comunidad, para una cohesión, para la convivencia, porque yo se lo decía esta mañana: no hay valor máspreciado que la convivencia.

Pero yo, de verdad, con lo de la lengua, usted tiene que entenderlo, ¿qué le pasaría a usted si de momento le dijeran que su lengua es una lengua menor, una lengua subsidiaria, es una lengua que no es... que no es importante, que ahora hay que hablar solo inglés? Es que... es que además eso, desde el punto..., (*veus*) sí, estoy de acuerdo, pero que..., no, pero que estoy..., no, pero lo que estoy diciéndole yo es que yo entiendo que la sensibilidad es diferente en función de cómo se ven las cosas, pero de verdad, de verdad, nosotros no hablamos valenciano por fastidiar a nadie. ¡Es que es nuestra lengua! ¡De verdad! Es que es nuestra lengua. (*Aplaudiments*) Y tenemos que potenciarla y tenemos que quererla. Es fundamental...

Y, mire, yo esto de la lengua, la verdad es que al final ha sido un debate durante tanto tiempo a veces que cansa

mucho, pero yo creo que todos los pedagogos en estos momentos dicen que es muy importante ser bilingüe. Es muy importante porque aprendes muchas más lenguas y yo creo que ahí sí que además tenemos que hacer un gran esfuerzo por el inglés, fundamental. Tenemos que ir al trilingüismo, y no solo al trilingüismo, yo creo que también es muy importante aprender otras lenguas. Incluso el alemán, que nos vendría bastante bien saber mucho alemán. (*Rient*)

Pero bueno, en cualquier caso..., ¿eh? Máximo, nos iría bien, sí. Yo creo..., perdona, y Mónica. ¡Si aquí hay muchos que saben alemán! (*Remors*) Bueno, yo lo que quiero decirle, señora Punset, es que la cultura es lo que mueve a un país. La cultura tiene una mentalidad abierta. Y el progreso y el progresismo tampoco no es propiedad de nadie. Yo le digo que, efectivamente, aquí no hay nadie que pueda decir: «El que reparte las chapas de progresista.» No, progresista es un sentimiento, una voluntad y una capacidad de cambiar las cosas. Y en ese sentido todo aquello que usted pueda aportar a una visión progresista o que yo pueda aportar o que cualquier ciudadano pueda aportar será bueno, porque lo que es bueno es una sociedad que mira hacia delante, una sociedad progresista, una sociedad abierta y una sociedad universal.

Lo único que le reitero una vez más es que no se puede querer al mundo si no quieres a tu propia gente, y eso es fundamental. Y no se puede mirar más allá si no sabes ver lo que tienes más cerca. Desde esa perspectiva vamos a gobernar, vamos a gobernar para todos. Y vamos, desde luego, a ser consecuentes con el programa que hemos planteado.

Este es un programa a cuatro años. Efectivamente, no pasado mañana se va a hacer todo lo que hemos dicho. De hecho, estaba hablando de la ley de la renta básica y esa ley ya existe, y existe una ley, lo que pasa es que no se cumple.

Entonces, lo que se trata es realmente de tener los recursos suficientes para hacer un programa ambicioso, un programa que en algunos aspectos no es ni extremadamente progresista. Cuando algunos decían: «Es que este es un programa muy radical.» Pero, ¿cómo va a ser radical luchar contra la pobreza? ¡Luchar contra la pobreza es una exigencia de cualquier persona humana que tenga la más mínima dignidad!

Por tanto, nosotros nos tenemos que dejar la piel con eso y tenemos que exigirle al gobierno de Madrid..., no por ningún enfrentamiento. No, no se trata de voluntad de enfrentamiento. Se trata de que tengamos los recursos necesarios para poder decir que aquí no hay niñas ni niños pobres, porque es una indecencia que aquí en la Comunidad Valenciana hoy hayan niños y niñas pobres. (*Aplaudiments*) Y eso no puede ser, no puede ser.

Vamos a luchar con todos los medios. Sé que no va a ser fácil, lo sé. Sé que las arcas están como están, pero tenemos que sacar dinero de debajo de las piedras para cumplir con lo básico, porque de verdad yo vendré aquí a dar la cara y a decir lo que no puedo hacer por qué no lo puedo hacer. Y quiero saber además la verdad de lo que hay, que aún no lo sé. Cuando lo sepamos todo, también vendremos y lo explicaremos.

Pero, en cualquier caso, tenga en cuenta que el objetivo fundamental de que esta sea una sociedad decente y que no haya nadie excluido, desde luego para mí va a ser una prioridad ahora y siempre. Y si no hay recursos, los buscaremos, y si no, lo denunciaremos. Porque es verdad que nunca, nunca podremos permitir que la desigualdad avance como está avanzando en Europa, en España y muy especialmente en la Comunidad Valenciana. Eso para mí es ser de izquierdas y progresista, y por eso yo le aseguro que en ese combate todos los que estén, y si usted está, mejor que mejor, podemos coincidir.

Muchas gracias por su voluntad de cooperación en lo que podamos cooperar y lo único que le pido de verdad es que yo haré el ejercicio de ponerme en su lugar. Haga usted también el mismo ejercicio.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Puig.

A continuació té la paraula el diputat il·lustre senyor Antonio Montiel Márquez, representant del Grup Parlamentari Podemos-Podem. Si té la bondat.

El senyor Montiel Márquez:

Bona vesprada.

Senyor president.

Senyories.

Vull començar la meua primera intervenció des d'esta tribuna..., per a nosaltres comprendran que és un moment històric, per això vull començar aquesta primera intervenció donant un..., expressant un sentiment que és el que hui ens embarga als tretze diputats i diputades de Podem. És un sentiment de gratitud. Volem donar les gràcies a les més de dos centes huitanta-dos mil persones que han fet possible que hui estem ací.

També volem donar les gràcies als voluntaris i a les persones que han fet possible la nostra modesta, però encoratjadora campanya electoral. Nosaltres hem fet la nostra campanya electoral a soles amb els microcrèdits que vora mil persones han..., el préstec que han fet voluntàriament i que nosaltres tornarem quan cobrem les subvencions electorals.

Però també, a més d'eixes mil persones que han donat el seu suport econòmic a la nostra campanya, també als centenars de voluntaris, la gent dels cercles, la gent dels consells ciutadans municipals, la gent que mos ha acompanyat en aquesta campanya electoral i que ha fet possible que un partit polític jove, que un partit polític nou, que un partit polític diferent aplegara en la primera vegada que es presentava a unes eleccions autonòmiques a traure tretze escons.

Estem contents d'estar ací, estem molt contents i anem a ser molt lleials a la gent que mos ha votat. Però no a soles a la gent que ens ha votat, també anem a ser lleials amb la gent, els valencians i valencianes perquè pensem que tenim amb ells un contracte –nosaltres entenem el programa electoral com un contracte–, tenim un contracte amb la ciutadania. Eixe contracte anem a complir-lo. I anem a complir-lo amb lleialtat, amb rigor, amb responsabilitat, amb fermesa. Anem a dir sempre el que pensem, anem a dir sempre allò que considerem que és just, allò que beneficia la gent, el poble valencià, eixa entelèquia de la qual parlava la senyora Punset fa un minut.

Nosaltres no pensem que el poble siga una entelèquia. Nosaltres pensem que tenim la responsabilitat de treballar per a la gent i nosaltres pensem que eixa gent va molt més enllà dels 282.000 vots que hem arreplegat en aquesta la nostra primera cita electoral en la qual, a més, hem doblat els vots que havíem tret en la Comunitat Valenciana en les eleccions europees.

Per tant, com dia, aquesta modesta campanya ha donat un gran resultat i, sobretot, ha donat també una nova perspectiva a aquesta cambra.

Nosaltres som gent..., ho hem dit en campanya i no era un tòpic, som gent molt corrent. Nosaltres som gent que venim de les mobilitzacions socials, de les xarxes socials, de les ONGD. Som gent que venim, d'alguna manera, del desencant en una certa forma de fer política, d'una certa forma de fer una política tradicional que nosaltres pensem que era una política que s'estava esgotant, i teniem raó.

Tenim raó perquè alguns que hem deprés a fer política al carrer, en les places, en les associacions de veïns, en els col·lectius ciutadans, veniem diguent fa temps que no podia durar un sistema basat en el bipartidisme. I és cert, aquestes eleccions del 24 de maig han ficat damunt de la taula una realitat inqüestionable: la realitat que els partits polítics tradicionals –el que anomenem nosaltres les forces del bipartidisme– han perdut una posició política hegemònica que fins fa poc ostentaven.

Esta realitat vol dir que hem tingut..., estos partits, Partit Socialista i el Partit Popular, han perdut en conjunt 730.543 vots. Vull dir que feia poc ací n'hi havia una cambra en la qual dels noranta-nou escons, vuitanta-vuit estaven ocupats pel Partit Socialista i el Partit Popular. Una cambra en la qual el 80% dels vots havien anat a eixos dos partits.

Bé, aquesta realitat ha canviat. No a soles ha canviat i no a soles és un cicle electoral. No és a soles un canvi fruit de la decepció o és un canvi fruit d'una onada generacional, ni és fruit tampoc d'un canvi que no tinga res a vore..., que tinga a soles a vore amb la crisi econòmica. És el final d'un règim polític.

A partir d'ara –s'ha dit hui– la pluralitat serà la norma. No tornarà a haver-hi majories absolutes i jo crec que és saludable que siga aixina. Nosaltres pensem que les majories absolutes fins ara –i als fets podem remetre-mos– no han segut bones per a aquesta comunitat. No són bones en general, però no han segut bones per a esta comunitat.

Clar, el problema és que nosaltres tenim una vocació que potser no s'entenga i jo crec que poc a poc s'aniran acostumant que nosaltres tingam una veu particular, ¿no?, i és que nosaltres no anem a deixar d'estar en el carrer i en les places. Nosaltres venim dels carrers i les places i, a més, ara gaudirem d'un espai institucional, però això no anul·larà la nostra capacitat crítica, el nostre esperit combatiu i tampoc el nostre tarannà rebel, el nostre tarannà plebeu. És a dir, nosaltres pensem que Podem naix com una eina, com una ferramenta per a portar la veu de la gent del carrer a les institucions, per a qüestionar la vella política, posar les persones al centre de l'acció política i, també, les institucions al servei de tots.

Treballarem perquè esta cambra tinga un escó número cent, perquè aquesta cambra tinga un espai obert permanent per a escoltar la ciutadania. Treballarem perquè els mecanismes de participació i democràcia directa siguen habituals i no siguen l'excepció.

Jo, si me permeten, vull fer un homenatge. Precisament en aquesta cambra el 14 de novembre de 2001 es va rebutjar la primera iniciativa legislativa popular que es va tramitar en esta comunitat. Va ser la iniciativa legislativa popular en defensa de l'horta que va replegar 118.000 signatures i, a pesar de tot, la majoria absoluta del Partit Popular la va rebutjar.

En aquell moment el conseller de torn ens va dir: «No molesten, deixen-mos treballar.» Han passat catorze anys i el treball que ha fet el Partit Popular en relació amb el territori, en relació amb el paisatge, en relació amb els recursos naturals, en relació amb l'horta ha segut destruir amb un model de desenvolupament de gestió territorial i urbanística destructiu, especulatiu, amb una cultura del *pelotazo* urbanístic, i nosaltres no oblidem.

I no oblidem que som fruit i que som hereus d'aquelles veus i no oblidem que també som fruit i hereus d'una altra iniciativa legislativa popular com va ser la iniciativa legislativa popular que defensava el dret dels valencians i les valencianes a una radiotelevisió pública en valencià i de qualitat. I va ser una iniciativa legislativa que esta vegada se va aprovar, però se va aprovar amb trampa. I això no pot tornar a passar, ni que ens rebutgen una iniciativa legislativa popular recolzada per 118.000 valencians i valencianes, ni que se facen trampes en els drets de participació de la ciutadania.

I vull dir, vull dir que se fan trampes quan se fa filibusterisme polític. El filibusterisme polític que consisteix en aprovar una cosa a base d'introduir esmenes perquè al final el resultat siga diferent d'allò que volien els ciutadans i ciutadanes.

Nosaltres defensarem que s'introduïska una legislació de participació ciutadana i d'iniciativa legislativa popular que faça que aquesta cambra estiga al servei dels ciutadans i les ciutadanes i de les seues iniciatives. (*Aplaudiments*)

Volem fer veritat allò que dia Olof Palme fa quaranta anys, que dia que la democràcia és una qüestió de dignitat humana i que la dignitat humana és la llibertat política, en este cas reflectida en institucions com aquestes Corts. Però també la dignitat humana és la capacitat de les persones per a millorar la seua existència, per a millorar la seua vida. I nosaltres creguem en el dret de les persones per a treballar per a millorar la seua vida i pensem, per tant, que la participació ciutadana és un element estructural d'una democràcia que vullga anomenar-se com a tal.

Nosaltres hem dit que hem comprovat com la ciutadania enviava un missatge, i era un missatge contundent. Era un missatge que dia que el bipartidisme s'havia esgotat, però no perquè s'havia esgotat la fórmula de dos partits, sinó perquè s'havia esgotat una forma determinada de fer política. S'ha acabat el temps en què els partits polítics se poden situar en aquesta posició de superioritat o en aquesta situació de partits bombolla, tancat sobre si mateixos, mirant-se el seu melic, pendent de les seues quotes, de les famílies, del repartiment de càrrecs. S'ha acabat perquè els ciutadans han enviat un missatge.

Miren vostés, fa molt de temps que era ja un debat entre acadèmics i experts aquesta cosa de la crisi de la representació política. Fins i tot alguns parlaven de la crisi de la democràcia. Bé, el que s'ha demostrat és que el problema no estava tant en la democràcia, que no està, sinó en els partits polítics.

Si podem mirar els últims vint anys, i vorem com el debat científic o acadèmic al voltant d'aquests problemes del sistema liberal representatiu han anat de l'acadèmia al carrer. I el que el 15 de maig de 2011 va dir la ciutadania era que «no nos representa». Enrecorde's vosté d'aquella expressió perquè nosaltres hem vingut per a intentar fer possible, contribuir modestament amb tota humilitat, a millorar aquesta representativitat. Però anem a fer-ho no debades, això costarà. Però a alguns els va a costar més que a altres entendre que ja no poden gaudir dels seus privilegis, que cal retallar privilegis, que cal retallar assessors, que cal retallar despeses, cotxes oficials, que cal retallar un fum de mecanismes dels quals estava gaudint esta mal anomenada «classe política», una expressió que mai m'ha agradat.

Nosaltres pensem que les coses a partir d'ara se faran d'una altra manera. I se faran d'una altra manera precisament perquè existix Podem –i perdonen vostés la immodèstia– perquè nosaltres ja hem canviat el llenguatge polític.

Hui s'ha vist ací com n'hi ha gent que parla de rescat de ciutadans, d'emergència social, que parla de conceptes i de nocions que semblaven fa a penes un parell d'anys, semblaven impossibles.

Nosaltres ja hem guanyat una part del territori, ja hem guanyat una part de l'escena política, ja hem guanyat una part del llenguatge, perquè hem donat expressió, en termes de llenguatge polític al sentiment d'aquella gent del 15-M, aquella gent que es va rebel·lar també en la iniciativa legislativa popular de l'Horta, o aquella gent del Cabanyal, o aquella gent dels dependents o aquella gent que van patir l'expropiació dels terrenys de la Punta per a una ZAL que encara està abandonada i no servix per a res. O aquella altra gent que ha assistit a la destrucció del territori, del paisatge valencià, perquè s'ha fomentat aquesta cultura especulativa.

Nosaltres pensem que la forma de fer estes coses és des de la pressió, el rigor, l'exigència, l'esperit crític, però també des del diàleg. I des del primer dia que es van produir els resultats electorals del dia 24 de maig nosaltres vam intentar afavorir aquest diàleg. I per això estem també molt orgullosos que hem pogut fer, hem pogut ser d'alguna manera els amfitrions d'una trobada que es va produir el dia 1 de juny d'enguany i que va servir per a ficar les bases, per a assentar les bases del que després han sigut l'Acord del Botànic. L'Acord del Botànic, que passarà a la història valenciana, no per les persones que han intervingut, sinó pel canvi de forma de fer política, pel canvi de tarannà, pel canvi d'estil, pel canvi de model, i que, per descomptat, no s'assembla ni de lluny a allò del «pacte del pollo», que este matí s'anomenava.

És un acord que permetrà tindre un full de ruta, un acord de mínims, que permetrà tindre un full de ruta per a desenvolupar una gestió de govern en la qual estaran les persones, les seues prioritats, les seues demandes, les seues necessitats en el centre de l'activitat política. I a més no és un pacte qualsevol, no és un pacte de legislatura, no és cap de les formes tradicionals d'acord. És una fórmula nova de plantejar-mos una dinàmica política, que a més té la particularitat, com vostés podran comprovar, que n'hi hauran unes forces signants que estaran en el govern i, una altra força, que serem nosaltres, que no estarem en el govern, estarem en esta cambra.

I des de la cambra i des del govern n'hi haurà una continuïtat en l'acció política, en el sentit que n'hi haurà una comissió de seguiment que garantirà el seguiment del compliment de les mesures que, a més, garantirà també l'avaluació de les mesures i que a més es reunirà amb una periodicitat prèviament establerta perquè siga possible que la política deixe de ser monopoli de l'executiu i passe a ser una fórmula de fer política en la qual el poder legislatiu i el poder executiu puguen treballar donant-li al parlament la prioritat, la categoria que mereix.

La idea és que nosaltres no venim ací a trencar res. Nosaltres no anem a pegar-li foc a la barraca, eh? Nosaltres, per a tranquil·litar d'uns i d'altres, nosaltres no venim ací amb aquesta lògica de la radicalitat. Hem demostrat amb molt poc de temps que som gent que té sentit de la prudència, que és responsable, que té vocació de solucionar les coses i que, a més, anem a mantindre allò que funcione. Perquè nosaltres tenim com a missió, entre d'altres, vetlar per l'herència dels nostres majors, dels nostres majors que lluitaren per la democràcia, dels nostres majors que tornaren de l'exili, dels nostres majors que permeteren amb el seu esforç, amb els seus impostos, alçar l'estat del benestar; dels nostres majors que feren possible que aquestes institucions existiren i funcionaren.

Però anem a fer-ho reivindicant el dret a exigir que no se balafie el seu..., que no hi haja un balafament del seu esforç, que no es traïska el pacte de convivència. Perquè nosaltres, més enllà d'allò que pensen alguns, nosaltres no som gent que pense en destruir allò que funciona, sinó tot el contrari: volem aprofitar allò que funciona i volem fer funcionar allò del que la classe política, esta mala classe política, havia oblidat. I és que estan al servei dels ciutadans. Són servidors públics en tot el sentit de la paraula.

I a més volem..., tenim moltes propostes. Nosaltres no venim de la protesta i ens hem quedat en la protesta. Nosaltres fa molt de temps que venim fent propostes. I lamentem profundament, precisament, com va passar en la iniciativa legislativa popular en defensa de l'Horta, que el Partit Popular mai haja escoltat les propostes, que el Partit Popular mai haja entès que siga necessari donar la veu a la gent o escoltar la veu de la gent. I n'hi ha un exemple claríssim, que és l'exemple del Cabanyal, on s'ha tractat la gent de manera absolutament indecent. O el cas de les víctimes

de l'accident del metro. O altres casos que podríem recordar i que no vull estendre'm en un debat que no té ara massa sentit, més que res perquè els senyors de l'oposició que estan per ahí comentant no volen escoltar-me. I, per tant, a mi me pareix que ja tindran temps. Quatre anys van a donar de molt en l'oposició, se fa un més mollet, eh?, més mollet, el caràcter se'ls farà més mollet en quatre anys. (*Aplaudiments*)

Nosaltres pensem, com dia Vicent Ventura, el nostre Vicent Ventura, allà pels anys setanta, que la democràcia i la política en general necessiten pràctica. I jo crec que al Partit Popular li va a fer falta en termes de democràcia i en termes de política de veritat. Perquè el que han tingut fins ara ha sigut una actitud prepotent i una actitud en la qual no han fet realment els deures. Per això estan a punt de passar a l'oposició dins d'una estoneta.

El Partit Popular sí que ha sigut un partit radical. Ha sigut radical a l'hora d'emparar la corrupció, radical a l'hora de retallar les ajudes a la dependència, radical a l'hora de limitar l'accés i la qualitat en la sanitat, l'educació pública, radical quan ha deixat de pagar proveïdors, farmacèutics, etcètera. Radical també en els seus silencis i en els seus menyspreus.

I també tenim pendent, i no puc deixar de dir-ho, també en aquesta lògica, que el Partit Socialista també té per davant una oportunitat per a replantejar moltes coses. No oblidem que el Partit Socialista ha estat molts anys en l'oposició i, a pesar de tot, ha tret el pitjor resultat de la seua història, com hui li han recordat.

I jo crec que el moment és també el d'entendre, entendre que la música ha canviat, la melodia que ens envien els ciutadans és una melodia diferent. Jo he sentit el senyor Puig hui que ja comença a entendre la melodia i, de tant en tant, anirem ajudant-li a recordar la lletra. I la lletra passa perquè la política requereix molt més que mai d'humilitat, molt més que mai d'una actitud en què s'entenga que la prioritat són els ciutadans i que les institucions deuen estar al servei dels ciutadans.

Però no vull deixar passar l'ocasió de recordar al senyor Puig que això és incompatible, al nostre entendre, amb tota humilitat, amb casos com el de l'article 136 de la Constitució. Nosaltres mai entendrem que el Partit Socialista es plegara als interessos de la senyora Merkel, dels financers i dels interessos d'una part de la Unió Europea i se produïra aquesta reforma constitucional, amb nocturnitat i traïdoria i, a més, enmig de l'estiu, per a posar per davant el servei del deute al manteniment i millora dels serveis públics bàsics, com la sanitat i l'educació.

Jo vull demanar-li al senyor Puig que ens permeta recomanar-los que escolten, que compartiquen i que treballen amb humilitat, amb transparència i responsabilitat. Jo sé que eixa pareix la seua intenció, en el seu discurs. Jo vull que no ho oblide mai. Nosaltres estarem ací per a recolzar des de la lleialtat –li ho he dit al senyor Puig i ho torne a dir ara en públic– des de la lleialtat allò que hem signat en l'Acord del Botànic: mai des de la lleialtat en termes de partit, mai des de la lleialtat en termes de pragmatismes o de fórmules que siguem una reducció dels drets dels ciutadans, dels valencians i de les valencianes.

Nosaltres..., s'ha parlat ací dels cinc eixos que incorpora l'Acord del Botànic que, com recordaran molt ràpidament, són: el rescat ciutadà, perquè tota persona tinga cobertes les necessitats vitals bàsiques; la regeneració democràtica; la lluita contra la corrupció... Perquè, miren, el problema de la corrupció no és ja un problema de pomes podrides, no és un problema a soles d'alguns casos aïllats. El problema de la corrupció és que en la mida en què s'ha convertit en estructural en esta comunitat ha acabat sent un problema econòmic, que llasta la nostra economia, que fins i tot els empresaris

ja demanaren per favor que se plantejara com una qüestió que fins i tot dificulta les seues relacions exteriors, la seua activitat empresarial en l'estranger perquè, al final, s'havia associat la imatge de la Comunitat Valenciana a la imatge de la corrupció.

El punt tercer, de l'eix tercer, d'aquest Acord del Botànic és governar per a les persones, restabliment i ampliació dels serveis públics. Jo vull afegir ací una qüestió, i és la necessitat d'un pla integral contra la violència de gènere. Pense que el Partit Popular va reduir un 30% les despeses en matèria de violència de gènere, la inversió per a fer una xarxa eficaç de prevenció i protecció de les dones víctimes de violència de gènere, i això cal recuperar-ho encara que no ho hàgen ficat expressament en aquests eixos bàsics. Però n'hi han moltes coses, perquè hem dit que és un acord de mínims.

També un nou model productiu, i eixe nou model productiu ha de basar-se en el coneixement, la recerca i el desenvolupament innovador i articular-se al voltant del principi de la sostenibilitat. Però com són tres forces polítiques distintes, açò no és un tripartit, eh?, no és un tripartit... Jo lamente que a alguns açò els desil·lusione, però no és un tripartit. Nosaltres anem a afegir hui unes quantes coses.

Primer, volem mesures de promoció de l'agricultura ecològica com a via per a la recuperació, no sols la recuperació del territori dels paisatges valencians, sinó també com a element de desenvolupament econòmic.

Volem que des de La Generalitat se fiquen en valor canals curts de comercialització i venda directa de productes agrícoles, i fonamentalment agricultura ecològica.

Volem fomentar un model de comerç basat en la diversitat, en la sostenibilitat ambiental i urbana i que siga respectuós amb els drets de les persones i estiga integrat en la societat.

Volem promoure l'economia social i les cooperatives. Promoure la gestió cooperativa en les contractacions públiques.

Volem també un pla d'indústria i recuperar-les perquè treballadors i treballadores d'empreses fallides puguem gestionar-les en règim de cooperatives i societats laborals. Pensem que el model de xicoteta i mitjana empresa és un model que cal afavorir i que cal afavorir amb fórmules innovadores. N'hi han exemples, n'hi han exemples ja en el nostre territori que s'han fet amb molt esforç de treballadors i treballadores i ara cal tindre una línia específica de recolzament per a aquesta fórmula.

Volem també que no s'obliden de les infraestructures. Imagine que estaran d'acord amb mi amb la necessitat del corredor mediterrani, un corredor mediterrani amb diàleg, un corredor mediterrani sobre el qual hem de parlar amb la societat civil, amb els professionals, i no un corredor mediterrani que siga un negoci especulatiu, una d'estes infraestructures lineals en el que és més important el ciment o la contracta que la utilitat i la rendibilitat social de la inversió. No és eixe tipus de corredor mediterrani. De totes maneres sí que volem que es lleve el peatge de l'autopista, de l'AP-7.

Senyor Puig, vaig a acabar, voldria estendre'm més, però tindrem temps en quatre anys. Senyor Puig, nosaltres, com li he dit, hui anem a dir sí a la seua investidura. Però ho anem a fer, com li he dit també, des de la lògica de que som tres forces polítiques diferents. Per tant, anem a fer-ho d'una manera que no serà un xec en blanc, no serà un sí de qualsevol manera. Què vol dir això? Serà un recolzament crític.

I per què anem a fer-ho aixina? Mire, nosaltres anem a fer, a taral·lejar, a aprofitar una cançó del nostre estimat Raimon. Nosaltres anem a fer diguem sí, diguem sí a un canvi polític necessari, saludable i encomanat per la majoria dels valencians i valencianes. No se li oblide, té una encomanda i té uns companys que han signat amb vosté un acord del Botànic.

Però no sols els qui estan ací sinó la societat civil que estava present en el moment de la signatura. Eixa és la quarta pota de l'Acord del Botànic. Eixos no ens perdonaran mai si no estem a l'altura.

Diguem «sí» al rescat civil institucional. Els drets que mai hauríem d'haver perdut cal recuperar-los i assegurar-los de manera urgent, perquè hem de deixar arrere el malson de la incompetència de l'anterior govern del Partit Popular.

Diguem «sí» a la política que lluite per una societat on ningú siga més que ningú i la justícia social estiga com l'objectiu prioritari. Diguem «sí» al patriotisme de veritat, al que deu estar basat en la defensa dels serveis públics i del benestar de les majories socials, no al patriotisme de bandereta.

Diguem «sí» a un govern que establisca els mecanismes necessaris per a detindre i llevar la corrupció de les institucions valencianes i protegir-les d'actitud i de xarxes mafioses. Perquè la corrupció, a més de ser un problema polític i un problema econòmic, és també un problema de dignitat i de prestigi del nostre poble. I és un luxe, és un *baldo*, és una taca que no ens podem permetre.

Diguem «sí» a una veritable i ferma defensa de les nostres senyes d'identitat, la nostra llengua i la nostra cultura, des de la unió i l'orgull com a poble i lluny de debats tan vells com estèrils i políticament interessats.

Diguem «sí» al propòsit de restablir el nostre dret de tindre canals de comunicació propis, públics i al servei dels valencians i valencianes. Volem la refundació de radiotelevisió pública valenciana, refundació, i volem fer-ho amb els professionals i volem fer-ho amb les universitats i volem fer-ho amb el comitè d'empresa i volem fer-ho amb la societat civil. Perquè el dia que se reobriga una radiotelevisió pública valenciana refundada serà i deu ser una festa i no un conflicte.

Diguem «sí» a un nou temps polític que ens faça oblidar el règim caigut i ens done un horitzó d'esperança i una oportunitat de progrés.

Si vosté ha comptat, hem dit huit vegades «sí», i això vol dir que anem a donar-li huit vots sí, a soles huit dels tretze. Per què? Perquè són els vots que vosté necessita per a obtenir la majoria absoluta en aquesta primera volta. I això vol dir que els altres cinc vots i el cor dels huit que li van a votar que sí es van a mantindre expectants per a estar segurs que no oblidarà les obligacions adquirides davant de la societat valenciana mitjançant l'Acord del Botànic.

Per tant, el nostre aval a la seua investidura, senyor Puig, és un recolzament condicionat i crític, és un recolzament que se mantindrà en el treball parlamentari del dia a dia i ens tindrà al seu costat sempre que complim el full de ruta. Per tant, sempre que es defense una democràcia inclusiva al servei de la majoria social exercirem amb rigor el control parlamentari de l'acció política del seu Consell. Podem serà vigilant a la seua labor de govern. Per tant, serem vigilants i estarem al servei en nom dels valencians i les valencianes per a que existisca un govern eficaç i al servei de la majoria social.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.
Té la paraula el senyor Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Gràcies, senyor president.
Senyor Montiel, abans de res vull agrair-li el seu suport crític –aixina ha de ser– i els ho agraiç tant als huit diputats que ens van a votar la investidura com també als qui no ho van a fer. Perquè és veritat que han canviat els temps, ho deia Bob Dylan fa molt de temps, però ara sí que és veritat: els temps

han canviat. I han canviat i ha de ser per a bé. Això no vol dir que que siguem més, que hi haja més pluralitat signifiqui, necessàriament, matemàticament, que les coses van a funcionar millor, però ho hem de fer possible. Jo, sense dubte, estic absolutament concernit, convençut i il·lusionat en què açò siga un èxit per al nostre país. I per això els agraiç a tots, els representants del seu grup i a vosté molt especialment, el treball que ha fet també per fer possible cosir l'alternativa necessària que els ciutadans havien decidit. I, per tant, jo crec que eixe és el camí. Moltes gràcies a totes i a tots pel seu suport.

I, efectivament, hem d'alçar la hipoteca reputacional i ho hem de fer des de l'exemplaritat i ho hem de fer des del treball i ho hem de fer des de la humilitat. I li assegure una cosa, me vaig a equivocar segur moltes vegades però li assegure que mai m'equivocaré en allò que ha estat la meua senya d'identitat personal, que és la humilitat.

I vaig a acabar, també, és cosa quasi programada. Vosté ha fet esment a Olof Palme. Olof Palme, un vell socialdemòcrata, representant de la vella i nova política. I Olof Palme digué: els drets de la democràcia no estan reservats per a un grup selecte de la societat; són els drets, com vosté deia, com nosaltres pensem, de totes les persones.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor candidat, senyor Puig.

A continuació té la paraula el representant del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Manuel Mata Gómez. Quan vullga.

El senyor Mata Gómez:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Tinc l'honor d'acudir a aquesta cambra vint-i-quatre anys després a proposar un president socialista, des de la bancada socialista, amb un president de Les Corts socialista, perquè els socialistes mai hem volgut ser una altra cosa que socialistes. I tornar vint-i-quatre anys després és reconèixer també la tasca que han fet els nostres companys, els companys que s'han assentat ahí des de l'any 1995 a 1999, de 1999 a 2003, de 2003 a 2007, de 2007 a 2011 i ara espere que de 2011 a 2015. Perquè ningú agafa una collita bona si no ha plantat una llavor important.

I els companys que han estat abans de nosaltres, companys i companyes, Ximo, són els qui han ajudat a que vint anys de règim polític s'acaben, vint anys en què no ha sigut possible exercir una democràcia real i en què hem viscut moltes mentides i en què s'ha intentat confondre la valenciana en un règim polític.

I això és un drama per als valencians, ha costat molt de temps. I qui seguisca un poc els diaris i la tasca que hem fet tots amb altres grups, Compromís, Esquerra Unida... Perquè la política no s'ha inventat hui, ni fa vint anys, sempre és el mateix, té les mateixes regles, que és bona gent lluitant per descobrir les coses que estan mal fetes, criticar les que estan mal fetes, corregir, ajudar a corregir-les, proposar.

I açò, senyories, ho diguem en un moment en què molta gent de vostés, sobretot, ha dit que el temps del socialisme democràtic s'ha acabat, que el temps del socialisme democràtic ja no existix. Bé, estem ací per a dir que no, que no, que el temps del socialisme democràtic és el que està per vindre si és que hi ha humanitat i sobretot a causa que la humanitat continue. Perquè estem en el moment més clar de lluitar amb unghes i amb força i amb dents pels vells valors, que són vells, Antonio, de justícia, de llibertat, de solidaritat, són els que han menejat el món.

El socialisme hem resistit dos guerres mundials, el feixisme, l'estalinisme, dictadures, i estem en estos escons per a canviar la societat amb tota la voluntat del món. (*Aplaudiments*)

Els valencians són els qui han volgut que açò siga plural, que *haya mestizaje*, senyora Punset. Han volgut que hi hagen més forces polítiques que altres vegades, han volgut..., bé, hagueren desitjat els valencians que 55 diputats votaren a l'esquerra. Acabem de saber que no és possible. Però fixe's vosté que fa quatre anys el sindic del Grup Popular estava contentíssim perquè el seu president, el president Camps, tenia el recolzament més gran de la història: 55 diputats. Hui havíem pogut tindre'ls, 55 diputats. L'única defensa és que el sindic del Partit Popular que digué això està en la presó de Picassent. I això és un símbol del que està passant i del que ha passat. A mi m'haguera agradat moltíssim tindre 55 diputats de l'esquerra i que la gent vegega que hi ha 55 diputats de l'esquerra.

Sabem que tenim una lluita, les forces polítiques del canvi, les forces polítiques transformadores, a les quals se pot sumar molta gent; una lluita que té molts fronts, que té molt matisos, en què hi ha moltes diferències. Però hi ha un objectiu comú, que és el benestar dels ciutadans que mos han votat ací, els cinc milions de persones que estan pendants del que està passant en esta cambra. Probablement si el resultat electoral se repetira hui o demà tindríem molt més recolzament del que hem tingut. *Yo creo que sí, Rita, (remors) yo creo que sí. (Rialles)* Perque estem convençuts que l'acció política és la que canvia les coses.

Somniar és preciós, però després de somniar sempre se desperta un. Somniar que s'estima està molt bé. Llegir sobre l'amor està molt bé. Però amar és el que compta. I ara tenim els temps de l'acció política de tindre un govern. Mai un partit d'oposició en esta nova pluralitat, senyores i senyors del Partit Popular, tindrà tanta veu, tanta força, tanta presidència de comissions, tanta possibilitat de tindre comissions d'investigació, perquè hem patit el que han fet els seus companys i alguns dels qui estan ací. I com ho hem patit, no ho anem a repetir mai, ni el Grup Socialista, ni Compromís, ni Podem. Volem que tinguen el dret d'exercir l'oposició en condicions dignes, alertar-mos de què estem fem malament, criticar-mos, no el corró permanent, l'insult permanent, el despreci permanent.

I no ho dic debades. Si algú vol llegir les últimes sessions d'investidura de l'any 1995, de 1999, vorà com se tractava l'oposició, vorà com se tractava els valencians que no havien votat la dreta. Perquè Einstein era el qui deia que la realitat és una però la percepció una altra i s'han passat anys creant una ficció que era que els valencians eren com vostés, que no hi havia res que no fóra valencià si no eren com vostés; inventaven conceptes com el de la *valenciania y el que no esté con nosotros no es valenciano*.

Creguem que la societat civil és la que té el protagonisme de la història, no eixos manifestos per la societat civil que ens clavaven vostés en no sé on era, en el Veles i Vents, ahí a patir calor. La societat civil, de veres, la que està en el moviment associatiu, la gent que ha estat en les associacions de veïns, la gent que ha estat en els sindicats, la gent que ha estat en organitzacions empresarials, les organitzacions que han treballat per la dignitat de les dones. Eixa societat civil és una societat que té un desig de canvi tremend. I, si no entenen això i si no canvien –perquè, pel que pareix, els qui estan en la sensatesa se'n van i se queden els de la duresa–, si no entenen que vostés han de canviar, tal vegada estiguen molts anys en l'oposició.

Señor Puig, ha hecho un diagnóstico de lo que es esta comunidad extraordinario esta mañana, fabuloso. No se pueden corregir los problemas si uno no conoce qué está pasando de verdad.

Aquí hubo unos años en que se adueñó la locura de este país, pero la locura de locos. Lo de la fórmula 1 no tiene explicación en ningún mundo racional, no la tiene. Ninguna ciudad sensata, ni París ni Roma, quería organizar una carrera nocturna dentro de una ciudad. Y aquí les regalábamos millones y millones y millones por levantar la ciudad para que, además, los millones se fueran a los bolsillos de no se sabe quién.

Aquí se creaba la Ciudad de la Luz porque iban a venir todos los directores de cine a hacer no se sabe qué. Y ahora la quieren vender.

La Ciudad de las Lenguas, la ciudad de no se sabe qué... Es que aquí al que pasaba no le hacían una calle, le hacían una ciudad. (*Remors*)

Hubo un presidente que habló de la ciudad de la euforia, de la ciudad de la euforia, y ustedes le aplaudían. Se levantaban todos de pie y decían a ese presidente que la ciudad de la euforia sería un proyecto precioso.

Han inaugurado aeropuertos de ciento cincuenta millones de euros sin aviones. Y ahora vienen tres o cuatro, pagados por no se sabe quién; y, dentro de poco, dejarán de venir. Y cuando había un proyecto maravilloso en Sagunto, que estuviera en una zona cercana a Castellón y que era, de verdad, un segundo aeropuerto adecuado, siempre lo despreciaron. ¿Por qué? Porque el señor Fabra, el otro –que también está en la cárcel, por cierto–, era de Castellón, no era de Sagunto.

Ustedes han inaugurado bibliotecas sin libros.

Y nosotros criticábamos esas cosas. Y ha habido que esperar muchos años para que los valencianos reconozcan que eso no era así.

Nos han puesto en el mapa, pero el de la burla cotidiana, el del escarnio, el de que tus amigos te llamen y te digan, cuando hay elecciones: «Aún os roban poco.» Porque ese poner en el mapa, con el dinero de los valencianos, en situaciones vergonzosas, era una inmoralidad. Y yo creo que usted, señor Fabra, –y por eso creo que el señor Puig ha sido elegante en ello– ha hecho lo posible por atajar esa situación, de verdad. Y creo que le hubiera honrado muchísimo la primera tentación que tuvo que era abstenerse en la votación al nuevo presidente de La Generalitat, porque eso era dignificar un final de un régimen político y abriría la puerta a la regeneración.

Si meten los tanques, volverán a equivocarse. Hay otras fuerzas políticas que lo han hecho en la historia, muchísimas veces.

La corrupción ha sido un problema, un problema que hace que todos los días las televisiones, los programas de humor, los humoristas se burlen de nosotros. Y no para. Cuando no es el IVAM, es Gürtel; cuando no es Gürtel, vendrá la Feria de Muestras; cuando acaba la Feria de Muestras, pues, se pasan a no se sabe qué.

Corruptio optimi pessima. La corrupción de los mejores es la que peor llevan los ciudadanos. Porque ellos, de verdad, creen que nosotros estamos aquí porque somos gente que les va a ayudar, y han ayudado ustedes al desprestigio absoluto de la política.

Y sí que me gustaría, señor Puig, nombrar aquí a la fiscalía anticorrupción de la Comunidad Valenciana, y se lo dice uno que los ha tenido enfrente muchas veces, pero yo creo que el gran trabajo de los dos fiscales anticorrupción, ampliado a cuatro personas, no tiene explicación en otra parte de España porque dedican horas y horas y horas a limpiar... Señor Moragues, a usted le parece mal; igual eso, igual le parece mal. Pero yo creo que, cuando se acaba con los corruptos y se investiga y se condena o no se condena, hacemos un favor al conjunto de la sociedad. Y hay funcionarios públicos, independientes y libres, que toman decisiones, mal que les pese. Que no todo es manipulable. Que no todo es maleable. Que no todo es comprable.

Porque en el diagnóstico que ha hecho usted, señor Puig, hemos sabido que es en esta comunidad. Sí que es verdad que va habiendo un crecimiento, respecto a bajadas impresionantes, del PIB. Pero, si preguntan a la mayoría de gente, verán que la gente gana salarios de miseria.

Y no se puede decir, como se ha dicho muchas veces, que va a volver a revitalizarse la construcción, entre otras cosas porque hay decenas de miles de viviendas vacías y, como la gente no gana dinero para tener hogares, no necesita casas; y ese es un drama de esta sociedad. Si la gente joven, gracias a que ustedes se han cargado lo que es la negociación colectiva y a la gente le están pagando sueldos de cuatrocientos o quinientos euros y, además, sus padres dicen: «Menos mal que a mi hija le dan cuatrocientos o quinientos euros. Tiene que trabajar ocho horas (*inintel-ligible*) ... y el sábado también.» Con cuatrocientos o quinientos euros no se puede llevar una vida digna, porque no es un salario digno.

Y, además, acaban de esa manera con los sindicatos. Porque los sindicatos están para defender a los trabajadores, para negociar colectivamente sus condiciones laborales. Y aquí estamos en un momento en que el crecimiento se lo están chupando los de siempre y están creciendo los beneficios empresariales y están bajando las rentas laborales.

Y si eso es así, estamos construyendo una sociedad horrorosa. Porque el 28% de nuestros jóvenes no acaban en el sistema educativo. Porque el 23% de los jóvenes entre dieciocho y veinticuatro años no acaban el bachiller ni la Formación Profesional, no la acaban, no saben hacer nada; han estado durante varios años poniendo ladrillos en Torreveja o en no se sabe dónde, ganando sueldos interesantes, y ahora no saben hacer nada.

Y cuando un gobierno se encuentra con ese drama, tiene que bajar las tasas universitarias, tiene que abrir las puertas de la universidad, tiene que abrir el conocimiento a la gente que no tiene nada. Y ustedes suben las tasas universitarias, y baja el número de estudiantes en esta comunidad y en el conjunto de España. Por eso, este año hay ochenta y seis mil estudiantes universitarios menos que hace unos años.

Somos una autonomía empobrecida, señorías, empobrecida. Recaudamos menos impuestos, nos transfieren menos dinero, estamos la decimoquinta o decimosexta autonomía en renta per cápita. Es que se lo decían hoy, si en el año 1995 nuestra renta per cápita se aproximaba a la renta per cápita media española, o sea, que era más o menos..., éramos como todos los españoles, hoy somos doce puntos más pobres. Y eso ha pasado en los veinte años del Partido Popular.

Si alguien nos ha hecho más pobres, han sido ustedes. Y en el debate de investidura de 2011 se hablaba, desde este escaño, en la locomotora de la transformación y el enriquecimiento y la maravilla de lo que iba a ser esto.

Hoy es un día importante para la transformación. Hoy es un día importantísimo para el cambio. Ya no nos quedan clases medias, las han empobrecido ustedes, los que querían decir que las clases medias eran sustrato electoral básico. Son clases medias proletarizadas, que son las que están tirando de la economía y las que están luchando por sostener este sistema.

Se van a enfrentar, se van a enfrentar, señor Puig, a cuestiones durísimas, algunas que prevén y otras que no. La primera, luche por la dignidad de esta comunidad y dígame al ministro ése, Montoro, que es un impresentable, un maleducado, (*aplaudiments*) y es una vergüenza, es una vergüenza que utilice el poder del estado para amenazar a comunidades autónomas de un signo político diferente al que a él le gusta... (*Veus*) Señora Barberá, déjeme de tocar las narices, por favor. (*Rialles i aplaudiments*) ...

El señor president:

No. Per favor, senyories... (*Veus*)

El señor Mata Gómez:

...A mí no me molesta que se salga... (*Veus*) ...

El señor president:

Senyora...
Senyor Mata, per favor.

El señor Mata Gómez:

...A mí no me molesta que se salga, como ha hecho siempre, ¡vamos!

El señor president:

Senyor Mata, per favor.
Senyora Barberá, (*veus*) i tots els diputats i diputades, per favor, mantinguem les formes i la voluntat pedagògica que ha de tindre este debat, de cara als ciutadans que observen i miren.

El señor Mata Gómez:

Continúo, señor presidente.
Se van a encontrar cosas...

El señor president:

...Per favor, respectem l'orador, siga qui siga.
Continue, senyor Mata.

El señor Mata Gómez:

...Gracias, señor presidente.
Se va a encontrar con cosas muy sorprendentes.

Cuando se habla del modelo Alcira... Porque, claro, nosotros... Yo también vivo en la calle. ¡Vamos!, veo las cosas que pasan a mi alrededor. Descubrirán que si alguien tiene un hijo joven que se tuerce el tobillo, le llaman de uno de los hospitales privatizados —o de gestión privada o como quiera que les llamen— y le dicen: «¡Hombre!, si usted quiere, el TAC, en vez de hacérselo en quince días, se lo hacemos la semana que viene.» Y fichan clientes —que les llaman ellos— jóvenes que no se van a poner enfermos durante muchos años y van a cobrar del sector público cantidades muy importantes de dinero.

Pero, si llevamos a nuestra madre, que tiene una enfermedad muy grave, te dicen: «No te preocupes. Eso es muy grave. Los mejores están en la pública.»

Y ustedes están consiguiendo que en poco tiempo haya una sanidad pública que tiene a clientes envejecidos, que tiene a pacientes que requieren tratamientos muy caros, y están desviando a otros sectores gente que no va a estar enferma y que son baratos de tratar.

Cuando hablamos de los conciertos, cuando hablamos de los conciertos, alguien nos tendrá que explicar por qué hay muchísimos colegios concertados que tienen una ratio de uno o dos inmigrantes por aula, con lo que eso supone, que, además, les cobran a los niños unos doscientos euros por el APA, el AMPA, el no se sabe qué..., y, en cambio, hay colegios públicos que les meten ustedes ocho o nueve inmigrantes de diferentes idiomas para (*inintel-ligible*) ... la propia clase.

¿Por qué cierran ustedes unidades en valenciano? ¿Por qué siempre entra el mismo tipo de gente en los mismos colegios? (*Remors*)

Yo no sé si se acuerda usted de lo que pasó en algunos colegios valencianos, en que se falsificaban determinados expedientes y salieron diligencias penales, se condenó a muchos padres y hubo cosas así. Eso se lo va a encontrar, señor Puig, en el gobierno.

Se va a encontrar que hay personas dependientes que tienen resoluciones de dependencia en un ordenador, pero que nadie hace así para mandarlas y notificarlas, robándoles dos años de aplicación de la ley de dependencia.

Se va a encontrar usted que a gente que tenía secuelas gravísimas, que tenía grados de discapacidad elevadísimos, de repente una resolución de la secretaria autonómica, que no sé si hoy es algo de Alicante o..., no, de la *consellera*, les dice que «por mejoría, les rebajan el grado», mejoría que solo se hace para evitar pagarles la ley de dependencia. Y eso está pasando hoy en la administración. El lunes va a ver y a convivir usted con esas cosas.

Nuestro reto es combatir la brutalidad de la desigualdad. Porque la brutalidad de la desigualdad es cada vez mayor y nunca avanza al ritmo del estado del bienestar; al revés, va en paralelo a la destrucción del estado del bienestar.

Volverá la política grande; volverá la del acuerdo, la noble, la que cambia la vida de las personas, la política en estado puro.

Y hay que hacer muchas cosas. Yo me acuerdo la noche de las elecciones, que intercambiamos algún mensaje y... ¡Uf! ¡Quantes cosas queden per fer, Ximo!

Mire, la tarea es inmensa, ingente, inabordable, inacabable. Necesitamos todos los cerebros, todos los brazos, toda la ayuda, toda la ayuda, igual la de todos... ¡Ojalá algunas de las cosas las aprobemos todos!

Pero sí que queremos desde este grupo derogar la ley de señas de identidad. Ya está bien. Porque, al final, ¿sabe lo que pasa con esto? La identidad de un pueblo la da su lengua, la da su televisión, la dan sus informativos, la da su sistema financiero, la da..., hasta los clubs de fútbol; y todo eso ha desaparecido, todo eso. Y ustedes crean, en ese viejo imaginario, enemigos irreales para crear soluciones irreales e intentar confundir a los valencianos. Pues, esta vez no les han comprado la moto. No les ha dado tiempo; esa ley maldita estaba ahí.

Queremos, señoría, eliminar el peaje de la A-7. (*Inintel·ligible*) ... se va renovando sistemáticamente, desde hace muchos años.

Apostamos por el corredor mediterráneo.

Creemos que hay que apostar por las energías renovables.

Estamos orgullosísimos del trabajo que ha hecho su señoría con el tema del metro. Que, por cierto, el tema del metro, si no votan la comisión de investigación es que no han entendido nada. Porque la gente asume que le pasen desgracias, la gente cree que puede..., en la vida moderna nos pueden pasar muchísimas cosas. Lo que la gente nunca entiende es que se intente esconder su dolor, se intente manipular su dolor, se intente engañar a la gente haciéndoles creer cosas que no son, se intenten ocultar las responsabilidades. Si al poco tiempo del accidente del metro alguien hubiera salido y hubiera dicho: «Lo siento mucho. No creímos que quitando dos balizas de doce mil euros el accidente se hubiera producido.» Porque durante muchos años no ha habido balizas, pero, una vez se pusieron o se podían poner... «pido perdón por la época de austeridad». No hubiéramos estado tantos años y tanta lucha, ni tanto juzgado. Porque la gente entiende las razones. La gente es inteligente. La gente lo que no quiere es que la acobarden, que con el papa tapen el metro, que la sangre no se tapa, ni la dignidad de la gente. (*Aplaudiments*) Por eso, señor Puig, le pedimos que siempre diga la verdad a los valencianos, siempre. Siempre diga la verdad. Si es que esto es fácil, la gente entiende la verdad. Hasta las situaciones más complicadas.

Se ha hablado antes de educación, de las lenguas. ¿Usted sabe, señora Punset, que aquí se nos prometió que todos los

niños valencianos hablarían chino? (*Rialles*) ¿Que se iba a ofrecer la enseñanza en chino? Niños que en nuestra ratio de escolaridad dicen que tienen de las peores notas de España en inglés, en matemáticas, en *coneixement del medi*, en historia. ¡Chino! (*Rialles*) Pues que digan la verdad. Tenemos un objetivo... Si le hago gracia, señora Barberá.

Queremos que la gente tenga salarios dignos para llevar una vida digna, porque este mundo está mal, mal. Hay un gran debate de los desahucios, pero es más grave y lamentable que un banco público con participación privada, un banco malo, la Sareb, se haya quedado casas de personas que han sido desahuciadas y las vendan a fondos buitres por siete, ocho o diez mil euros, arruinando los sueños de toda una vida de unas familias que están en la calle. Hay que volver a tener parques públicos de viviendas para solventar las soluciones de ese tipo.

Hay que revitalizar la ley de dependencia, porque hay una generación de mujeres en las que se pensó para esta ley que han educado a sus hijos y a sus hijas para que estudien. Cuando sus hijos y sus hijas estudian cuidan a los nietos, y cuando están cuidando a los nietos, ven que a sus propios padres los tienen que cuidar porque están mal, y se les quería dignificar cotizándoles a la seguridad social, y pagándoles una ayuda para solventarlo. Y eso ustedes lo han arrumbado. Las mujeres son lo mejor que tiene esta sociedad, las que mejores notas sacan en las oposiciones a registros, a notarías, a adjudicaturos, en la universidad. Esas mujeres no pueden consentir que una de ellas muera por el hecho de ser mujer, que haya un criminal que entienda que su condición femenina es la que merece la muerte, porque ese es un fracaso de la sociedad y tenemos que dar la respuesta más contundente a todas ellas.

Y voy acabando, señorías. Los actores, los cómicos, los escritores, los marginados de la vida oficial, eso decía Ortega de la España oficial y la España vital. Aquí hay una España vital: la gente que escribe, que canta, los de la Gossa, los de Xavi Castillo, Camals Mullats, que nunca han salido en la tele, que nunca han estado en ayuntamientos del PP, Pep Botifarra, que han estado fuera del mundo oficial. Esa gente tiene que volver a estar en primera línea, porque, como decía Petros Markaris, los pobres no se pueden permitir ser inculcos. A mayor pobreza, hace falta más cultura. Y eso ustedes lo han hecho bien, por eso no compraban libros en las bibliotecas, porque igual les convenía esa situación. (*Rialles*)

Los ciudadanos no hemos nacido para sufrir, eso es evidente, pero tampoco para triunfar. Desde esta tribuna durante veinte años nos han dicho dirigentes políticos que éramos unos triunfadores, que éramos los mejores, que éramos los número uno. Y esa situación no se ha producido.

Lo que queremos es buscar soluciones a los problemas de la gente. Y esa es una obligación que tenemos porque no les podemos dar ni un eslogan, ni una frase, ni una idea. Ante un problema les daremos una solución. Seguramente nos equivocaremos muchas veces.

Señor Puig, dicen que Roosevelt creó las clases medias en cien días. Yo no le pido que en cien días cambie esto, pero yo creo que nuestro grupo cree que en cien días se va a notar ese puñetazo en la mesa por la dignidad de este pueblo.

Senyor Puig, Ximo, comptaràs amb l'ajuda constant i persistent del Grup Socialista. Tindràs la nostra ajuda i el recolzament al govern que presidirà a partir de demà. Escoltarem, escoltarem i escoltarem els ciutadans per a dur la veu del carrer a este hemicicle. Serem molt agosarats segurament, serem valents, i ens enganyarem moltíssimes vegades. Però sempre serem molt lleials a la història, a les nostres idees, que són les que mos han dut ací, i al nostre president. Però sobretot al poble sobirà que és el que mos ha dut ací amb uns vots que valen igual que els de la resta.

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Mata.
Té la paraula l'il·lustre senyor candidat Ximo Puig.

El senyor Puig i Ferrer:

Moltes gràcies. *(El diputat parla amb el micròfon desconnectat)*

Gràcies. Òbviament vaig suspendre psicomotricitat de primer. *(Rialles)*

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor síndic del Grup Socialista, vull dir-li que, efectivament, no tinc cap dubte de la gosadia del meu síndic i del meu grup. *(Rialles)* Estic segur que mai va a perdre eixa capacitat crítica, perquè jo efectivament a ningú li demane un xec en blanc. Tampoc al Grup Socialista. El Grup Socialista ha de mantenir la seua capacitat crítica amb el nostre govern. El govern no serà un govern de cap partit. Serà participat per dos partits, però no serà cap govern de cap partit.

Per tant, els demane el màxim suport, la màxima ajuda, que ens mantinguen sempre presents en què està passant a cada lloc, a cada ciutat, a cada barri. Que siguen la corretja de transmissió, però no només per a anar en una direcció, però sobretot per anar en la contrària, en la direcció que el govern estiga permanentment al servei d'un compromís, del pacte del Botànic i de tot el que significa, que no és altra cosa que la defensa de les valencianes i els valencians. I jo vull dir-los que el nostre compromís de convocatòria és a tots els grups, a tots els partits.

I els dic amb tota claredat que volem comptar amb totes les diputades i diputats, que este govern que naixerà estos dies a partir d'avui serà un govern que tindrà ben clar el seu horitzó. No hi ha cap tipus de restricció que tinga que vore amb allò que nosaltres més estimem, que és la nostra terra, la nostra gent.

Amigues i amics, companyes i companyes d'estes Corts, els demane que a partir de demà siguem capaços junts de fer possible que les valencianes i els valencians tornen a tindre esperança.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Senyories, acabat el debat, suspenem cinc minuts el ple abans de la votació. Molt amables.

(Se suspén la sessió a les 17 hores i 58 minuts)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 13 minuts)

El senyor president:

Senyories, per favor, ocupen els seus escons i començarem.

Senyories, abans de continuar amb l'ordre del dia, he d'anunciar-los que ha arribat una proposta de declaració institucional signada per tots els grups, de manera que anem a procedir a donar lectura d'ella.

**Declaració institucional en suport
del col·lectiu LGTBI**

El senyor president:

«El 28 de juny de 1969 es van produir diverses revoltes en Stonewall, Estats Units, per a denunciar la criminalització a la qual estaven sotmesos les persones d'LGTBI.

»Des de llavors, les organitzacions socials commemoren a tot el món l'orgull LGTBI, reivindicant els drets, la dignitat i la igualtat per a lesbianes, gais, transsexuals, bisexuals i intersexuals.

»L'LGTBFòbia, lluny de desaparèixer, continua manifestant-se en les aules, les llars, els centres d'oci de treball i, fins i tot, a les administracions i serveis públics.

»Aquestes actituds són més acusades en temps de crisi econòmica on els drets de totes les persones, i especialment les més estigmatitzades socialment, trontollen constantment.

»De nou, aquest 28 de juny és necessari un suport explícit a les demandes i necessitats de la població LGTBI. És necessari el reconeixement a tots aquells sectors vinculats a les lluites socials per ser els i les màximes responsables que ara mateix existisquen certs drets reconeguts a les persones LGTBI.

»Així mateix, cal reconèixer també l'existència d'iniciatives de les diverses administracions, de les municipals a La Generalitat, l'estat o la Unió Europea, que tinguen com a objectiu un compromís amb la lluita col·lectiva per la igualtat i la llibertat de tota la ciutadania.

»No s'ha de produir cap discriminació per motiu de sexe, identitat de gènere o orientació sexual perquè, encara que s'han produït avanços importants, com la modificació en 2005 del Codi civil per permetre el matrimoni igualitari, i s'hagen aprovat lleis com l'anomenada "lleï d'identitat de gènere", queda molt de camí per recórrer.»

Per tot allò exposat, senyories, les Corts Valencianes manifesten:

«Primer punt. La seua denúncia explícita contra l'homofòbia, lesbofòbia, bifòbia i transfòbia, així com expressar un compromís concís d'engegada de mesures per a eradicar aquesta xacra social.

»Segon punt. El seu suport actiu a l'associacionisme LGTBI en la lluita contra qualsevol tipus de discriminació cap aquest col·lectiu.

»Les Corts Valencianes, 25 de juny de 2015.» Signat per tots vostés. *(Aplaudiments)*

Molt bé.

Moltes gràcies, senyories.

Votació d'investidura del president de La Generalitat

El senyor president:

Ja sé que ho saben però, amb el vistiplau de tots i totes, vaig a donar lectura al que va a procedir en este plenari a partir d'ara, que és la mecànica de la votació. Ja sé que ho saben però em permetran que ho repetisca per a tots i totes.

En primer lloc, es procedirà a traure una bola amb el número del diputat o diputada pel qual s'ha de començar la votació i, a continuació, el secretari primer esmentarà les diputades i els diputats, els quals respondran «sí», «no» o «abstenció», tenint en compte que l'esment es realitzarà per ordre alfabètic del cognom, començant per la diputada o pel diputat a qui per sort haja correspost.

Senyories diputades i senyors diputats, vull recordar-los que el vot favorable per al candidat, senyor Ximo Puig i Ferrer, serà una resposta de «sí»; el vot no favorable serà «no»; i l'abstenció s'indicarà amb la mateixa paraula *abstenció*, si escau. Els membres del Consell que siguen diputats o diputades i la Mesa de Les Corts votaran al final.

I, ara, procedix trobar una mà innocent i, amb el vistiplau de tots vostés, intentaré trobar-la i de segur que ho aconseguirem. *(Veus i aplaudiments)*

(La intèrpret de llengua de signes trau una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació)

El senyor secretari primer:

Número 21, correspon al diputat Juan Ginés Córdoba Cortijo.

(El secretari primer crida les diputades i els diputats per l'ordre establert perquè voten en veu alta)

Molt bé, procedirem ara al recompte.

El senyor president:

Senyories, com que el candidat ha obtingut la majoria absoluta, queda elegit president de La Generalitat el molt honorable senyor Ximo Puig i Ferrer. L'enhorabona. *(Aplaudiments)*

Un moment senyories. D'acord amb l'article 27.1 de l'Estatut d'autonomia i el 138.1 del reglament d'aquestes Corts, la presidència de Les Corts comunicarà l'acord de l'elecció a sa majestat el rei i en retrà compte al president del govern de l'estat, als efectes que escaiguen.

Aprofite l'avinentsa també per a anunciar als diputats i diputades que el ple de la presa de possessió del president de La Generalitat tindrà lloc el pròxim diumenge dia 28, a les onze del matí.

Moltíssimes gràcies a tots per la seua generosa col·laboració, per les seues intervencions, riques totes absolutament. Moltíssimes gràcies als intèrprets.

És closa la sessió.

(S'alça la sessió a les 18 hores i 32 minuts)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Alcón Soler, Eva
 Almería Serrano, José Francisco
 Álvaro Cerezo, Mònica
 Amoraga Toledo, Carmen
 Argüeso Torres, Emilio
 Arqués Cortés, Vicent
 Bachero Traver, Belén
 Barberá Nolla, Rita
 Barceló Chico, Ana
 Bellver Casaña, Jorge
 Bernal Talavera, María
 Bertomeu Vallés, Antoni Joan
 Betoret Coll, Vicente
 Boix Pastor, Alfred
 Bonig Trigueros, Isabel
 Buch Torralva, Máximo
 Cabedo Laborda, Cristina
 Campello Moreno, María del Ángel
 Casanova Claramonte, Vicente
 Castelló Sáez, Alfredo Cesáreo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Pastor, David
 Ciscar Bolufer, José
 Climent González, Rafael
 Colomer Sánchez, Francesc
 Córdoba Cortijo, Juan Ginés
 De Miguel Martínez, David
 Díaz González, Elisa
 Estañ García, Antonio
 Fabra Part, Alberto
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferrer Sansegundo, María José

Ferri Fayos, Fran
 Font de Mora Turón, Alejandro
 Gallén Peris, Marta
 García González, Rosa María
 García Jiménez, María José
 García Latorre, Francisco J.
 García Muñoz, Teresa
 García Salvador, Alberto
 García Tomás, Víctor
 Gascó Enríquez, Beatriz
 Gascó Verdier, Beatriz
 Geffner Sclarsky, Daniel
 González Delgado, Fernando
 Hernández Sánchez, Noelia
 Ibáñez Bordonau, Rubén
 Jiménez Doménech, César
 Juan i Huguet, Jordi
 Llombart Fuertes, Manuel
 López Milla, Julián
 Marcos Puig, Verónica
 Marí Malonda, Alexis Frederic
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Ramírez, Carmen
 Marzá Ibáñez, Vicent
 Mata Gómez, Manuel
 Meco Tebar, Fabiola
 Mínguez Corral, Sandra
 Mira Veintimilla, María José
 Mollà Herrera, Mireia
 Montiel Márquez, Antonio
 Moragues Ferrer, Juan Carlos
 Morera i Català, Enric
 Mulet Taló, Miguel Ángel
 Muñoz Lladro, José
 Nadal Sendra, José Ramón
 Navarro Caballero, Juan de Dios
 Navarro Casillas, Isaura
 Oltra Jarque, Mònica
 Ortega Requena, Maria Josep
 Ortiz Vilella, Eva
 Pallarès Piquer, Marc
 Parra Almiñana, María Teresa
 Peremarch Palomares, Covadonga
 Pérez Fenoll, Manuel
 Peris Cervera, Rosa
 Pineda Cuenca, Manuel
 Ponce Guardiola, Juan
 Puig Ferrer, Joaquim
 Punset Bannel, Carolina Clara
 Quiñonero Hernández, María Luz
 Rodríguez Armigen, Cristina
 Salas Maldonado, José
 Salvador Rubert, María José
 Sánchez Pérez, César
 Sánchez Zamora, María del Carmen
 Santamaría Ruiz, Luis Javier
 Serna Serrano, Toñi
 Subiela Chico, Antonio
 Tirado Museros, Clara
 Tormo Moratalla, Emigdio
 Torres García, David
 Torres Salvador, Antonio
 Ventura Campos, Mercedes
 Vidal Pérez, Enrique
 Woodward Poch, Antonio Joaquín
 Yáñez Motos, María Remedios
 Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts

subscripcions@corts.es

Plaça de Sant Llorenç 4. 46003 València

Telèfon: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servei de Publicacions de les Corts

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983

CORTS VALENCIANES

DIARIO DE SESIONES DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts

subscripcions@corts.es

Plaza de San Lorenzo 4. 46003 Valencia

Teléfono: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts

ISSN: 1133-2492

Depósito legal: V-1013-1983